OZN

Erich von Däniken

Întoarcerea la stele

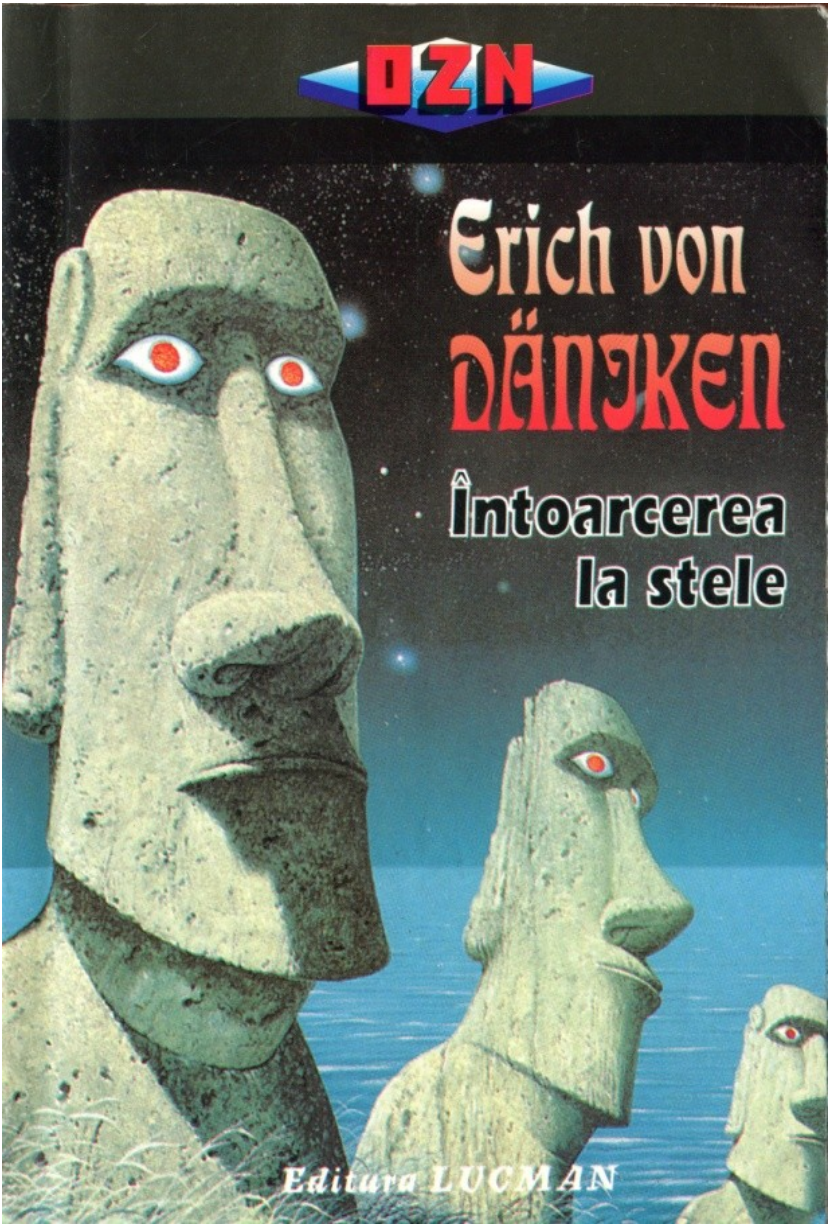

Editura LUCMAN

Erich von Däniken

ÎNTOARCEREA LA STELE – *„ZURÜCK ZU DEN STERNEN”.*

DESPRE ERICH VON DÄNIKEN

Erich von Däniken nu este un savant. El este un *autodidact*. Dicţionarul defineşte autodidactul ca pe un om care învaţă singur. Poate că asta explică succesul mondial al cărţilor sale. Cu totul lipsit de prejudecăţi, el a demonstrat personal că tezele şi teoriile sale sunt bine fundamentate, iar sutele de mii de cititori au putut să îl urmărească pe aventuroasele drumuri pe care a mers – drumuri care l-au dus şi prin regiuni interzise, protejate prin tabuuri.

Pe lângă acestea, el a reluat cu curaj probleme mult mai vechi asupra originilor speciei umane. Erich von Däniken nu a fost primul care a îndrăznit să le aducă în discuţie, dar problemele puse de el sunt mai obiectiv formulate, mai directe şi mai curajoase. În plus, el a fost în măsură să spună exact ceea ce a gândit, spre deosebire, de pildă, de un profesor, care ar fi fost constrâns să ţină seama de părerile colegilor sau de ale reprezentanţilor disciplinelor academice înrudite. Mai mult decât atât, el a furnizat şi un număr de răspunsuri uluitoare.

Indivizii care pun cu obrăznicie întrebări, care aruncă umbra îndoielii asupra unor explicaţii consacrate şi unanim acceptate au fost mereu o pacoste, iar societatea nu a obosit niciodată să le închidă gura. În trecut, cărţile lor erau interzise şi puse la index; astăzi, ele sunt huiduite sau făcute să pară ridicole. Dar niciuna dintre aceste metode nu a reuşit să facă să amuţească întrebările legate de însăşi raţiunea noastră de a fi.

Erich von Däniken are spontaneitatea entuziastului. În vara lui 1968, a citit articolele cu titluri ca „Nave

spaţiale în Himalaya”, sau „Îngeri şi nave spaţiale” semnate Viaceslav Zaiţev, din revista Sputnik. Imediat, el a rezervat un loc pentru un zbor spre Moscova. Acolo, profesorul Şklovski, directorul Departamentului de Radioastronomie al Institutului Sternberg al Academiei de Ştiinţe a Uniunii Sovietice, i-a răspuns la toate întrebările.

Autorul Amintirilor despre viitor avea abia nouăsprezece ani atunci când curiozitatea l-a mânat în Egipt, unde voia să descifreze adevăratul înţeles al unor inscripţii cuneiforme. De la această primă călătorie din 1954, el sare dintr-un avion în altul, pentru a-şi clarifica teoriile, aşa cum luăm noi autobuzul. Dacă ne gândim la modul în care tratează el distanţele, vom vedea că acestea nu înseamnă nimic pentru el, cât timp ele servesc scopului călătoriilor sale, acela de a găsi dovezi ale imposibilului.

WILHELM ROGGENSDORF

CUVÂNT ÎNAINTE

Întoarcere la stele?

Întoarcere? Cum adică, noi venim din stele?

Dorinţa de pace, căutarea nemuririi, dorinţa de a ajunge la stele – toate acestea sunt adânc înrădăcinate în conştiinţa omului şi îi dau fără încetare imboldul de a le împlini.

Trebuie să luăm acest imbold al realizării, atât de adânc implantat în noi, drept un dat? Sau este vorba de nişte simple „dorinţe” omeneşti? Oare nu cumva această dorinţă de împlinire, această nostalgie după stele, ascunde cu totul altceva?

Eu sunt încredinţat că tânjim după stele pentru că „zeii” ne-au lăsat acest lucru drept moştenire. În noi lucrează în acelaşi timp amintirile lăsate de strămoşii

noştri tereştri, ca şi cele lăsate de învăţătorii noştri cosmici. Dobândirea inteligenţei de către om nu pare să fie produsul unei evoluţii lungi şi plicticoase. Procesul s-a petrecut prea brusc. Cred că strămoşii noştri au căpătat inteligenţa de la „zei”, care, în mod sigur, aveau cunoştinţele necesare pentru accelerarea procesului.

Evident, dacă ne vom agăţa de metodele actuale ale investigaţiei arheologice, nu vom găsi nicio dovadă a aserţiunilor mele. Dacă vom face acest lucru, atunci pur şi simplu vom îngroşa în mod fatal colecţiile existente de urme lăsate de animale şi de oameni. Orice descoperire îşi va găsi un număr într-un catalog, va fi pusă într-o cutie de sticlă într-un muzeu şi va fi păstrată curată de către personalul muzeului. Dar doar cu asemenea metode nu ne putem apropia de esenţa problemei. Pentru că esenţa problemei constă, după părerea mea, în foarte importanta chestiune a momentului în care strămoşii noştri au devenit inteligenţi.

Această carte este o încercare de a aduce noi argumente în favoarea teoriei mele. Ea intenţionează să fie un stimulent la a reflecta asupra trecutului şi viitorului omenirii. Prea mult timp am evitat să ne cercetăm trecutul îndepărtat cu îndrăzneală şi imaginaţie. Nu va fi suficientă o generaţie pentru a produce probele indubitabile, dar se vor crea tot mai multe breşe în zidul care separă fantezia de realitate.

Voi încerca să fac tot posibilul pentru a lărgi aceste breşe, prin noi întrebări agresive. Sper să am noroc. Poate că aceste întrebări, care sunt puse şi de Louis Pauwels, Jacques Bergier şi Robert Charroux, îşi vor găsi răspunsul în timpul vieţii mele.

Doresc să mulţumesc nenumăraţilor cititori ai cărţii mele Amintiri despre viitor pentru scrisorile şi sugestiile lor. Dorinţa mea este ca ei să considere această carte drept răspuns la încurajările lor.

Doresc să mulţumesc tuturor celor care m-au ajutat să scriu această carte. Ea a fost scrisă în timpul detenţiei mele la cerere în închisoarea Remand a cantonului Graubünden din Schur.

ERICH VON DÄNIKEN

1

ZBORURILE INTERSTELARE SUNT POSIBILE

În 1879, atunci când Thomas Edison a inventat becul său cu filament de carbon, acţiunile companiilor de gaz aerian s-au prăbuşit peste noapte. Parlamentul englez a numit un comitet de examinare, pentru a cerceta perspectivele noii metode de iluminare. Sir William Preece, Şeful Poştelor şi preşedinte al Comitetului, a declarat în Camera Comunelor că acesta ajunsese la concluzia că iluminatul electric domestic este fantezist şi absurd.

Astăzi, luminile electrice strălucesc în orice casă din lumea civilizată.

Obsedat de visul vechi de când lumea al omului de a putea să zboare, Leonardo da Vinci a petrecut în secret ani întregi, încercând să construiască maşini zburătoare uimitor de asemănătoare cu prototipul elicopterului modern, dar şi-a ascuns schiţele, de frica Inchiziţiei. Atunci când acestea au fost publicate pentru prima dată, în 1797, reacţia a fost unanimă: maşinile mai grele decât aerul nu vor putea vreodată să părăsească solul. Chiar şi la începutul secolului nostru, celebrul astronom Simon Newcomb gândea că o forţă motrice capabilă să permită maşinilor zburătoare să acopere distanţe mari este de neconceput.

Şi totuşi, câteva zeci de ani mai târziu, aeroplanele transportau deasupra pământului şi mării încărcături

enorme.

Făcând recenzia cărţii profesorului Hermann Oberth, Rachetele în spaţiul planetar, revista Nature, citită în toată lumea, a scris că proiectul unei rachete „spaţiale va putea fi pus în practică doar cu puţin înainte de extincţia speciei umane. Chiar în 1940, când primele rachete fuseseră deja lansate de pe suprafaţa pământului şi zburaseră sute de kilometri, doctorii susţineau că o călătorie spaţială este imposibilă, pentru că metabolismul uman nu suportă condiţiile de imponderabilitate mai mult de câteva zile.

Dar omenirea nu s-a stins, iar rachetele sunt deja familiare şi, contrar tuturor predicţiilor, metabolismul uman poate să suporte starea de imponderabilitate.

Ceea ce vreau să spun este că au fost vremuri în care noile idei, care aveau să afecteze imens viaţa oamenilor, nu fuseseră „demonstrate”. Dovada practică a fost întotdeauna precedată de speculaţiile unor aşa-numiţi vizionari, care au fost atacaţi vehement, sau, lucru chiar mai greu suportabil, luaţi condescendent în derâdere de către contemporanii lor.

Mărturiesesc sincer că şi eu sunt, în acest sens, un vizionar, dar că nu trăiesc în splendida izolare a speculaţiilor. Convingerea mea că în trecutul îndepărtat Pământul a fost vizitat de fiinţe inteligente venite de pe alte planete este deja tratată cu toată seriozitatea de către mulţi oameni de ştiinţă aflaţi atât în Est, cât şi în Vest.

De exemplu, profesorul Charles Hapgood mi-a spus, în cursul şederii mele în Statele Unite, că Albert Einstein, pe care îl cunoscuse personal, era perfect de acord cu ideea unei vizite preistorice a unor fiinţe inteligente extraterestre.

În Moscova, profesorul Iosif Samuilovici Şklovski, unul dintre astrofizicienii şi radioastronomii de marcă ai zilelor noastre, m-a asigurat că era convins că Pământul a primit nu o dată vizite din cosmos.

Nici binecunoscutul exobiolog Carl Sagan (SUA) nu exclude posibilitatea ca „Pământul să fi fost vizitat de către reprezentanţii unei civilizaţii extraterestre, cel puţin o dată în decursul istoriei”.

Iar profesorul Hermann Oberth, tatăl rachetelor, mi-a spus aceste cuvinte: „Consider că o vizită pe această planetă a unei specii extraterestre este extrem de probabilă”.

Pentru mine este foarte plăcut să ştiu că, sub presiunea zborurilor spaţiale reuşite, ştiinţa începe să se preocupe de idei care cu decenii în urmă erau tabu. Şi sunt convins că fiecare rachetă trimisă în spaţiu slăbeşte tot mai mult tradiţionala opoziţie la teoria mea despre „zei”.

Cu numai zece ani în urmă, era o absurditate să vorbeşti despre existenţa unei alte forme de viaţă inteligentă în univers. Astăzi, nimeni nu se îndoieşte în mod serios de existenţa vieţii extraterestre. La terminarea conferinţei lor secrete de la Green Bank (Virginia de Vest), unsprezece experţi ştiinţifici se puseseră de acord cu privire la o formulă care spune că, numai în galaxia noastră, s-ar afla până la cincizeci de milioane de civilizaţii. Roger A. MacGowan, care deţine un important post la NASA, la Retistone (Alabama), a ajuns chiar la cifra de 130 de miliarde de posibile culturi în cosmos, bazându-se pe cele mai recente descoperiri din astronomie.

Aceste estimări sunt comparativ modeste şi prudente dacă se va dovedi că întregul cosmos este controlat de „cheia vieţii” – adică de viaţa bazată pe cele patru baze: adenina, citozina, guanina şi timina. Dacă aşa stau lucrurile, atunci universul este literalmente impregnat cu viaţă.

Covârşiţi de evidenţă, acum oamenii admit cu ezitări că se poate concepe o călătorie în sistemul nostru solar, dar imediat adaugă că o călătorie în spaţiul interstelar este imposibilă, datorită distanţelor uriaşe. Apoi, ca într-o

conspiraţie, aruncă afirmaţia că, de vreme ce deplasarea interstelară nu va fi niciodată posibilă în viitor, nici Pământul nu a putut vreodată să fie vizitat în trecut de către inteligenţe necunoscute, pentru că şi acestea ar fi trebuit să străbată spaţiul interstelar. Şi gata!

Dar de ce să nu fie călătoria în spaţiul interstelar posibilă? Raportându-ne la viteze pe care le putem considera posibile, se poate calcula că o călătorie până la cea mai apropiată stea, Alfa Centauri, aflată la 4, 3 ani-lumină, va lua 80 de ani – cu alte cuvinte, niciun om nu va putea supravieţui unei călătorii dus-întors. Este acest calcul corect? Să spunem că speranţa de viaţă din zilele noastre este de 70 de ani. Antrenarea unui pilot spaţial este foarte complicată; chiar şi tinerii cei mai inteligenţi îşi vor putea absolvi şcoala abia după douăzeci de ani. Iar după şaizeci de ani, nimeni nu te mai trimite într-o misiune spaţială. Asta înseamnă patruzeci de ani de activitate. Pare logic să spui că cei patruzeci de ani nu sunt destul pentru o misiune interstelară.

Dar este ***fals***. Chiar şi un simplu exemplu va arăta de ce şi va demonstra în acelaşi timp cât de greu ne vine să scăpăm de modul nostru de gândire tradiţional, atunci când este vorba de proiecte de viitor. Să presupunem că am un calcul destul de precis, care arată că unei bacterii îi este imposibil să parcurgă în timpul vieţii ei drumul de la punctul A la punctul B, pentru că ea se poate mişca doar cu viteza x, şi nici curentul, nici panta cursului, nu îi vor mări viteza cu mai mult de y la sută. Pare convingător, dar în calcule s-a strecurat o eroare de concepţie. Bacteria de apă se poate mişca de la punctul A la punctul B în multe moduri. De exemplu, o putem îngheţa. Apoi, blocul de gheaţă în care se află bacteria se poate transporta cu avionul de la A la B. Gheaţa se topeşte, iar microbul şi-a atins ţinta. Da, o să facă cineva observaţia, dacă i se suspendă funcţiile vitale. Dar mie îmi pare o metodă foarte

practică de a transporta microbul – aşa cum mi se pare şi că am atins stadiul în care ar trebui să înlocuim metodele învechite cu altele noi.

În ciuda criticilor, nu există nimic deplasat în teoria mea, conform căreia într-un viitor nu prea îndepărtat va fi posibil să congelăm astronauţii, să îi dezgheţăm la o dată prestabilită şi să le reconstituim funcţiile vitale. Profesorul Alan Sterling Parkers, membru al Institutului Naţional pentru Cercetări Medicale din Londra, este de părere că nu peste mult timp ştiinţa medicală va fi în stare să păstreze organele destinate transplanturilor pe perioade infinite, la temperaturi joase.

Oricum, întregul a fost întotdeauna egal cu suma părţilor sale, de aceea eu sunt convins că previziunea mea este corectă.

În toate experimentele cu animale, o problemă care revine este aceea de a păstra în viaţă celulele creierului, căci acestea mor rapid, în lipsa oxigenului. Cât de serioasă este această problemă ne arată faptul că echipe de cercetători de la US Navy, de la US Aw Force, ca şi de la firme ca General Electric şi Rand Corporation lucrează la ea zi şi noapte. Primele ştiri despre un succes au venit de la Western Rezerve School of Medicine, din Cleveland, Ohio. Acolo au fost separate de corpurile lor creiere de maimuţă rhesus şi ţinute în funcţiune timp de mai mult de optsprezece ore. Creierele izolate reacţionau indubitabil la zgomot.

Aceste experimente se leagă în principal de ideea de a construi un „cyborg” (abreviere de la „cybernetic organism”). Fizicianul şi ciberneticianul german Herbert W. Franke” a avansat într-un discurs senzaţionala idee că în următoarele decenii navele spaţiale ar putea să zboare către planetele necunoscute fără oameni la bord, patrulând prin cosmos în căutarea unor inteligenţe extraterestre. Patrule spaţiale fără astronauţi? Franke

presupune că echipamentul electronic va fi comandat de către un creier separat de corpul uman. Acest creier „solo”, ţinut într-un mediu lichid aprovizionat constant cu sânge proaspăt, va fi centrul de control al navei spaţiale. Franke crede că creierul unui copil nenăscut ar fi cel mai potrivit pentru programare, pentru că, nefiind încărcat de procese mentale, el poate fi hrănit cu date şi informaţii necesare pentru sarcinile specifice zborului spaţial. Acest creier programat va fi lipsit de conştiinţa de sine care le face pe creierele normale „umane”. Herbert W. Franke spune: „Stimulii, aşa cum îi cunoaştem noi, vor fi străini cyborgului. Acesta nu va avea sentimente. Creierul uman solitar va fi ridicat la rangul de ambasador al planetei noastre”. Şi Roger A. MacGowan prezice apariţia cyborgului, jumătate fiinţă vie, jumătate maşină. În viziunea acestei autorităţi ştiinţifice, cyborgul va ajunge în cele din urmă o „fiinţă” complet electronică, ale cărei funcţii sunt comandate de un

1) Cunoscut şi ca scriitor de SF. Autorul „Reţelei gândurilor” şi al altor romane apreciate (n.t.).

creier solitar şi puse în aplicare de restul.

Iezuitul din Frankfurt, Paul Overhage, care se bucură de o considerabilă faimă ca biolog, a spus despre acest proiect de viitor: „cu greu ne putem îndoi de realizarea acestuia, pentru că progresul rapid al biotehnologiilor face asemenea experimente din ce în ce mai uşoare”.

În timpul ultimelor două decenii, biologia moleculară şi biochimia au avansat foarte rapid şi au ajuns la rezultate care au schimbat multe în teoria şi practica medicală. Ne stă la îndemână să încetinim procesul de îmbătrânire, sau chiar să îl stopăm de tot, şi chiar fantastica idee a unui cyborg nu mai este considerată doar o pură fantezie.

Evident, aceste proiecte creează probleme de natură morală şi etică, poate mai greu de rezolvat decât cele tehnico-medicale. Dar toate acestea vor dispărea în neant

dacă luăm în consideraţie posibilitatea ca într-o zi navele spaţiale să ajungă la o vitezele incredibile necesare pentru traversarea distanţelor cosmice în timpul vieţii astronauţilor. Explicaţia acestui fenomen constă în efectul de dilatare temporală, un fapt ştiinţific deja acceptat.

Trebuie să înţelegem că noţiunea de „an terestru" este complet lipsită de sens în cazul unei călătorii interstelare. Într-o navă care zboară cu o viteză doar cu puţin mai mică de cât cea a luminii, timpul „curge" mai încet, în comparaţie cu curgerea timpului pe planeta de lansare. Acest lucru este precis calculat prin formule matematice. Oricât de incredibil pare, nu este nevoie să le luăm pe încredere; aceste calcule au fost demonstrate.

Trebuie să ne eliberăm de modul în care concepem noi timpul, timpul terestru. Timpul poate fi manipulat prin spaţiu şi energie. Nepoţii noştri călători prin spaţiu vor depăşi şi barierele timpului.

Cei care se îndoiesc de posibilitatea tehnică a călătoriei spaţiale interstelare aduc un argument care merită o privire mai de aproape. Ei spun că, chiar dacă se va construi o rachetă care să poată ajunge la 150.000 kilometri pe secundă sau mai mult, călătoria interstelară va fi în continuare imposibilă, pentru că, la o asemenea viteză, chiar şi cele mai mici particule care lovesc învelişul vor avea puterea distructivă a unei bombe. Fără îndoială, această obiecţie nu poate fi cu uşurinţă respinsă, dar cât va ţine ea? Oamenii de ştiinţă din SUA şi Rusia lucrează deja la inele electromagnetice de protecţie care să devieze particulele periculoase departe de navele cosmice. Aceste cercetări au ajuns deja la primele succese.

Scepticii spun, de asemenea, că o viteză mai mare decât cea a luminii este un vis utopic, pentru că Einstein a demonstrat că viteza luminii este limita absolută a vitezelor. Dar acest contraargument este valabil doar în ideea că navele spaţiale ale viitorului se vor lansa şi vor

zbura în spaţiu cu ajutorul a mii de tone de combustibili lichizi. Radarele de astăzi lucrează cu unde care au viteza luminii. Dar, mă veţi întreba, ce legătură au toate acestea cu propulsia navelor spaţiale ale viitorului?

În cartea lor Planeta posibilităţilor imposibile, doi autori francezi, Louis Pawels şi Jacques Bergier, descriu fantasticul proiect al savantului sovietic K.P. Stanyukovici, membru în comisia pentru Comunicaţii Interplanetare a Academiei de Ştiinţe a URSS. Stanyukovici a imaginat o sondă spaţială propulsată cu antimaterie. Profesorul din Moscova consideră că o navă zboară cu atât mai rapid cu cât particulele pe care le emite sunt mai rapide. El şi echipa lui au pornit de la ideea construirii unei „lămpi zburătoare" care să meargă cu ajutorul emisiei de lumină, în locul aceleia de gaze incandescente. Vitezele care pot fi atinse pe calea aceasta sunt enorme. Bergier spune: „Pasagerii unei asemenea lămpi zburătoare nu vor sesiza nimic deosebit. Gravitaţia în interiorul navei spaţiale va fi la fel cu aceea de pe Pământ. Ei vor simţi că timpul trece la fel, dar în câţiva ani ei vor putea atinge cele mai depărtate stele. După douăzeci şi unu de ani (timpul lor), ei se vor afla în centrul Căii Lactee, care se află la 75.000 de ani-lumină de Pământ. În douăzeci şi opt de ani, ei vor atinge nebuloasa din Andromeda, cea mai apropiată galaxie, aflată la 2500.000 de ani-lumină".

Profesorul Bergier, savant celebru, subliniază faptul că aceste calcule nu au nimic a face cu SF-ul, pentru că Stanyukovici a testat în laboratorul său o formulă care poate fi verificată de către oricine ştie să mânuiască o tabelă de logaritmi. Conform acestei formule, pentru echipajul „lămpii cosmice" vor trece doar şaizeci şi cinci de ani, în timp ce pe planeta noastră vor fi trecut 4, 5 milioane de ani!

Nici în cele mai avântate vise ale mele nu, îmi pot imagina consecinţele unei asemenea posibilităţi în ceţurile

întunecate ale viitorului. În 1967, Gerald Feinberg, profesor de fizică teoretică la Universitatea Columbia din New York, şi-a publicat în revista Physical Review teoria despre tahioni. (Tahion vine de la cuvântul grecesc „tachys” – repede.) Articolul său nu este revelaţia unui vizionar. El prezintă o cercetare ştiinţifică foarte serioasă. La Eidgenössischen Tehnichen Hochschule din Zürich, de pildă, deja există un curs despre tahioni.

În cele ce urmează, prezentăm pe scurt teoria tahionilor. Conform teoriei relativităţii a lui Einstein, masa unui corp creşte odată cu creşterea vitezei lui. O masă (= energie) care a ajuns la viteza luminii va fi infinită. Feinberg a găsit dovada matematică a faptului că există un corespondent al masei einsteiniene, adică particule care se mişcă inerţial cu viteze infinite şi care nu pot încetini sub viteza luminii. Conform teoriei lui Feinberg, tahionii sunt de miliarde de ori mai rapizi decât lumina, dar la atingerea vitezei luminii ei încetează să existe.

Ca şi în cazul teoriei relativităţii (fără de care fizica şi matematica de astăzi nu ar putea exista), care a fost zeci de ani doar o teorie cu reprezentare matematică, tahionii nu se pot deocamdată prezenta experimental, ci doar matematic. Totuşi, se lucrează la detectarea lor.

Întrucât cred cu tărie în viitor, fantezia mea îşi ia imediat zborul când aud de asemenea cercetări. În repetate rânduri, în cursul ultimei sute de ani, am trăit să vedem cum lucruri considerate imposibile ajung să fie produse industrial. Cred că în această privinţă pot să speculez pe marginea unei idei care este încă în faşă.

Ce ar putea să ne aducă viitorul?

Dacă va deveni posibil să capturăm tahioni, sau să îi producem artificial, ei ar putea constitui energia care să propulseze sondele spaţiale. Atunci, presupun eu, o navă spaţială va putea să ajungă la viteza luminii cu ajutorul unui motor fotonic. Îndată ce aceasta va fi fost atinsă, un

calculator va trece automat pe propulsia tahionică. Cât de rapidă va deveni atunci nava? De o sută de ori, de o mie de ori mai rapidă decât lumina?

Nimeni nu poate spune astăzi, Oamenii de ştiinţă presupun că, odată depăşită viteza luminii, aşa-numitul spaţiu Einstein va fi lăsat în urmă, iar nava va plonja într-un spaţiu încă nedefinit, suprapus. Dar, în acel moment al istoriei călătoriilor spaţiale, factorul timp va deveni aproape neglijabil.

Cunosc multe domenii ale cercetării în care se lucrează în principal pe tema zborului interstelar. Am fost în multe laboratoare şi am vorbit cu mulţi oameni de ştiinţă. Nimeni nu ştie câţi fizicieni, chimişti, biologi, nuclearişti, parapsihologi, geneticieni şi ingineri lucrează la proiectele care vor permite omului să zboare înapoi, în lumea stelelor-toate acestea sunt puse în aceeaşi oală, uneori incorect, sub numele de proiecte futuriste.

Mi se pare o inconsecvenţă ca, sub presiunea realizărilor tehnologice, oamenii să admită ca investigarea spaţiului cosmic să fie posibilă într-un viitor, dar să nege, în acelaşi timp, existenţa altor inteligenţe care să ştie totul despre zborul interstelar încă de acum multe mii de ani şi care să ne fi vizitat planeta.

Este evident că ideea revoluţionară conform căreia acum multe mii de ani nişte inteligenţe necunoscute ne erau superioare ne deranjează, pentru că încă de pe băncile şcolii suntem pisaţi cu ideea că noi suntem încoronarea întregii creaţiei. Dar, oricât de neplăcut ar fi, trebuie să ne obişnuim cu gândul.

2

PE URMELE VIEŢII

În cartea mea Amintiri despre viitor, am avansat ideea că „Dumnezeu” l-a creat pe om după chipul şi asemănarea sa, pe calea unor mutaţii artificiale. Am dat glas bănuielii că homo sapiens s-a separat de maimuţe

printr-o mutaţie deliberată, premeditată. Mi s-a reproşat că fac afirmaţii nefondate.

Era un act de curaj să spui că extratereştrii au dat o mână de ajutor la procesul nostru de umanizare, pentru că toate eforturile de căutare a originilor şi evoluţiei omului au fost până acum restrânse doar la planeta noastră. Iar dacă această idee va înceta a mai fi considerată imposibilă, minunatul nostru arbore genealogic – cu maimuţe care coboară din copaci, suferă mutaţii şi devin strămoşii oamenilor – s-ar prăbuşi. De când Charles Darwin (1809 – 1882) a enunţat teoria sa asupra selecţiei naturale, toate fosilele, de la cele ale maimuţelor primitive şi până la cele de om, păreau să fie nişte argumente convingătoare în favoarea teoriei sale. Atunci când profesorul Johann Carl Fuhirott (1804 – 1837) a descoperit nişte oseminte vechi la Neanderthal, lângă Düsseldorf, şi a reconstituit, cu ajutorul lor, „omul de Neanderthal", care a trăit în ultima perioadă interglacială şi la începutul glaciaţiunii Würm, adică cu 120.000 până la 80.000 de ani în urmă, el şi-a construit teoria despre omul-maimuţă pe baza acestei descoperiri. Aceasta a generat multă agitaţie în cercurile ştiinţifice. Oponenţii canonici dezorientaţi ai teoriei lui Fuhirott au venit cu argumentul neconvingător că nu pot există oameni fosili, pentru că oamenii fosili nu ar trebui să existe.

Pe lângă oamenii de Neanderthal, există multe alte specii. La El Fayoum, lângă Cairo, s-a descoperit maxilarul inferior al unui primat. A fost datat în oligocen, adică acum treizeci-patruzeci de milioane de ani. Dacă această datare s-ar dovedi corectă, atunci ea ar fi dovada că fiinţe asemănătoare omului au existat cu multă vreme înainte de omul de Neanderthal. Au fost găsite fosile de hominizi în Anglia, în

Africa, în Australia, în Borneo şi în multe alte locuri.

Ce dovedesc aceste descoperiri?

Ele demonstrează că nu putem spune nimic precis, pentru că aproape orice descoperire nouă aruncă dubii asupra datărilor deja apărute în cărţi. În ciuda marelui număr de descoperiri, cinstit este să spunem că acestea ne oferă indicii foarte imprecise asupra continuităţii istorice între originea şi evoluţia omului. Evident, putem urmări dezvoltarea raselor de la ominizi şi până la homo sapiens pe parcursul a milioane de ani, dar nu putem să facem nicio afirmaţie precisă legată de apariţia inteligenţei. Există puţine indicii care duc în trecutul îndepărtat, dar acestea nu sunt complete. Până acum nu am avut fericirea de a auzi o ipoteză cât de cât paluzibilă asupra apariţiei inteligenţei umane. Există un mare număr de teorii şi speculaţii despre modul în care se presupune că s-a produs „miracolul”. De aceea, eu consider că toate teoriile au dreptul egal la ascultare.

În cursul evoluţiei de miliarde de ani, inteligenţa omenească pare să fi apărut aproape din senin. Dacă gândim în termeni de milioane de ani, putem spune că evenimentul a avut loc „brusc”. Aflaţi încă în stadiul de antropoizi, strămoşii noştri au creat uimitor de repede ceea ce numim cultura umană. Pentru aceasta, este nevoie ca inteligenţa să fi apărut foarte rapid. Antropoizii au avut o evoluţie lentă, prin mutaţii naturale, timp de milioane de ani, dar după aceea hominizii au cunoscut o dezvoltare fulgerătoare. Dintr-odată, acum 40.000 de ani apar nişte schimbări colosale. Se descoperă arma numită ciomag, se inventează arcul, pentru vânătoare, omul foloseşte focul pentru scopurile sale, pietrele sunt folosite pe post de unelte; apar primele picturi pe pereţii peşterilor. Dar, între primele semne de activitate tehnică, olărit şi primele descoperiri de aşezări omeneşti se întinde o perioadă de 500.000 de ani. Loren Eiseley, profesor de antropologie la Universitatea din Pennsylvania, scrie că omul s-a ridicat din lumea animalelor într-o perioadă de milioane de ani,

dobândindu-şi gradat caracteristicile umane. „Dar, continuă el, există o excepţie de la această regulă. După toate aparenţele, creierul său a suferit o dezvoltare rapidă şi numai atunci omul a devenit în sfârşit deosebit de rudele sale”. Cine ne-a învăţat să gândim?

Deşi am un mare respect pentru munca făcută de antropologi, trebuie să recunosc sincer că nu mă interesează prea tare epocile preistorice care ne-au lăsat câte un canin superior, ca să arătăm cărei fosile îi aparţine. Şi nici nu consider prea importantă data când primul homo sapiens a început să folosească unelte de piatră. Pentru mine, este evident că omul primitiv era fiinţa cea mai inteligentă de pe planetă şi este logic ca „zeii” să fi ales anume acea fiinţă pentru o mutaţie artificială. Mă interesează mult mai mult momentul în care omul primitiv a introdus prima dată în comunităţile sale valorile morale, ca loialitatea, iubirea, prietenia. Cine îi influenţa pe strămoşii noştri pe vremea când se întâmplau asemenea schimbări? Cine ne-a revelat sentimentul veneraţiei? Cine a implantat sentimentul ruşinii în problemele actului sexual?

Există vreo explicaţie plauzibilă a faptului că sălbaticii au început dintr-odată să se îmbrace? Avem doar nişte indicii vagi despre schimbări sau fluctuaţii climatice. Ni se mai spune şi că antropoizii doreau să se împodobească. Dacă aşa stau lucrurile, atunci şi gorilele, urangutanii şi cimpanzeii din junglă vor începe treptat să poarte pantaloni şi să îşi pună podoabe.

De ce au început dintr-odată antropoizii să îşi îngroape semenii, ei fiind doar nişte nişte animale mai răsărite?

Cine i-a învăţat pe sălbatici să ia seminţele unor anumite plante sălbatice, să le îngroape, să le ude şi să coacă pâinea din aluat?

De ce antropoizii, hominizii şi oamenii primitivi nu au

învăţat nimic timp de milioane de ani, iar apoi, brusc, oamenii primitivi au învăţat atât de multe? Pentru mine, aceasta este o întrebare obsedantă. Nu cumva acestei întrebări i s-a acordat până acum o atenţie prea redusă?

Domeniul ştiinţific care se ocupă de explicarea originii omului este interesant şi foarte bogat în satisfacţii.

Dar întrebarea de ce, cum şi când a devenit omul inteligent îmi pare la fel de interesantă.

Loren Eiseley scrie: „Pe de altă parte, astăzi trebuie să presupunem că omul a apărut foarte recent, pentru că apariţia sa a fost atât de explozivă. Avem toate motivele să credem că, fără forţele care au ajutat la antrenarea creierului uman, lunga şi încrâncenata luptă pentru existenţă dintre cele câteva grupuri umane nu ar fi putut duce la înaltele facultăţi mentale pe care le găsim astăzi la toţi oamenii de pe Pământ. Ceva diferit, un factor educaţional suplimentar, trebuie să fi scăpat atenţiei teoreticienilor evoluţionişti”. Exact asta bănuiesc şi eu. Există un factor decisiv, care nu a fost luat în consideraţie de către teoriile asupra subiectului. Mă îndoiesc că vom fi în stare să găsim veriga lipsă? fără a lua în consideraţie teoria vizitării planetei noastre de către inteligenţe extraterestre şi fără a verifica dacă nu cumva aceste fiinţe sunt responsabile de transformarea artificială a factorilor ereditari, de manipularea codului genetic şi de apariţia bruscă a inteligenţei. Am ceva de spus, ceva care vă întări teoria mea că omul este creaţia unor „zei” extratereştri.

În 1847, Justus von Liebig scria în numărul 23 al Revistei de chimie. „Oricine a făcut observaţii asupra carbonatului de amoniu, fosfatului de calciu sau potasei va considera evident că este imposibil ca din aceste materii să se poată forma un germen capabil de reproducere sau de o dezvoltare superioară, prin acţiunea căldurii, electricităţii, sau a altor forţe naturale...” Marele chimist susţinea că numai un diletant şi-ar putea imagina că viaţa ar fi apărut

din materia moartă. Astăzi ştim că exact acest lucru s-a întâmplat.

Ştiinţa modernă presupune că viaţa a apărut pe Pământ acum un miliard şi jumătate de ani. Profesorul Hans Vogel scrie: „În zilele acelea, pământul pustiu şi vastul ocean primordial erau înfăşurate într-o atmosferă care era încă lipsită de oxigen. În jurul Pământului lipsit de viaţă se aflau metan, hidrogen, amoniac, aburi şi poate şi acetilenă şi acid cianhidric. Acesta este mediul în care trebuie să fi apărut viaţa”.

În eforturile lor de a descoperi originea vieţii, oamenii de ştiinţă au încercat să producă materie organică din materie anorganică, în condiţiile atmosferei primitive.

Profesorul american Harold Clayton Urey, laureat al Premiului Nobel, a presupus că atmosfera primitivă avea o compoziţie care o făcea mult mai susceptibilă la pătrunderea razelor ultraviolete decât atmosfera noastră actuală. El a încurajat, deci, pe colegul său, dr. Stanley Miller, să verifice experimental dacă aminoacizii necesari existenţei vieţii se formează în atmosfera primitivă creată într-o retortă şi supusă radiaţiei. Stanley Miller şi-a început experimentele în 1953.

El a construit un conteiner de sticlă în care a produs o atmosferă primitivă artificială, constituită din amoniac, hidrogen, metan şi vapori de apă. Pentru ca experimentul să aibă loc în condiţii sterile, el a ţinut aparatul Miller la o temperatură de 180 de grade Celsius, timp de optsprezece ore. În partea superioară a sferei de sticlă, el a fixat doi electrozi, între care aveau loc continuu descărcări electrice. Astfel, folosind un curent electric de înaltă frecvenţă, la 60.000 de volţi, a fost produsă în atmosfera primitivă o mini-furtună permanentă. Într-o sferă mai mică a fost încălzită apă sterilă, astfel încât vaporii de apă să urce printr-un tub până în sfera care conţinea atmosfera primitivă. Materia răcită revenea apoi în sfera cu apă

sterilă şi din nou urca în sfera cu atmosfera primitivă. Astfel.

Miller a creat în laboratorul său un ciclu asemănător cu cel care a avut loc pe Pământ la începuturi. Experimentul a durat o săptămână întreagă, fără pauză.

Ce a apărut din atmosfera primitivă supusă la trăsnetele furtunii miniaturale? „Supa primitivă" pe care o fiersese Miller conţinea asparagină, alanină şi glicină – cu alte cuvinte, aminoacizi necesari pentru constituirea sistemelor biologice. În acest experiment al lui Miller, a apărut materie organică complexă din materie anorganică.

În anii care au urmat s-au făcut experimente nenumărate, în condiţii diverse. În cele din urmă, au fost produşi doisprezece aminoacizi. Nu mai există dubii, aminoacizii necesari vieţii pot să fie produşi în atmosfera primitivă.

Alţi oameni de ştiinţă au folosit azot, în loc de amoniac, formaldehidă, sau chiar dioxid de carbon, în loc de metan. Descărcările electrice ale lui Miller au fost înlocuite cu unde supersonice, sau de lumină obişnuită concentrată într-un fascicul. Rezultatele au fost identice! Toate atmosferele primitive, fără urmă de viaţă organică iniţială, au produs aminoacizi şi acizi organici fără azot de fiecare dată. În unele experimente, atmosfera special tratată a produs chiar zaharuri…

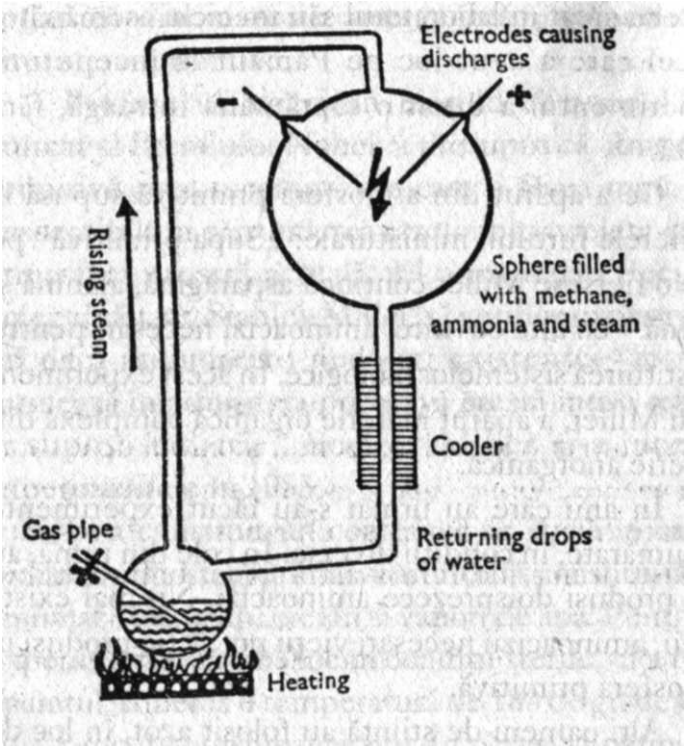

Ce concluzii tragem din acest fenomen?

De când a început să gândească, omul a evaluat totul în termeni de polaritate: lumină-întuneric, căldură-frig, viaţă-moarte. Obişnuinţa de a descrie toată materia vie drept „organică” şi toată materia neînsufleţită drept „anorganică” face parte şi ea din această metodă îngustă de evaluare bipolară. Dar, întrucât există foarte multe stadii intermediare între conceptele extreme, multă vreme a fost imposibil să se tragă o graniţă precisă între chimia organică şi cea anorganică.

Atunci când planeta noastră a început să se răcească, substanţele volatile au format ceea ce numim „atmosfera primitivă”. Aceasta consta în principal din gazele pe care le-a folosit pentru a-şi obţine „supa” în experimentul de laborator. Datorită temperaturii iniţiale ridicate şi

gravitaţiei relativ reduse, gazele uşoare, ca hidrogenul gazos şi heliul, s-au pierdut în cosmos, în timp ce moleculele gazelor grele, cum ar fi azotul, oxigenul, dioxidul de carbon, ca şi razele „nobile” mai grele, au rămas. Hidrogenul, în stare liberă, în forma sa elementară, este practic inexistent în atmosfera noastră; el poate fi găsit doar în combinaţii chimice. De exemplu, doi atomi de hidrogen împreună cu unul de oxigen formează o moleculă a compusului esenţial numit apă (formulă chimică H_2O).

A început un ciclu. Apa se evapora şi se ridica sub formă de nori, datorită radiaţiei termice a Pământului, ca apoi să se răcească în straturile superioare şi să cadă înapoi sub formă de ploaie. Această ploaie primitivă a eliberat din crusta solidă fierbinte multe tipuri de materie anorganică, pe care a transportat-o în ocean. Compuşi anorganici din atmosferă, ca amoniacul şi acidul cianhidric, au fost, de asemenea, dizolvaţi în oceanul primitiv şi au luat parte la reacţii chimice. Timp de milioane de ani, atmosfera Pământului s-a îmbogăţit în oxigen.

Această evoluţie a avut loc foarte lent. Ştiinţa este astăzi unanimă în a afirma că transformarea atmosferei originare într-o atmosferă oxidantă a avut loc de-a lungul a 1 – 2 miliarde de ani. La începutul acestei evoluţii, supa primitivă, cu numeroasele sale soluţii, a constituit un mediu de cultură de primă mână pentru primele forme primitive de viaţă.

Se spune că viaţă înseamnă organism, măcar sub forma cea mai simplă, aceea a unui organism unicelular. Faptul că un organism trăieşte este probat prin metabolismul său şi, de asemenea, prin dezvoltarea sa. Viaţa înseamnă funcţionalitate. Oare aceste criterii general acceptate sunt neapărat şi corecte? Dacă aşa este, atunci un virus nu trăieşte. Virusul ca atare nu are schimburi de substanţă şi de energie; nu se hrăneşte şi nu are excreţie.

El doar se multiplică în interiorul unor celule străine. Este un parazit.

Atunci, ce este viaţa?

Vom fi vreodată capabili să o definim?

În căutarea originii vieţii şi a momentelor cheie ale dezvoltării, întrebarea primordială este: când a apărut prima celulă vie? Cercetări fundamentale au fost făcute de Theodor Schwann (1810 – 1882) şi Mathias Schleiden (1804 – 1881). Schwann a demonstrat că animalele şi plantele sunt constituite din celule, iar Schleiden a înţeles importanţa nucleului. După aceea, călugărul augustin Gregor Johann Mendel (1822 – 1884), care studiase istoria naturală şi fizica la Bino, a făcut experienţele sale de încrucişare cu mazăre şi fasole. Acest călugăr vizionar a descoperit, în urma experienţelor făcute cu infinită răbdare, trei legi ale eredităţii, devenind părintele ştiinţei eredităţii. Astăzi, toată lumea este de acord că legile sale guvernează oameni, animale, plante.

Pe la mijlocul secolului nouăsprezece, se demonstrase că celula este purtătoarea funcţiilor vitale. Această demonstraţie a devenit baza tuturor marilor descoperiri în biologie. Astăzi, tehnici noi (Röntgenologia, electroforeza, ultramicroscopia, microscopia cu contrast de fază etc.) ne permit să studiem celulele şi nucleele lor.

Credem că centrii în care se stochează informaţia legată de transmisia factorilor ereditari se află în celule şi în nuclee.

Cercetările, încă relativ recente, au arătat că fiecare organism are un număr specific de cromozomi, fiecare din aceştia cu forma sa specifică. Cromozomii sunt purtătorii factorilor ereditari. De exemplu, celulele corpului uman au 23 de perechi de cromozomi, adică 46 de cromozomi, celulele unei albine au 8 perechi, adică 16 cromozomi, celulele unei oi au 27 de perechi, adică 54 de cromozomi.

Celulele sunt constituite din proteine, care sunt

lanţuri de aminoacizi. Această informaţie oferită de ştiinţă ne pune în faţa altei întrebări: cum au apărut celulele vii din aminoacizi?

Legat de problema rezolvată doar parţial a modului în care proteinele au putut să apară înaintea celulelor vii, Rutherford Platt descrie teoria doctorului George Wald, de la Universitatea Harvard. Wald a presupus că aminoacizii aflaţi în anumite condiţii pot să ne furnizeze răspunsul. Ideea sa a fost verificată de către dr. S.W. Fox, de la Institutul pentru Evoluţie Moleculară din Miami, care a supus evaporării soluţii de aminoacizi. Fox şi colaboratorii săi au observat că aminoacizii au format structuri submicroscopice lungi, filiforme. Obţinuseră compuşi liniari care conţineau sute de molecule de aminoacizi. Dr. Fox le-a numit „proteinoide", adică materie asemănătoare cu proteinele.

Bazându-se pe cercetările profesorilor J. Oro şi A.P. Kimball, chimiştii Mathews şi Moser au reuşit să obţină în 1961 substanţă proteinică din acid prusic (substanţă otrăvitoare) şi apă. Trei oameni de ştiinţă de la Institutul Salk, Robert Sánchez, James Ferris şi Leslie Orgel, au reuşit să sintetizeze acizii nucleici esenţiali pentru metabolism şi reproducere – este vorba de acele combinaţii de baze, zaharuri şi acid fosforic care apar în nuclee.

După scurta noastră incursiune prin chimie şi biologie, cititorul a înţeles că dezvoltarea unui organism viu este un proces chimic. Şi că laboratoarele pot produce „viaţă". Dar care este legătura dintre acizii nucleici şi viaţă?

Acizii nucleici determină procesul complicat al eredităţii. Secvenţele a patru baze – adenina, guanina, citozina şi timina – constituie codul tuturor formelor de viaţă. Odată făcută această descoperire, chimia a putut să îndepărteze multe dintre misterele care înconjoară viaţa.

Există două grupe de acizi nucleici care sunt familiare oricărui cititor asiduu de ziare: AM (acidul ribonucleic) şi ADN (acidul dezoxiribonucleic). Atât AM, cât şi ADN, sunt necesari pentru sinteza proteinelor în celule. Este un fapt stabilit că proteinele tuturor organismelor studiate până acum sunt constituite din circa douăzeci de tipuri de aminoacizi şi că ordinea lor de aranjare în molecula proteinei este dictat de secvenţa bazelor în ADN (adică de codul genetic).

Dar, chiar dacă cunoaştem structura codului genetic, suntem încă departe de a citi informaţia stocată într-un cromozom. Totuşi, ideea că toată viaţa stă aşezată pe douăzeci de aminoacizi şi că aranjarea acestora este păstrată în codul genetic este prin ea însăşi cutremurătoare. În cartea sa The Biological Timebomb, George Rattray Taylor citează punctul de vedere al laureaţilor Nobel, dr. Max Perutz şi profesorul Marshall W. Nierenberg în privinţa uriaşelor posibilităţi deschise.

Dr. Max Perutz spune: „În cei patruzeci şi şase de cromozomi ai unei singure celule umane se află cam o sută de milioane de perechi de baze nucleotide. Cum am putea să scoatem o genă anume dintr-un cromozom anume, sau să adăugăm una, sau să reparăm o pereche de nucleotide? Mi se pare greu de pus în practică”.

Profesorul Marshall W. Nierenberg, care a jucat un rol vital în descoperirea codului genetic, are o părere cu totul diferită. „Nu am nicio îndoială că aceste dificultăţi vor fi depăşite într-o zi. Singura problemă este când. Cred că în următorii douăzeci şi cinci de ani vom fi capabili să programăm celule cu informaţie genetică artificială”.

În sfârşit, Joshua Lederberg, profesor de genetică la Universitatea Stanford, California, este convins că vom putea să manipulăm toţi factorii noştri ereditari în cel mult zece – douăzeci de ani.

Oricum ar fi, am înţeles că putem arunca o privire de

aproape asupra factorilor ereditari şi că transformarea lor este posibilă. Iar dacă noi, oamenii, o ştim, nu văd niciun motiv pentru care o inteligenţă extraterestră, familiarizată cu zborul interstelar, şi prin urmare cu mii de ani mai avansată decât noi, nu ar cunoaşte şi ea aceste lucruri.

În cartea lor You will live to see it, fizicianul şi matematicianul Hermann Kahn, director al Institutului Hudson din New York, şi Anthony Wiener, consilier al guvernului american şi, de asemenea, membru al Institutului Hudson, citează un articol din Washington Post, care descrie posibilele rezultate ale manipulării codului genetic:

„În zece – cincisprezece ani gospodinele se vor putea duce la un magazin special, pentru a selecta dintr-o gamă largă de pacheţele asemănătoare cu cele pentru seminţe, şi îşi vor alege copilul după etichetă. Fiecare pacheţel va conţine un embrion congelat, în vârstă de o zi, iar pe etichetă cumpărătoarea va găsi culoarea ochilor, mărimea corpului, ca şi coeficientul de inteligenţă prezumat. De asemenea, va exista şi o garanţie că embrionul este lipsit de defecte ereditare. Femeia va duce embrioul ales la doctor, care i-l va implanta. Apoi îl va creşte în trupul său timp de nouă luni, ca pe propriul său copill)”.

Asemenea previziuni sunt posibile pentru că ADN-ul conţine informaţia genetică pentru construirea celulelor, ca şi alţi factori ereditari. ADN este o „cartelă perforată” perfectă pentru structura întregii vieţi. Asta nu numai pentru că el codifică cei douăzeci de aminoacizi, ci şi pentru că marchează şi începutul şi sfârşitul lanţului proteinei, ca în fişierele din calculatoarele moderne. Şi, aşa cum calculatoarele folosesc informaţii suplimentare de verificare a corectitudinii operaţiilor, există un control permanent şi în funcţionarea lanţurilor ADN din celule.

James D. Watson, care la vârsta de 24 de ani a studiat în mod strălucit structura ADN, a descris-o pe aceasta în

cartea sa The Double Helix. Pentru articolul de 900 de cuvinte din revista Nature, în care Watson a descris bizara scară spiralată a moleculei de ADN, el şi colaboratorii lui au primit premiul Nobel în anul 1962. Dar cartea lui a fost la un pas de a nu fi publicată. Redactorii de la Oxford University Press nu au fost de acord cu modul său franc de a descrie lucrurile. Ei se temeau că mitul muncii ştiinţifice ascetice ar putea fi distrusde modul foarte liber de exprimare al lui Watson, căci el spune foarte direct că îşi datorează succesele mai ales studiilor preliminare şi greşelilor colegilor săi.

În decembrie 1967, în Statele Unite, a avut loc un eveniment spectaculos. Preşedintele Lyndon B.

Johnson în persoană a anunţat la o conferinţă de presă o mare realizare ştiinţifică, folosind aceste cuvinte:

„Va fi unul dintre cele mai interesante articole.pe care le veţi fi citit vreodată. O realizare formidabilă! Ea deschide calea către noi descoperiri, către descoperirea secretelor fundamentale ale vieţii”.

Ce eveniment putea fi atât de important, încât să atragă în asemenea măsură atenţia preşedintelui Statelor Unite?

Oamenii de ştiinţă de la Palo Alto, California, reuşiseră să sintetizeze nucleul biologic activ al unui virus. Folosind informaţia genetică a unui virus numit Phi X 174, ei construiseră din nucleotide una dintre acele molecule gigante de ADN care controlează procesele vitale. Oamenii de ştiinţă de la Universitatea Stanford au pus nuclee virale artificiale în celule-gazdă. Viruşii artificiali s-au dezvoltat la fel cu cei naturali. Ca paraziţi ce sunt, ei au păcălit celulele gazdă să producă milioane dendi viruşi cu caracteristicile lui Phi X 174. Exact ca în cazul unui organism atacat de o infecţie virală, viruşii artificiali au părăsit celulele-gazdă de îndată ce au consumat întreaga energie vitală a acestora.

Supunându-se ordinelor date de molecula de ADN, celulele au produs milioane de combinaţii proteice din aminoacizi. Fiecare combinaţie a corespuns perfect modelului. Savanţii californieni au calculat că la crearea a o sută de milioane de noi nuclee a existat o singură „greşeală de tipar”.

La nici cincisprezece ani de la explicarea structurii ADN de către Watson, Crick şi Wilkins, a. fost făcută o altă descoperire. Profesorul Kronberg, laureat Nobel, împreună cu colaboratorii săi, a reuşit să descifreze mii de combinaţii ale codului genetic al virusului Phi X 174. Au reprodus viaţa în laboratorul lor din California.

Mulţi cititori se vor întreba ce legătură au aceste digresiuni biochimice cu subiectul cărţii de faţă. Eu personal am urmărit aceste cercetări încă de când au fost facue publice pentru prima dată. De ce?

Concluziile la care s-a ajuns m-au convins că au o consecinţă logică, pe care Sir Bernard Lovell, fondator şi director al staţiei de radiotelescoape de la Jordell Bank, a formulat-o în modul următor:

„Se pare că în ultimii doi ani discuţiile asupra problemei existenţei vieţii în afara Pământului au devenit atât serioase, cât şi importante. Seriozitatea lor este o consecinţă a actualelor puncte de vedere ale ştiinţei, conform cărora dezvoltarea sistemului nostru solar şi cea a vieţii de pe Pământ nu ar fi un caz izolat”.

Conform revistei Physical Review Letters, oamenii de ştiinţă americani, folosind radiotelescopul de la Green Bank, Virginia de Vest, au demonstrat existenţa formaldehidei în norii de praf din univers. Formaldehida, folosită în chimie drept conservant şi dezinfectant, printre altele, este un gaz incolor şi cu un miros urât, acru. Formaldehida este cel mai complex compus chimic descoperit în spaţiu, certificat de peste cincisprezece surse de unde radio dintr-un total de douăzeci şi trei. Ea face

parte din lista substanţelor primordiale care sunt considerate a fi cărămizile vieţii, stând la baza formării aminoacizilor. Această descoperire susţine ideea că există viaţă în cosmos.

Dar, dacă există viaţă pe alte planete, cred că este posibil şi ca nişte cosmonauţi neştiuţi să fi adus cu ei pe Pământ cunoştinţe de tipul celor pe care noi abia acum le dobândim şi care ar fi putut să îi facă inteligenţi pe strămoşii noştri, pe calea manipulării codului genetic.

Citim, într-o descriere veche a Creaţiei, în Biblie (Geneza, v, 1 – 2):

„În ziua în care Dumnezeu l-a creat pe om, după chipul şi asemănarea sa l-a făcut pre el.

Pe bărbat şi pe femeie i-a făcut el; şi i-a binecuvântat şi om" a fost numele lor, în ziua în care au fost zămisliţi".

Speculaţiile mele spun că acest lucru putea avea loc numai prin mutaţii artificiale ale codului genetic al oamenilor primitivi induse de către inteligenţe necunoscute. Astfel, noii oameni şi-au dezvoltat rapid capacităţile – conştiinţă, memorie, inteligenţă, arta meşteşugurilor şi tehnologiile.

Într-o versiune biblică mai nouă a Creaţiei (Geneza, îi 21 – 23, citim o versiune diferită a apariţiei femeii:

„Fără DOMNUL DUMNEZEU l-a cufundat în somn adânc pe Adam, iar el a. dormit: iar El i-a luat o coastă şi a închis carnea din jurul ei apoi;

Iar coasta, pe care DOMNUL DUMNEZEU a luat-o de la bărbat, cu ea a făcut El o femeie, şi a adus-o în faţa bărbatului.

Iar Adam a spus, Aceasta este acum os din oasele mele (!) şi carne din carnea mea (!): va fi chemată Femeie, căci a fost scoasă din Bărbat".

Este foarte posibil ca femeia să fi fost creată din bărbat, dar Eva cu greu ar fi putut să înflorească în întreaga ei splendoare nudă din coasta îngustă smulsă din

toracele bărbatului printr-o scamatorie (intervenţie chirurgicală?). Probabil că ea a apărut cu ajutorul unei celule seminale masculine. Dar Geneza biblică spune că în întregul Rai nu se afla nicio femeie care să recepteze o asemenea sămânţă. Deci Eva a fost produsă în retortă. Există un număr de desene rupestre care arată în vecinătatea omului primitiv obiecte asemănătoare retortelor. Ar fi putut inteligenţele străine cu o ştiinţă dezvoltată să cunoască reacţiile biologice imune ale oaselor şi să folosească măduva lui Adam drept mediu de cultură pentru celula seminală? Cel mai potrivit conteiner pentru acest posibil act de creaţie ar fi fost în acest caz o coastă, os relativ uşor accesibil. Evident, aceasta este doar o speculaţie, dar una destul de plauzibilă la nivelul actual al cunoştinţelor ştiinţifice. O

Eva a apărut în Biblie foarte brusc ca tovarăşa lui Adam, aşa că ne-am aştepta la o apariţie bruscă a desenelor feminine pe pereţii peşterilor sau pe oasele decorate ale Epocii de Piatră, care să ilustreze această creare artificială a femeii, pe care am descris-o mai sus. Există foarte multe confirmări ale acestei presupuneri. Aşa-numitele „zeiţe-mame” şi-au făcut apariţia în Epoca de Piatră timpurie. Se cunosc figuri feminine datând de atunci la La Gravette (Franţa), Cukurca (sudul Turciei), Laussel (Franţa), Lespugne (Franţa), Kostyenki (Ucraina), Willendorf (Austria), Petersfels (Germania) s.a.

Toate aceste personaje feminine sunt descrise în mod flatant ca nişte „Venus”. La toate artistul s-a căznit să pună în evidenţă organele sexuale şi semne de graviditate. Arheologia le datează în epoca grave tiană. Nu ştim cărui scop îi serveau, nici de ce ele au apărut pentru prima dată în Epoca de Piatră timpurie. Este de presupus că homo sapiens a apărut în diferite părţi ale lumii în două moduri diferite: prin mutaţia planificată a codului genetic al hominizilor şi prin producerea artificială a unei femei şi

cultivarea ei în retortă.

Dar „noii” oameni s-au împerecheat din nou cu animalele. Aceste lucruri pot fi atribuite vechiului Adam, pentru că numai el putea să îşi amintească cuplarea cu animalele-maimuţe. După mutaţia artificială, natural ar fi fost ca noile fiinţe umane să procreeze între ele. De aceea, vechiul obicei de întovărăşire cu animalele a fost un pas înapoi. Această alunecare înapoi ar putea să însemne acea Cădere a Omului din Biblie? Este ea identică cu păcatul originar împotriva creării noului tip de celule?

Câteva mii de ani mai târziu, „zeii” au corectat această Cădere. (Am mai multe de spus despre acest lucru în cele ce urmează.) Ei au distrus hibrizii om-animal, au separat un grup bine prezervat de oameni noi şi i-au implantat un material genetic nou: o nouă mutaţie artificială.

Paleoantropologii sunt uimiţi de rapida, subita separare, care îţi taie respiraţia, dintre neoantropoizi, grupul de homo sapiens căruia îi aparţinem, şi familia prehominizilor, care rămăseseră nişte maimuţe. Până acum, acest lucru a fost explicat provizoriu printr-o mutaţie spontană.

Dacă adoptăm datarea prea ntropologică pentru teoria noastră a mutaţiei artificiale premeditate, atunci prima mutaţie artificială a codului genetic a fost efectuată de către „zei” undeva, cu 20.000 până la 40.000 de ani în urmă, iar a doua într-o perioadă mult mai recentă, cam cu 5 până la 9.000 de ani în urmă.

Presupunând corecte aceste datări, prima vizită a „zeilor” a avut loc probabil în epoca apariţiei primelor desene şi figurine care reprezintă femei.

Savanţii antropologi se tem să ofere datări care merg atât de mult în trecut. Dar nu cumva efectul de dilatare temporală, acceptat actualmente fără rezerve de ştiinţă, era valabil şi pe vremea aceea?

Pentru o expediţie interstelară, dilatarea timpului este un lucru prevăzut şi planificat, atât acum, cât şi pentru viitor. Asta pentru că este guvernată de o lege pe care am descoperit-o abia în zilele noastre, dar care era valabilă şi pe vremea aceea şi trebuie să fi fost valabilă şi pentru „zeii" care au vizitat Pământul în navele lor spaţiale care călătoreau cu viteze subluminice.

Nu cumva a venit vremea ca antropologii să ia în seamă acest fenomen verificat ştiinţific?

Dacă o vor face, multe dintre întrebările relative la apariţia înaintaşilor noştri şi a inteligenţei lor vor căpăta răspunsuri instantanee.

Pentru „zei" nu a trecut o eternitate de la vizita lor pe Pământ! Dacă au fost aici acum câteva mii de ani, pentru ei au trecut doar câteva zeci de ani tereştri, la bordul navei spaţiale.

Oricine acceptă aplicarea dilatării temporale aplicate unor astronauţi care ne-au vizitat, va înţelege că aceiaşi „zei" care au fabricat femeia au putut şi să îi ofere lui Moise instrucţiunile tehnice complicate pentru construirea Chivotului Legământului.

Ştiu că e greu de digerat, dar ar putea să fie adevărat. Trebuie să repet încă o dată: aceasta nu este o simplă speculaţie. Astronomia funcţionează cu succes ţinând cont de această lege a timpului. Ceea ce este important acum, este ca şi arheologii şi prea ntropologii să o adopte.

3

UN „ARHEOLOG DE DUMINICĂ" PUNE ÎNTREBĂRI

Un arheolog „de duminică" are marele avantaj că poate să îşi dea frâu liber imaginaţiei şi să pună specialiştilor întrebări care să îi pună în dificultate. Evident, mă folosesc de acest avantaj pentru a clătina platforma pe care se bazează multe descoperiri preistorice şi care este considerată sacrosanctă. Cercetătorii amatori

sunt jenant de harnici. Ei sunt colecţionari asidui, cititori şi călători, pentru că ei speră ca prin acestea să aibă uneltele cele mai bune, care să îi ducă în cele din urmă la marea lovitură.

În primăvara lui 1964, Institutul de Cercetări pentru Electroacustică din Marsilia s-a mutat într-un nou sediu. Câteva zile mai târziu, colaboratorii profesorului Vladimir Gavreau au început să se plângă de dureri de cap, ameţeli şi mâncărimi. Unii dintre ei erau atât de afectaţi, încât tremurau ca frunzele de plop. Fiind vorba de un institut de electroacustică, se părea că toate acestea erau cauzate de oarece scăpări de radiaţie sonoră din laborator. Folosind aparatură de măsură hipersensibilă, oamenii de ştiinţă au cercetat clădirea de la temelie până la acoperiş, în încercarea de a găsi cauza stării nefericite a colegilor lor. Şi găsită a fost. Dar nu era niciun fel de radiaţie scăpată a vreunor frecvenţe electrice necontrolate. Erau undele de joasă frecvenţă scăpate de un ventilator, care făceau ca întreaga clădire să rezoneze pe o frecvenţă subsonică.

Printr-una din acele coincidenţe care adesea au ajutat cercetarea, profesorul Gavreau avea în urmă douăzeci de ani de studiu al undelor sonore.

După incident, el şi-a spus că s-ar putea reproduce experimental şi deliberat ceea ce ventilatorul făcuse neintenţionat. Astfel încât el şi colegii lui au construit la Institui de Electroacustică primul tun cu sunete din lume. S-au fixat în structură rectangulară şaizeci şi unu de tuburi, apoi s-a suflat treptat aer, până Ce s-a obţinut o notă de 196 de herţi. Rezultatul a fost devastator. În pereţii clădirii noi-nouţe au apărut crăpături, stomacurile şi intestinele celor din laborator au început să vibreze dureros. Aparatul a trebuit să fie oprit imediat.

Profesorul Gavreau voia să continue experimentul, dar mai întâi trebuia să proiecteze un dispozitiv de protecţie pentru echipajul tunului cu sunete. Apoi a fost

construită o „trâmbiţă a morţii”, care consuma 2000 de waţi şi emitea sunete cu frecvenţa de 37 de herţi. Aparatul nu putea fi testat la întreaga putere în Marsilia, pentru că ar fi dărâmat toate clădirile pe o rază de câţiva kilometri. Actualmente, „trâmbiţa morţii” are o frecvenţă mortală de 3, 5 herţi.

Pe lângă viziunea înfricoşătoare a unei asemenea „trâmbiţe a morţii”, aceste fapte ne amintesc de un eveniment al antichităţii.

După ce poporul ales a traversat Iordanul, fără să îşi ude picioarele, şi a început asediul oraşului Ierihon, care avea ziduri de apărare de şapte metri, preoţii au început să primească instrucţiuni complicate despre mărşăluitul în jurul oraşului în sunetul „trâmbiţelor”. Evenimentul este descris în Iosua (VI, 20), după cum urmează:

„... iară când a venit vremea, când poporul a auzit sunetele trâmbiţelor, iar poporul a strigat cu un strigăt mare, zidul a căzut până la temelie, iar poporul a intrat în cetate, fiecare din partea unde era, şi au luat ei oraşul”.

Nici suflarea concertată a plămânilor preoţeşti, nicio fanfară de mii de trompete nu ar fi putut dărâma ziduri groase de şapte metri. Dar, astăzi ştim că undele sonore cu frecvenţele mortale de câţiva herţi ar fi fost perfect capabile să distrugă zidurile Ierihonului.

Atunci când dr. Mottier, arheolog la Universitatea din Berna, lua parte împreună cu mine la o dezbatere la radio, ea mi-a spus că nu au existat niciodată uriaşi, pentru că nu au fost găsite fosile din care să deducem existenţa acestei specii.

Dar dr. Lovis Burkhalter, fost delegat al Franţei la Societatea de Preistorie, are o părere cu totul diferită. În 1950, el ascris în Revue du Musée de Beyrouth: „Vreau să spun răspicat că existenţa giganţilor în perioada acheuliană? trebuie considerată drept un fapt ştiinţific dovedit”.

Care dintre părţi are dreptate? Oricum ar fi, au fost găsite unelte de mărimi anormale, care nu puteau fi mânuite de oameni de statură normală.

Arheologii au excavat în apropierea localităţii Sasnych (la şase kilometri şi jumătate de Safita, în Siria) nişte unelte de cremene de aproape 4 kilograme. Uneltele de cremene găsite la Am Frititissa (estul Marocului) nu sunt nici ele de lepădat. Ele au cam treizeci de centimetri lungime, douăzeci de centimetri lăţime şi au o greutate de aproape 4, 5 kilograme. Dacă facem un calcul bazat pe statura şi constituţia umană normale, fiinţele care ar fi putut să mânuiască aceste unelte primitive ar fi trebuit să aibă cam 4 metri înălţime.

Pe lângă aceste descoperiri de unelte, avem cel puţin trei urme acceptate ştiinţific care indică existenţa în trecut a giganţilor:

1. Gigantul din Java.
2. Gigantul din China de sud.
3. Gigantul din Africa de Sud (Transvaal). Ce specie este aceasta?

Erau ei nişte lupi singuratici?

Au fost ei nişte produse ratate ale unor mutaţii?

Au fost ei descendenţii unor cosmonauţi uriaşi veniţi din altă lume?

Erau nişte fiinţe deosebit de inteligente, cu cunoştinţe tehnice avansate, dobândite pe calea codului genetic?

Fosilele găsite nu permit răspunsuri concludente la aceste întrebări. Ele sunt prea puţine pentru a ajuta la deducerea unei genealogii. Oare va fi vreodată studiată această genealogie într-o regiune special aleasă? Din când în când sunt anunţate descoperiri senzaţionale, dar ele se dovedesc întotdeauna a se datora norocului.

Însă documentele – dacă este să luăm în seamă litera surselor vechi – confirmă existenţa giganţilor. Moise ne

spune (Geneza, vi, 4):

„În vremea aceea pe Pământ erau uriaşii; iar tot aşa, după ceea, când fiii lui Dumnezeu au intrat la fetele oamenilor şi au făcut copii cu ele, ei au ajuns oameni mari, care sunt oamenii vestiţi din vechime”.

Avem şi o descriere în Numeri, xiii, 33:

„Iar acolo am văzut uriaşii, fiii lui Anak, care se trăgea din uriaşi: iar noi eram în ochii noştri ca nişte lăcuste, şi aşa eram şi în ochii lor”.

Deuteronomul, iii, 11, ne dă chiar detalii care ne permit să facem o estimare grosieră a staturii lor fizice:

„Căci numai Og, rege în Bashan, a mai rămas din uriaşi; iar patul lui era un pat de fier; nu este el în Rabbathul copiilor lui Ammon? Şi nouă stânjeni era lungimea lui, iară lărgimea era de patru stânjeni…”

(Stânjenul ebraic era de cam 1, 15 m!)

Dar Pentateuhul nu este singura parte a Bibliei care vorbeşte despre uriaşi în termeni limpezi şi lipsiţi de echivoc. Şi celelalte cărţi ale Vechiului Testament dau descrieri ale acestor supraoameni. Autorii lor au trăit în perioade diferite şi în locuri diferite, deci nu au putut comunica între ei. Nu este posibil nici ca uriaşii să fi fost interpolaţi în copiile textelor mai târziu, ca nişte simboluri ale răului, după cum susţin unii teologi. Dacă aceştia s-ar uita mai cu atenţie la texte, ar vedea că uriaşii apar mereu în postura de a îndeplini misiuni foarte practice – purtând războaie, sau luptând individual, de exemplu – dar niciodată când se discută conceptele morale sau comportamentul moral.

În plus, documentele despre uriaşi nu se reduc la Biblie. Miturile mayaşilor şi ale incaşilor povestesc şi ele despre prima specie creată de „zei”, dinainte de Potop, care era o specie de uriaşi. Aveau chiar şi doi giganţi proeminenţi: Atlan (Atlas) şi Theitani (Titan).

Ca şi „zeii” noştri zburători, uriaşii sunt peste tot în

lume în poveşti, în epopei, în cărţile sfinte, dar nu sunt puşi niciodată pe picior de egalitate cu zeii, în niciuna dintre aceste surse. Un handicap serios îi ţinea pe uriaşi legaţi de pământ: ei nu puteau zbura. Un uriaş nu este luat într-o călătorie în cer decât atunci când

A

este în mod explicit progenitura unui zeu. În general, uriaşii apar ca servitorii umili şi supuşi ai zeilor, care îndeplineau sarcinile date de aceştia, apoi literatura a început să îi prezinte ca pe nişte fiinţe proaste şi brutale, pentru ca în cele din urmă să li se piardă urma.

Un savant autentic, de talia profesorului Denis. Saurat, directoral Centrului International de Studii Franceze de la Nisa, a făcut un foarte serios studiu asupra uriaşilor. El este categoric de părere că aceştia au existat. Chiar şi acei savanţi care au îndoieli se vor lovi mai devreme sau mai târziu de morminte de uriaşi, de menhire, acele blocuri verticale de piatră sumar prelucrate, care ajung până la 20 de metri înălţime, de dolmene, camere mortuare făcute din stânci masive, sau de alte monumente megalitice, şi, nu în cele din urmă, de imposibilitatea de a explica realizări tehnice cum ar fi prelucrarea şi transportul blocurilor uriaşe de piatră. Numărul edificiilor arhitectonice uriaşe, ca şi numărul de bolovani prelucraţi artistic, care ne minunează şi astăzi pot fi uşor explicate dacă presupunem că cei care le-au ridicat erau sau uriaşi, sau fiinţe cu o tehnologie necunoscută nouă.

În călătoriile mele, ori de câte ori stau în faţa unui monument preistoric mă întreb dacă explicaţiile de până atunci asupra originilor şi scopurilor sale sunt satisfăcătoare. În mod sigur, trebuie să avem curajul de a afla dacă nu cumva nişte interpretări noi, fantastice, ar fi la fel de valide.

În timpul unei călătorii în Perú, am vizitat împreună cu prietenul meu Hans Neuner clădirile megalitice de pe

Sacsayhuaman (Stânca Şoimului), situată la înălţimea de 1150 până la 1250 de metri, în apropierea fostei fortăreţe incaşe Cuzco.

Cu ruleta şi cu aparatele foto în mână, ne-am apropiat de aceste ruine, care nu sunt deloc nişte ruine, în sensul obişnuit al cuvântului. Nu este aici un câmp de piatră spartă, cu rămăşiţe ale unor clădiri din care să nu se mai recunoască nimic. Labirintul de piatră de deasupra stâncii Sacsayhuamsan ne dă impresia unui superedificiu construit după ultimele rafinamente ale tehnicii. Oricine a petrecut câteva zile în aerul rarefiat al acestui platou, căţărându-se pe giganţii de piatră, prin peşteri şi printre monstruozităţi de piatră, cu greu va crede că toate acestea au fost făcute cu secole în urmă, folosindu-se pene de lemn şi ciocane de piatră primitive.

Iată doar una dintre măsurătorile pe care le-am făcut: un paralelipiped de 2, 25 m lungime, O, 35 m lăţime şi O, 8 m înălţime, tăiat dintr-un bloc de granit înalt de 12 m şi lat de 20 de metri, prin simplă scoatere din stâncă, ca un sertar. O operaţiune de mare clasă! Nimic brutal, în extragerea blocului, niciun fel de urme, nicio neregularitate. Chiar dacă admitem că nişte pietrari destoinici au reuşit, după ani de muncă, să elibereze cele patru feţe laterale ale blocului, rămâne totuşi întrebarea stupefiantă: cum s-a desprins spatele? Pe vremea aceea, pietrarii nu aveau instrumentele de tăiere pe care le folosim astăzi pentru excavarea stâncilor de pe fundul mării. Şi probabil că nu aveau nici cunoştinţele de chimie pentru a elibera blocul de piatră cu ajutorul acizilor.

Sau le aveau?

Am intrat în nişte peşteri de piatră, care aveau între 60 şi 80 de metri în profunzime. Ca şi cum o forţă primară ar fi intervenit, tunelul lor a fost întrerupt brusc, sau continuat cu un altul, ca o secţiune de telescop. Mari sectoare din pereţi şi tavane s-au păstrat. Sunt perfect

finisate, ar putea să concureze cu orice prefabricat din zilele noastre. Nu există joncţiuni, nu există părţi componente legate prin vreun liant. Ansamblul arată de parcă ar proveni dintr-o unică operaţie de topire şi turnare. Marginile sunt tăiate în unghi drept şi sunt ascuţite ca o lamă. Praguri late de 25 de centimetri arată atât de nete, ca şi cum forma de turnare de lemn ar fi fost luată abia ieri.

Am urcat prin galerii şi camere, aşteptând cu nerăbdare surprizele de după fiecare colţ. M-am gândit mereu la cum explică arheologii aceste capodopere ale tehnologiei, foarte puţin convingător. Mie îmi pare că ar fi trebuit ca la suprafaţă, deasupra Stâncii Şoimului, să fi fost construite fortificaţii. Iar toţi aceşti coloşi de piatră, impecabil finisaţi, ar fi putut face parte dintr-un complex de clădiri megalitice. Cred că acesta ar trebui excavat sau reconstituit printr-o cercetare sistematică a locurilor.

Evident, m-am întrebat dacă există explicaţii neconvenţionale privind „ruinele” de deasupra Stâncii Şoimului.

Erupţii vulcanice? Nimic de genul acesta de jur-împrejur.

Mişcări ale crustei terestre? Ultima asemenea mişcare violentă se presupune că a avut loc acum 200.000 de ani.

Cutremure? Acestea cu greu ar putea să cauzeze pagube care să lase în acea dezordine atâta ordine evidentă. Ca să mai adăugăm un semn de întrebare, blocurile de granit finisat prezintă semne de vitrificare, de tipul celor care apar doar ca rezultat al unor temperaturi imense.

Monstruozităţi ale naturii? Blocurile de granit au margini precis tăiate şi forma lor arată că au fost tăiate din blocul următor.

Nici arheologul municipal din Cuzco, nici colegii săi

din Lima nu au putut să îmi dea o explicaţie a structurilor pe care le-am examinat. „Preincaşe, mi-au spus ei. Sau poate din cultura Tiahuanaco”.

Evident, nu e nicio ruşine să recunoşti că nu cunoşti ceva. Rămâne faptul că nimeni nu ştie nimic despre blocurile pe care le-am văzut sus, la Sacsayhuaman. Acest mare complex a fost construit prin metode necunoscute nouă, la o dată necunoscută. De asemenea, este sigur că el a existat şi că fusese deja distrus înainte ca faimoasa fortăreaţă incaşă a Zeului Soare să fi fost construită.

Acest lucru este valabil şi pentru Tiahuanaco, aflat pe platoul bolivian.

Studiasem multe cărţi despre acest subiect şi am învăţat extraordinar de multe lucruri în acest timp, dar ce am văzut acolo cu ochii mei depăşeşte orice lectură. Citisem şi despre remarcabilele „conducte de apă” descoperite la Tiahuanaco. În cursul unei excursii pe platoul bolivian, acestora le-am acordat o atenţie deosebită.

Mă aflam în Tiahuanaco, la cinci mii de metri deasupra nivelului mării, pentru a doua oară. În timpul primei excursii, foarte scurtă, nu acordasem decât puţină atenţie „conductelor de apă”, iar acum voiam să îmi repar greşeala.

Am descoperit un prim exemplar remarcabil al acestor jumătăţi de conductă în peretele unui templu reconstruit. Fuseseră puse acolo la întâmplare. Locul în care fuseseră aşezate nu avea nicio noimă, poate cu excepţia celei decorative, pentru atragerea turiştilor.

Atunci când am putut examina „conductele de apă” în alte locuri, am văzut că cele citite de mine erau adevărate. Aveau o formă foarte modernă, cu secţiuni foarte netede, cu interior şlefuit şi cu margini precise. Jumătăţile de conductă aveau protuberante şi adâncituri care le fac să se potrivească perfect, ca nişte piese Lego pentru copii.

Dacă această perfecţiune mecanică şi tehnică, atribuită de arheologi triburilor preincaşe, m-a uimit, atunci când am văzut că ceea ce se numea „conductă de apă” exista în dublu tronson am fost de-a dreptul descumpănit. O singură conductă este o capodoperă, dar aici aveam conducte duble făcute din asemenea capodopere, dintr-o singură bucată de piatră. Mai mult, existau asemenea conducte duble cu secţiuni impecabile în unghi drept.

Cum s-ar putea explica faptul că s-au găsit numai părţile superioare ale acestor „conducte de apă”?

Căci numai părţile superioare ale „conductelor” pot fi scoase, nu şi cele inferioare.

Au servit ele oare vreodată drept conducte de apă?

Poate că există o altă explicaţie, oricât de fantezistă ar părea ea.

Legendele, tradiţia şi desenele de pe stânci ne spun că „zeii” s-au întâlnit la Tiahuanaeo, înainte ca

A

Omul să fi fost creat. În terminologia erei noastre spaţiale, asta înseamnă că astronauţi necunoscuţi şi-au făcut prima bază pe platoul bolivian. Ei aveau la dispoziţie o tehnologie foarte dezvoltată, similară cu cea folosită de noi astăzi, cu raze laser, unelte cu vibraţii şi aparatură electrică. Privite din acest punct de vedere, nu este mai plauzibil ca acele „conducte de apă” să fi fost tuburile protectoare ale cablurilor electrice care legau clădirile?

Fiinţele care au fost capabile să facă asemenea conducte trebuie să fi avut nişte posibilităţi tehnice deosebite. Fiinţe cu un asemenea nivel înalt de inteligenţă nu ar fi fost atât de stupide încât să fabrice conducte duble, când ar fi putut mult mai simplu să facă o conductă mai largă, în aceeaşi piatră, dacă voiau să dubleze debitul de apă. Fiinţe inteligente, cu asemenea aptitudini, nu ar fi construit conducte în unghi drept, pentru că ar fi ştiut că

în unghiuri se adună apă şi murdărie. Şi, evident, dacă ar făcut conductele pentru apă, aceşti tehnicieni ar fi ales secţiuni mai mici.

În 1530, atunci când primii conchistadori spanioli au întrebat băştinaşii despre constructorii oraşului Tiahuanaco, aceştia nu le-au putut furniza nicio informaţie. Ei i-au trimis pe spanioli la legende, conform cărora Tiahuanaco era locul în care zeii l-au creat pe om.

— Bănuiesc că aceiaşi „zei" sunt şi cei care au creat conductele şi că ei nu le foloseau în calitate de conducte de apă.

Arheologii şi antropologii fac tot ce pot ca să dateze descoperirile. Qdată datată, o descoperire capătă un loc anume într-un sistem existent şi, desigur, un număr într-un catalog.

Până acum, metoda C4 s-a dovedit cea mai precisă metodă folosită de ştiinţă. Oamenii de ştiinţă pornesc de la ipoteza că în atmosfera noastră se află o cantitate constantă din izotopul 14 (radioactiv) al carbonului. Acest izotop este absorbit detoate plantele, astfel încât arborii rădăcinile, frunzele, ierburile, vor conţine o proporţie constantă în timp. Dar toate organismele animale absorb materia vegetală, într-un mod sau altul, deci oamenii şi animalele conţin C4 în aceeaşi proporţie. Dar substanţele radioactive au o perioadă de dezintegrare, vizibilă atunci când aportul de substanţe radioactive încetează. Această perioadă de dezintegrare apare la oameni şi animale odată cu moartea, iar la plante la recoltare şi la ardere. Izotopul C4 are o perioadă de dezintegrare de 5600 de ani pentru înjumătăţirea cantităţii. Aceasta înseamnă că la 5600 de ani de la moartea organismului, el conţine numai jumătate din cantitatea de C iniţială, după 11200 de ani, numai un sfert, după 22400 de ani numai o optime şi aşa mai departe. Deoarece cantitatea de C^{14} din atmosferă este cunoscută, conţinutul în (2 al materiei organice fosile se

determină în laborator. Se poate determina, funcţie de cantitatea constantă de C, 4 din atmosferă, vârsta unui os sau a unei bucăţi de cărbune.

Dar, dacă ardem ierburile şi tufişurile de pe marginea unei autostrăzi, cenuşa ne indică o vârstă falsă de multe mii de ani. De ce? Zile întregi, acestea absorb mari cantităţi de carbon din arderile petrolului, care însă provine din materie organică ce a încetat de milioane de ani să mai absoarbă C]4. Astfel, un copac dintr-o zonă industrială, tăiat, poatesă arate că are cincizeci de ani, conform inelelor, dar o examinare cu C4 poate să arate că a fost plantat într-o epocă foarte îndepărtată.

Mă îndoiesc de precizia şi deci de credibilitatea metodei. Măsurătorile făcute până acum pornesc de la presupunerea fermă că proporţia de C din atmosferă a fost întotdeauna aceeaşi.

Dar cum putem şti că aşa a fost?

Şi ce se întâmplă dacă presupunerea respectivă

A.

se dovedeşte a fi falsă? În cartea mea Amintiri despre viitor, m-am referit la un text care spunea că zeii erau capabili să producă o căldură imensă, de tipul celei pe care numai o explozie nucleară o poate genera şi că ei erau familiarizaţi cu armele cu radiaţii. În Epopeea lui Ghilgameş, Enkidu moare datorită atingerii „răsuflării veninoase a monstrului ceresc”. Mahābhārata ne spune că războinicii se aruncau în apă pentru a se spăla pe ei şi armurile lor, deoarece totul era acoperit de „răsuflarea aducătoare de moarte a zeilor”.

Dar dacă am presupune că atât în acest caz, cât şi în cel al „exploziei” din taigaua siberiana, din dimineaţa zilei de 30 iunie 1908, ceea ce s-a întâmplat a fost o explozie atomică?

Oricând şi oriunde sunt eliberate în atmosferă substanţe radioactive – incluzând aici Hiroshima, testele

de pe atolul Bikini, din Uniunea Sovietică, din Sahara şi din China – echilibrul carbonului 14 este bulversat. Animalele, plantele, oamenii au avut şi vor avea cantităţi mai mari de C decât cele dictate de concentraţia atmosferică a acestuia, presupusă constantă. Acest lucru este o certitudine. Iar dacă îl acceptăm, atunci aşa-numitele datări exacte vor fi puse sub semnul întrebării. În teoria noastră privitoare la vizitele unor astronauţi necunoscuţi, este vorba de nişte perioade mari de timp, în care nişte „mici" erori de calcul pot ajunge repede la 20.000 de ani sau mai mult.

Acesta este unul din argumentele care mă fac sceptic în privinţa datărilor foarte îndepărtate. Să luăm de exemplu Tiahuanaco. Dacă acei astronauţi necunoscuţi au părăsit Pământul după îndeplinirea misiunii, atunci ei nu au lăsat în urmă fosile pentru arheologi sau antropologi. Aveau echipamente moderne şi nu foloseau cărbunele pentru încălzire, iar eventualele oase le-au luat cu ei. Cu alte cuvinte, ei nu au lăsat nicio urmă care să fie datată.

Resturile de oase şi de cărbuni găsite la prezumtivul loc al aterizării lor şi analizate provin de la oameni care s-au aşezat în ruinele fortăreţei zeilor la mii de ani după. Cred că este o greşeală să considerăm că oasele găsite acolo ar aparţine constructorilor oraşului Tiahuanaco. Eu ridic noi probleme, pentru că vechile răspunsuri nu mă satisfac.

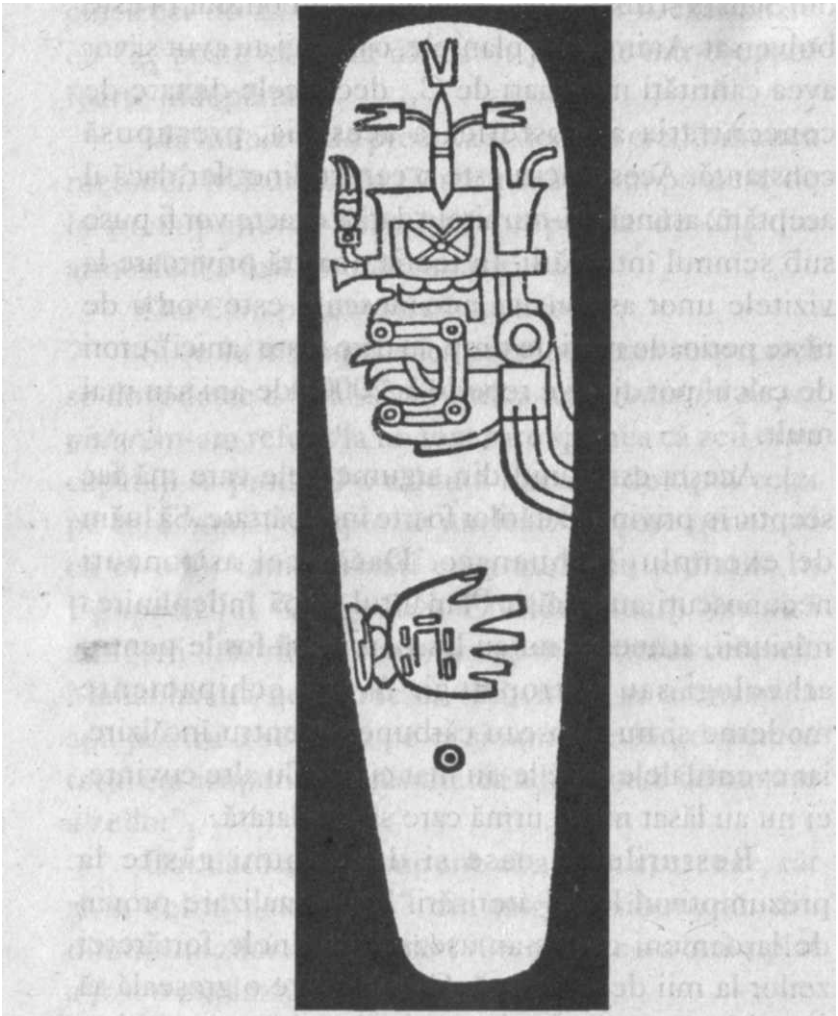

Sunt aceste simboluri din Mexic doar niște ornamente, sau motivele lor provin dintr-o eră tehnologică demult uitată?

Arheologia există ca disciplină ştiinţifică doar de 200 de ani. Reprezentanţii ei colecţionează cu scrupulozitate monede, tăbliţe de lut, fragmente de ustensile, cioburi de oale, figurine, desene, oase, tot ce dezvăluie pământul în faţa hârleţului. Ei îşi aranjează descoperirile ordonat într-

un sistem care este relativ corect cel mult pentru ultimii 3500 de ani. Nimic în trecutul mai îndepărtat nu se vede, dincolo de vălul enigmelor şi al supoziţiilor. Nimeni nu ştie şi nu poate spune ce a făcut ca strămoşii noştri să ajungă la asemenea performanţe tehnice. Oamenii spun că dorul de „zei", dorinţa de a plăcea „zeilor", îndeplinirea sarcinilor pe care le-au dat „zeii" – toate acestea fiind forţele care l-au determinat pe om să construiască mulţimea de clădiri extraordinare.

Dorul de „zei"?

Care „zei"?

Îndeplinirea unor sarcini date de „zei"?

Ce zei au impus asemenea sarcini?

„Zeii" trebuie să facă minuni. Ei trebuie să poată face mai multe decât alte fiinţe. Nişte zei inventaţi, produse pure ale imaginaţiei, nu ar fi rămas atât de mult timp în conştiinţa omenirii. Oamenii i-ar fi uitat repede. De aceea, eu susţin ideea că „zeii" despre care vorbim trebuie să fi fost persoane reale, foarte inteligente şi impunătoare, care au impresionat puternic pe strămoşii noştri şi au dominat lumea ideologică şi religioasă a omului multe sute de ani.

Atunci, cine au fost cei ce s-au arătat popoarelor primitive?

Nu ar trebui să ne fie frică să ascultăm cu atenţie şi teoriile fanteziste. Cele spuse de Heraclit (cam 500 î.e.n.) sunt încă valabile: „Adevărul ne scapă uneori, tocmai pentru că uneori este atât de incredibil".

În zona muntoasă Cajamarquilla, la est de capitala peruviana, Lima, se află o întindere cu ruine. Semne ale trecutului nostru de oameni, cărora savanţii nu le-au acordat destulă atenţie, distruse zilnic de buldozerele care netezesc terenul pentru noi drumuri.

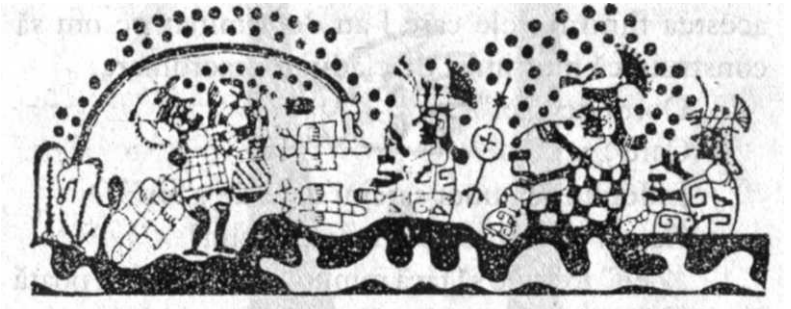

Această pictură cu un șarpe ceresc, cu preoți care fac sacrificii (?) și cu obiecte zburătoare stranii, provine dintr-un vas de ceramică din Peru. Actualmente, acesta se află la muzeul Linden, din Stuttgart.

Ne-am încumetat prin sălbăticia aceea. Nu a fost nevoie de nimeni care să ne atragă atenţia asupra curiozităţilor, pentru că efectiv ne împiedicam de ele.

Pe drumuri se află sute de „vizuini de vulpe”, de felul celor folosite de Viêt Cong, pe care le-am văzut în reviste sau la televizor. Desigur, nu pot susţine că au fost făcute pentru a proteja pe locuitori de raiduri aeriene. Nu îndrăznesc să o afirm, pentru că este un fapt cunoscut că înainte de secolul douăzeci nu au existat raiduri aeriene!

Aceste „vizuini de vulpe” de la Cajamarquilla au un diametru de O, 60 m şi o adâncime de circa 1, 80 m. Am numărat 209 (!) asemenea vizuini pe o singură stradă! Trebuie să fi folosit unui scop practic foarte important, altfel pentru ce atâta risipă de efort?

Cum explică localnicii sutele de găuri?

Ei mi-au spus că au fost pe vremuri silozuri de grâne.

Explicaţia nu este foarte convingătoare dacă examinăm găurile, care se potrivesc dimensiunilor umane. Evident, ele ar fi putut fi umplute cu grâne, dar acestea ar fi germinat, sau s-ar fi stricat repede în praful şi în acea căldură umedă. Apoi, cum erau grânele scoase prin deschizătura aceea îngustă?

Neavând grâu, am umplut una dintre găuri cu nisip. Apoi am încercat să îl scoatem cu mâinile şi cu lopata.

Treimea superioară nu a pus probleme, iar cea mediană ne-a pus serios la muncă. Treimea inferioară a fost o adevărată corvoadă. Trebuia să stai cu capul în jos, să iei o mână de nisip, să te ridici şi să o pui pe marginea gropii. Dar, chiar şi aşa, am ajuns la o adâncime de la care nu puteam să ridicăm mâinile deasupra capului fără să vărsăm nisipul. În cele din urmă am coborât cu ajutorul frânghiilor nişte găletuşe, pe care am încercat să le umplem cu lopata. Dar jumătate din lopată curgea pe alături. Am încercat tot felul de metode. După ce am muncit toată ziua, folosind toate dispozitivele care ne-au trecut prin cap, am lăsat în „siloz" numai 15 – 20 de centimetri de nisip. Cred că se mai află acolo şi în ziua de astăzi.

Încă de când mi s-a spus prima dată că numeroasele „vizuini devulpe" fuseseră „silozuri", o întrebare nu mi-a dat pace. De ce oamenii de la Cajamarquilla şi-au asumat atâta bătaie de cap să sape atâtea găuri înguste?

De ce nu au făcut un siloz familial, mai mare?

Întrucât Cajamarquilla era o comunitate urbană bine organizată, ideea unui siloz comunal mare şi practic vine de la sine.

După cercetările făcute la faţa locului, nu sunt deloc convins că această explicaţie încetăţenită este cea corectă. Dar oamenii spun că trebuie să fi fost silozuri.

Legende la ilustraţii.

Fig. 1 – Erich von Däniken în faţa Templului Inscripţiilor din Palenque (Mexic). Adânc în interiorul acestei piramide se găseşte piatra funerară a zeului Kukulkán, aflat la comenzile rachetei sale.

F/g. 2 Ideea de a pluti în aer a fascinat omenirea din vremuri imemoriale – ca în această pictură rupestră din deşertul libian.

Fig. 3 Personajul din această pictură rupestră din Ţi-n-Tazarift, în munţii Tassili pare să poarte un costum

spaţial strâns pe corp, având un dispozitiv de direcţionare pe umeri şi antene pe casca protectoare.

Fig. 4 – Un monument al zeilor călători prin spaţiu? Cel mai interesant detaliu al acestei stele din Santa Lucia Cotzumalhuapa (Guatemala) este personajul din dreapta jos, care este îmbrăcat ca un astronaut modern.

Fig. 5 – Venus din Willendorf este numele cu care este alintată această statuetă din calcar, care are un cap rotund, fără faţă.

Fig. 6 – Om, sau hibrid între animal şi om? Această sculptură este cunoscută de arheologi ca Omul cu cap de Somn.

Fig. 7 – Semnificaţia acestui idol feminin cu patru feţe şi un simbol solar, găsit la lacul Maracaibo (Venezuela), este necunoscută.

Fig. 8 – Un „arheolog de duminică” într-o excursie ştiinţifică prin Mexic.

Fig. 9 Această frescă din Sehar, munţii Tassili, arată, în partea dreaptă, o figură înaltă de peste trei metri, înconjurată de aşa-numiţii oameni din Marte.

Fig. 10 Erich von Däniken măsurând zidurile ciclopice deasupra Sacsayhuamanului (Perú).

Fig. 11 – Blocul de piatră înalt cât o clădire cu patru etaje are trepte cioplite cu o mare precizie. Nu are o explicaţie plauzibilă.

Fig. 12 – Monoliţi care par a fi nişte prefabricate, ca cele moderne din beton. Tronuri ale uriaşilor? Şi-au distrus „zeii” baza de la Sacsayhuaman după îndeplinirea misiunii?

Fig. 13-Piatra pare că a fost tăiată ca untul. Cine a făcut asta? Când? Cum?

Fig. 14 – Fotografia reprezintă celebrul calendar de la Sacsayhuaman. Are această structură monumentală de piatră vreo legătură cu ruinele de pe înălţimile din jur?

Fig. 15 – Erich von Däniken cu un indian pe platoul

de la Tiahuanaco.

Fig. 16 – Faimoasele conducte de apă de la Tiahuanaco. STÂNGA SUS: aceasta este inclusă, fără vreo raţiune anume, în peretele unui templu. „Conductele de apă” au forme moderne, secţiuni netede, suprafeţele interioare şi exterioare finisate şi meargini nete. Dar de ce au fost plasate două alături?

Fig. 17 – Poarta Soarelui de la Tiahuanaco, cu impunătoarele sale frize cu figuri.

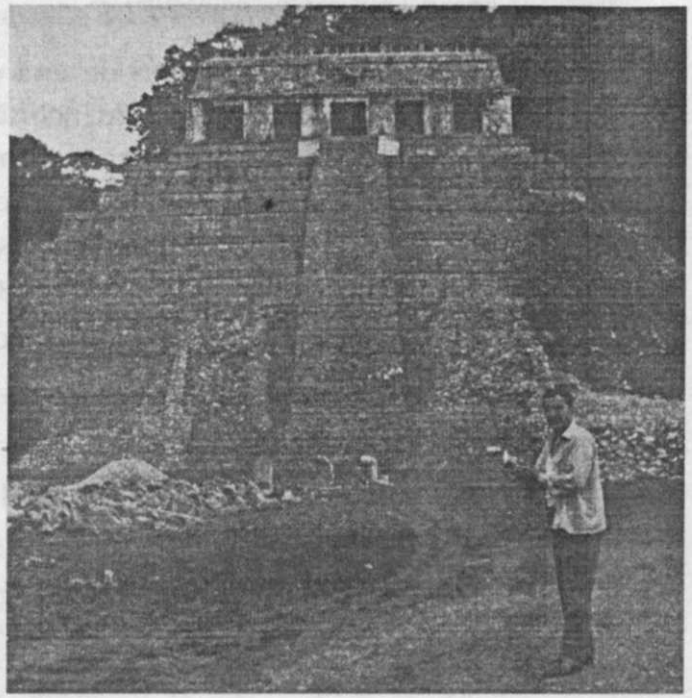

Fig. 1

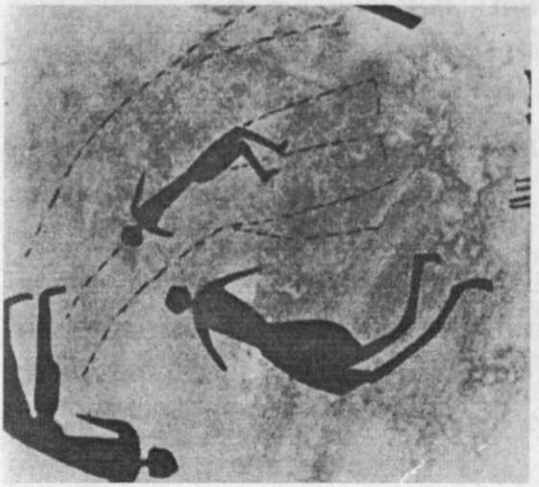

Fig. 2

Fig. 3

Fig. 4

Fig. 5

Fig. 6

Fig. 7

Fig. 8

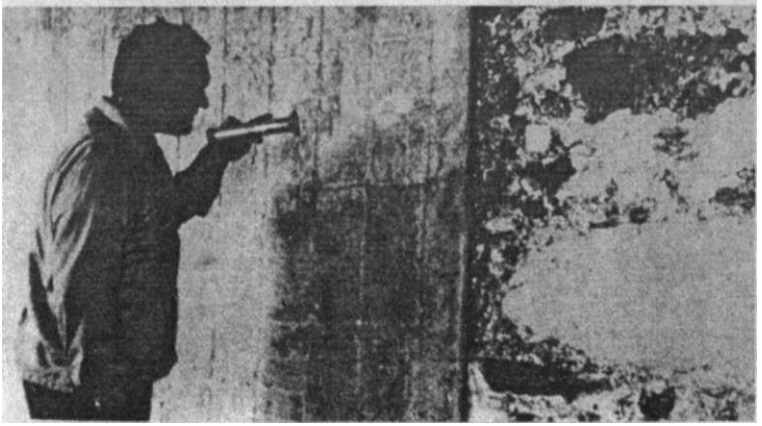

Fig. 9

Fig. 10

Fig. 11

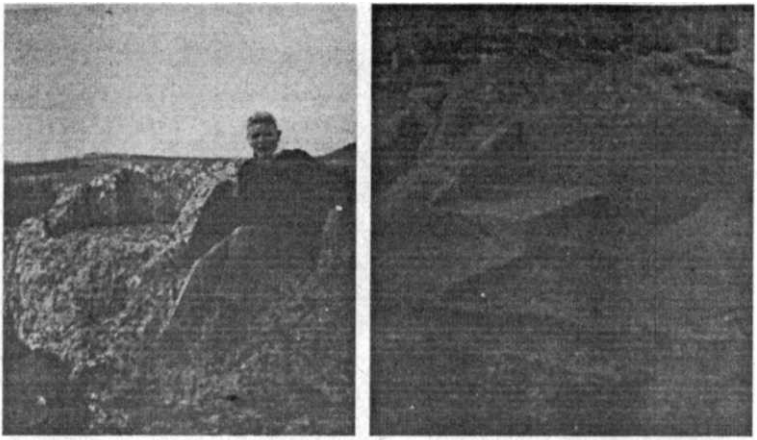

Fig. 12

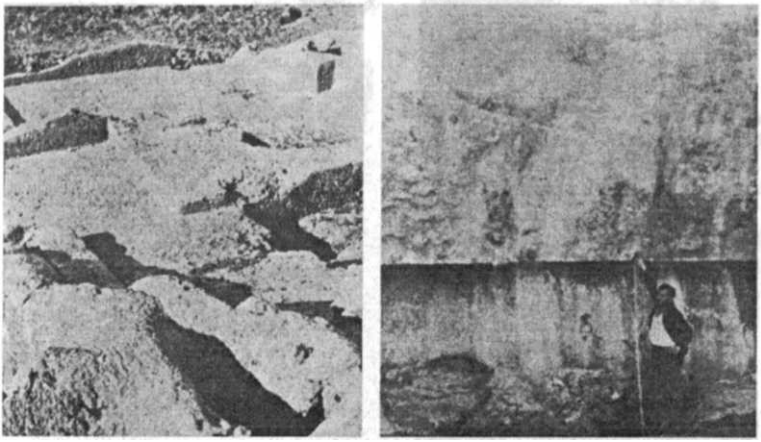

Fis13.

Fig. 14

Fig. 15

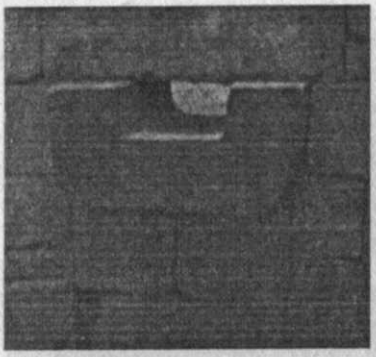

Fig. 16

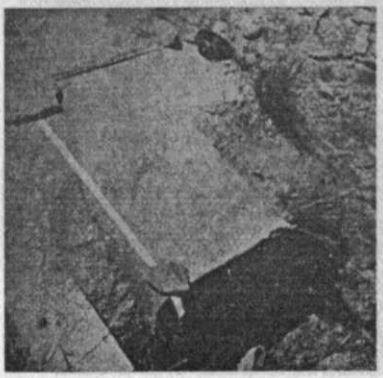

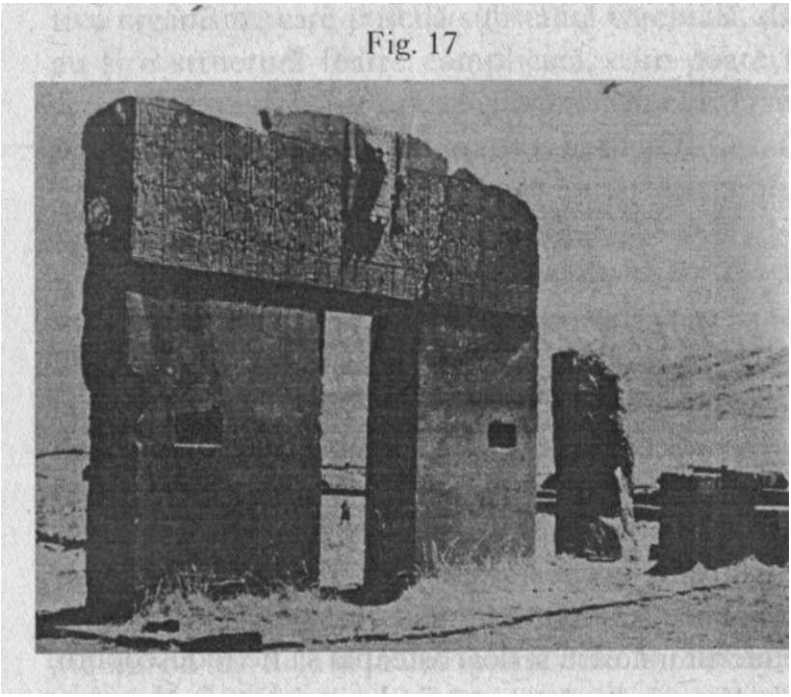
Fig. 17

4

DEPOZITUL MEMORIEI OMENIRII

De ce se întâmplă atât de des să nu putem să ne amintim nume, adrese, numere de telefon sau idei, chiar când facem sforţări mari? „Simţim" că ceea ce căutăm este ascuns undeva în celulele cenuşii ale creierului nostru şi doar aşteaptă să fie redescoperit. Unde s-au dus în memorie lucruri pe care le ştiam atât de bine? De ce nu putem dispune după bunul plac de cunoştinţele stocate, atunci când avem nevoie de ele?

Robert Thompson şi James McConnell din Texas au petrecut cincisprezece ani din viaţă căutând secretele memoriei şi localizarea lor. Au făcut tot felul de experimente, iar din viermele lat cu sonorul nume de Dugesia Dorotocephala au făcut un adevărat star, printr-un experiment care a dus la nişte rezultate fantastice. Aceste creaturi sunt printre cele mai primitive organisme care

posedă substanţă cerebrală, dar au şi o structură foarte complicată, care poate fi complet reprodusă, pe calea diviziunii celulare. Dacă unul dintre aceşti viermi este tăiat în bucăţi, fiecare bucată se reînnoieşte şi devine un vierme lat complet şi absolut intact.

Thompson şi McGonnell şi-au lăsat starurile să se târască printr-un tunel de plastic, la care au conectat un curent electric slab. Pe lângă aceasta, ei au aşezat lampa lor de birou cu un bec de şaizeci de waţi exact deasupra tunelului de plastic. Viermii laţi erau afotici (aveau aversiune faţă de lumină) şi se strângeau ghem de câte ori se aprindea lumina. După ce au repetat timp de câteva ore jocul de-a stinsul şi aprinsul luminii, cei doi oameni de ştiinţă au observat că viermii nu mai luau în seamă schimbările. Înţelesesem că nu era niciun pericol mortal în succesiunea întunericului şi a luminii. Apoi Thompson şi McConnell au combinat stimulul luminos cu un şoc electric slab, care afecta micile creaturi la o secundă după aprinderea luminii. De unde până atunci viermii ignoraseră stimulul luminos, ei au început iarăşi să se strângă ghem la sesizarea curentului electric.

Viermii au primit o pauză de două ore, înainte de a fi puşi din nou în dispozitiv. A reieşit că nu uitaseră că trebuie să se aştepte la un şoc electric după aprinderea luminii. Ei s-au ghemuit după ce aceasta a fost aprinsă, deşi aşteptatul şoc electric nu a venit.

După aceea, cei doi experimentatori răbdători, au tăiat viermii în bucăţele mici şi au aşteptat o lună, până când părţile s-au regenerat şi au ajuns viermi întregi. Apoi ei au reluat testul şi au aprins lampa la intervale neregulate. Thompson şi McConnell au făcut stupefianta descoperire că nu numai capetele care regeneraseră cozi noi, ci şi cozile care generaseră noi creiere se ghemuiau de frica aşteptatului şoc electric!

Oare avuseseră loc în celule nişte procese chimice

care să stocheze „vechile” amintiri, şi care apoi să transmită experienţa trecută nou formatelor celule?

Exact acest lucru s-a întâmplat. Atunci când un vierme lat „neantrenat” devorează pe unul „antrenat”, el preia şi experienţa dobândită de victima sa. Experimente din alte laboratoare au confirmat că dacă sunt prelevate celule de la un animal care a învăţat anumite lucruri şi sunt inserate în corpul altui animal, respectivele calităţi vor continua să funcţioneze. De exemplu, unii şobolani au fost învăţaţi să apese un buton special colorat, dacă voiau să capete hrană. Atunci când animalele au stăpânit la perfecţie lecţia, ele au fost omorâte, iar un extract din creierele lor a fost injectat în cavităţile abdominale ale unor şobolani neantrenaţi. Experienţe cu peştişori şi cu iepuri confirmă şi ele că ceea ce s-a dobândit prin învăţare se poate transmite de la un corp la altul prin transferul unor anumite celule.

Astăzi este ştiinţific acceptat faptul că amintirile sunt stocate în molecule ale memoriei şi că AM şi ADN stabilesc şi transportă conţinutul acestor amintiri. Dacă ar fi fost duse numai cu un pas mai departe, aceste cercetări ar fi făcut ca omenirea să poată stopa pierderea cunoştinţelor şi amintirilor atunci când omul moare şi deci ca el să poată transmite toate posesiunile sale intelectuale dobândite.

Vom trăi oare să vedem delfini superinteligenţi, „programaţi” să facă cercetări subacvatice, în „staţiuni submarine”?

Vom ajunge să vedem maimuţe ale căror creiere să fie „programate* să manevreze maşinile care lucrează pe străzi?

Aceste lucruri pot să pară astăzi ridicole, dar cred că omul care se îndoieşte de ele poate greşi mai mult decât cel care le consideră nişte posibilităţi serioase.

Până acum, nu există demonstraţii ştiinţifice că nişte inteligenţe necunoscute ar fi fost în stare să provoace în

trecutul îndepărtat asemenea manipulări ale memoriei. Cu toate acestea, oameni de ştiinţă faimoşi, ca Şklovski, Sagan şi alţii, nu exclud posibilitatea existenţei unor fiinţe de pe alte planete care să fi ajuns mult dincolo de stadiul cercetărilor noastre ştiinţifice actuale.

Încă o dată, chiar Vechiul Testament ne dă apă la moară. El vorbeşte de câţiva profeţi care au primit de la „zei" cărţi spre a fi mâncate.

Ezechiel, III, 3 ne aminteşte un asemenea festin cu cărţi: „Iar el a spus către mine, Fiule al omului, pune burta să mănânce şi umple-ţi maţele cu acest sul [carte, n.a.] ce îţi dau. Iar eu am mâncat…"

Deci, nu este surprinzător că profeţii „nutriţi" pe această cale ştiau mai multe decât oricare altul şi erau mai inteligenţi decât contemporanii lor!

De la descoperirea spiralei duble a ADN-ului, ştim că nucleul celulei conţine toată informaţia necesară pentru construirea unui organism. Întrucât astăzi ne sunt familiari termenii legaţi de computere, am putea spune că baza de date sau programul din nucleu „guvernează viaţa".

Această bază de date reproduce viaţa conform unui protocol de timp foarte precis. Să luăm de exemplu specia noastră. Un băiat de zece ani sau o fetiţă de opt ani sunt în mod vizibil nişte adulţi în miniatură, dar ei sunt lipsiţi de multe atribute pe care

A

le vor avea atunci când vor fi bărbat şi femeie. Înainte ca ei să crească, celulele corpului lor se vor fi divizat de un trilion de ori şi la fiecare diviziune se vor adăuga alte caracteristici stocate în baza de date. Băieţii şi fetele vor începe să crească rapid; vor începe să îşi facă apariţia părul pubian, părul facial şi sânii. Programul nu greşeşte niciodată. Instrucţiunile lui determină cursul creşterii la exact momentele potrivite.

Aş vrea să subliniez încă o dată că acest lucru se

aplică fiecărui organism. Deci, pe această bază ştiinţifică solidă, aş vrea să pun în discuţie o idee care mie îmi pare perfect logică. De ce să nu fi existat un plan atotcuprinzător pentru întreaga omenire – ca şi pentru fiecare fiinţă individuală – încă din timpurile cele mai îndepărtate?

Factori antropologici, arheologici şi etnologici mă împing să adaug această teorie celorlalte ipoteze asupra originii omenirii. Bănuiesc că în cazul omului primitiv toată informaţia, recte. toate instrucţiunile programului genetic, au fost introduse din exterior, pe calea unei mutaţii artificiale planificate.

Dacă acceptăm să aplicăm teoria mea labirintului întunecat al preistoriej/omeneşti, atunci omul este atât „fiul Pământului", cât şi „copilul zeilor". Din această dublă descendenţă rezultă consecinţe fantastice şi înfricoşătoare.

Strămoşii noştri şi-au trăit epoca „lor", trecutul primordial, în direct. Ei au conştientizat-o şi memoria lor a stocat fiecare eveniment. Pe măsura apariţiei noilor generaţii, acestea au primit memoria aceasta primitivă. Simultan, fiecare nouă generaţie mai adăuga noi instrucţiuni la cele existente în program. Programele erau permanent îmbogăţite cu noi informaţii. Chiar dacă o parte a informaţiei s-a pierdut în decursul timpului, sau peste ea s-au supraimprimat impulsuri mai puternice, suma întregii informaţii nu a descrescut. Dar acum omul nu găzduieşte numai propriile amintiri, ci şi cele programate de către zeii care pe vremea lui Adam deja călătoreau prin spaţiu!

Între cunoştinţele noastre actuale şi abundenţa acestor amintiri există o barieră pe care numai puţini oameni o pot trece şi numai în momente de graţie. Oamenii sensibili – poeţi, pictori, muzicieni, joameni de ştiinţă – simt stimularea creatoare a acestei memorii primordiale şi adesea se luptă cu disperare să îşi recapete informaţia stocată. Medicul poate intra în transă cu

ajutorul drogurilor şi al ritmurilor monotone, astfel încât să poată să străpungă bariera şi să ajungă la memoria primitivă. De asemenea, cred că chiar şi în comportamentul tendenţios al pionierilor psihedelismului funcţionează instinctul primitiv, care îi determină să caute accesul spre inconştient pe calea drogurilor şi a muzicii exacerbate. Dar, chiar dacă poarta către o lume îngropată este deschisă uneori unor indivizi, majoritatea oamenilor sunt incapabili să comunice altora ceea ce ei au trăit în starea lor de exaltare.

De exemplu, de câte ori oamenii vor să descrie un aparat fantastic sau un proces miraculos, ei se referă la lampa lui Aladdin. Dar eu nu numai că îi iau pe profeţi literal, ci am căpătat şi obişnuinţa de a căuta ceva real în amintirile primitive stranii ale oamenilor din antichitate, ceva real ce abia aşteaptă să fie (re) descoperit de către noi astăzi.

Ce are deosebit lampa lui Aladdin? Faptul că putea materializa fiinţe supranaturale ori de câte ori tânărul Aladdin o freca. Este oare posibil ca el să fi pus în funcţiune în asemenea situaţii o maşină de materializare?

În lumina cunoştinţelor din ziua de astăzi, lampa magică îşi are o explicaţie. Ştim că tehnologia nucleară transformă masa în energie, iar fizica echivalează energia cu masa. O imagine TV este desfăcută în sute de mii de linii, care sunt emise în eter după ce sunt transformate în unde energetice.

Haideţi să facem un salt în fantastic. O masă – ca cea la care lucrez acum – constă într-un număr imens de atomi alăturaţi. Dacă ar fi posibil să desfacem masa în componentele sale atomice, să le trimitem pe acestea sub formă de unde energetice şi să o reconstruim la un loc ales, transportul de materie ar fi rezolvat. Fantezie pură? Admit că aşa stau lucrurile astăzi; dar în viitor?

Poate că memoria oamenilor din antichitate era încă

bântuită de amintirile materializărilor care fuseseră văzute în timpurile îndepărtate. Astăzi oţelul este scufundat în azot lichid, pentru mărirea durităţii. Pentru noi, este un proces natural, care a fost descoperit în zilele noastre. Dar probabil că aceasta s-a întâmplat datorită memoriei primitive, pentru care procesul era în vechime o realitate. În orice caz, se aplică sub forma unei metode foarte brute. Pentru durificarea săbiilor lor, oamenii din vechime le înfigeau încălzite la roşu în trupurile unor prizonieri vii! De unde ştiau că trupul omenesc este plin de azot organic? De unde cunoşteau reacţia chimică? Doar din experienţă?

Iarăşi întreb, de unde îşi trăgeau strămoşii noştri cunoştinţele lor tehnologice avansate, ca şi cunoştinţele medicale moderne, dacă nu de la inteligenţele necunoscute?

Cum ajung oameni inteligenţi să creadă în ideea îndrăzneaţă, extravagantă, care le soseşte pe îndelete, empiric, aceea că ceea ce astăzi este fantezie, într-o zi va deveni realitate?

Sunt ferm convins că oamenii de ştiinţă sunt inspiraţi de dorinţa imperioasă de a şti cât mai multe

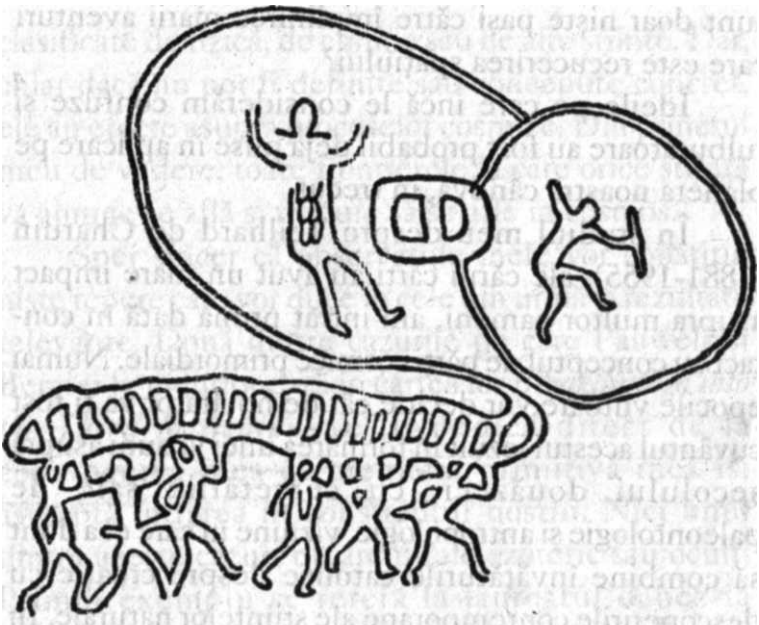

Despre acest desen misterios din Tell Issaghen II, Sahara, se crede că reprezintă transportul unei mumii.. Cele două personaje de sus par să plutească în spațiu.

lucruri, să pună în aplicare cât mai multe amintiri dintre cele introduse în memoria umanităţii de către inteligenţele necunoscute din trecutul îndepărtat. Căci trebuie să existe o. explicaţie plauzibilă pentru această tendinţă generală în istoria umană de cercetare a cosmosului.

Este oare adevărat că toate stadiile dezvoltării tehnicii, toate micile avansuri şi toate ideile vizionare sunt doar nişte paşi către împlinirea marii aventuri care este recucerirea spaţiului?

Ideile pe care încă le considerăm confuze şi tulburătoare au fost probabil deja puse în aplicare pe planeta noastră cândva, în trecut.

În studiul meu despre Teilhard de Chardin (1881 – 1955), ale cărui cărţi au avut un mare impact asupra

multor oameni, am intrat prima dată în contact cu conceptul de părţi cosmice primordiale. Numai epocile viitoare vor decide cât de hotărâtor va fi fost cuvântul acestui iezuit în formarea unei viziuni asupra secolului douăzeci, cu cercetările sale de paleontologie şi antropologie, viziune în care el a dorit să combine învăţăturile catolice despre creaţie cu descopermle contemporane ale ştiinţelor naturale. În 1962, la şapte ani de la moartea sa, s-a decis, după o violentă dispută teologică, că viziunea lui Teilhard contravine doctrinei catolice.

Nu am cunoştinţă despre vreun concept care să exprime clar ce se înţelege prin procese cosmice. Partea primordială a materiei este atomul. Atomul este şi partea materială primordială în cosmos. Dar există şi alte părţi primordiale, de exemplu, timpul, conştiinţa şi memoria. Într-un mod încă neexplicat, aceste părţi primordiale sunt în relaţie şi conexiune unele cu altele. Poate că într-o zi Vom detecta alte părţi primordiale, de exemplu forţe care nu pot fi clasificate de fizică, de chimie sau de alte ştiinţe. Dar, chiar dacă nu pot fi definite sau concepute concret, ele au efecte asupra proceselor cosmice. Din punctul meu de vedere, toate frontierele la care orice ştiinţă va ajunge se află şi trebuie să se afle în cosmos.

Sper sincer că observaţiile mele vor constitui nişte repere care vor duce în cele din urmă la rezultate relevante. Două dintre cazurile pe care Pauwels şi Bergier le menţionează în cartea lor Breakthrough tuto the Third Millenium se revendică direct de la convingerea mea că memoria primitivă încă îşi aşteaptă intrarea în conştientul nostru. Niciunul dintre aceste cazuri nu are nimic esoteric sau ocult. Primul exemplu se referă la laureatul danez la premiului Nobel, Niels Bohr (1885 – 1962), care a pus bazele actualei teorii atomice. Acest fizician de reputaţie mondială a povestit cum i-a venit ideea modelului atomic,

pe care îl căutase timp de ani de zile. Visa că stătea pe un soare din gaze incandescente. Planetele treceau în goană pe lângă el, sâsâind şi scuipând, iar toate planetele îi păreau legate de soare prin nişte fire subţiri. Dintr-odată, gazul s-a solidificat, planetele au înţepenit şi au rămas nemişcate. Niels Bohr spune că în acel moment s-a trezit. A înţeles imediat că ceea ce văzuse în vis era modelul atomic. În 1922, el a primit pentru „visul" său premiul Nobel.

Al doilea caz menţionat de Pauwels şi Bergier se referă tot la doi oameni de ştiinţă, care au fost atât nişte visători, cât şi oameni de acţiune. Un inginer de la Bell Telephone Company din Statele Unite a citit despre bombardamentele la care a fost supusă în 1940 Londra. Lectura l-a tulburat profund… Într-o noapte de toamnă el a visat că făcea planurile unui dispozitiv care putea să facă tunurile antiaeriene să urmărească traiectoria avioanelor şi să asigure lovirea acestora de către proiectile într-un punct al traiectoriei, indiferent de viteza avionului. Dimineaţa următoare, inginerul de la Bell a făcut o schiţă a ceea ce deja desenase în vis. În cele din urmă a făcut un dispozitiv care folosea pentru prima dată radarul. Celebrul matematician Norbert Wiener (1894 – 1964) a fost însărcinat cu producerea comercială a acestuia.

Cred că ce au „visat" cei doi străluciţi oameni de ştiinţă exista deja la baza cunoştinţelor lor ancestrale. La început este o idee (sau un vis), care trebuie să fie pus în practică. Cred că este foarte probabil că într-o zi geneticienii moleculari, care cunosc deja funcţiunile codului genetic, vor afla şi câtă informaţie – şi ce fel de informaţie – a fost introdusă în programul vieţilor noastre de către acele inteligenţe necunoscue. Sună cam SF, dar într-o bună zi am putea să descoperim ce instrucţiune va fi capabilă să extragă din memoria primitivă o anume informaţie, specifică unui anume scop.

După părerea mea, amintirile cosmice au pătruns din ce în ce mai puternic în conştiinţa noastră de-a lungul evoluţiei omlului. Ele au încurajat apariţia unor noi idei, care la vremea venirii „zeilor” fuseseră deja puse în practică. La anumite momente fericite, barierele care ne separă de memoria primitivă se prăbuşesc. Atunci, forţele aduse la lumină de cunoştinţele stocate în noi intră în acţiune.

Este oare o coincidenţă că tiparul, orologeria, maşina şi avionul, ca şi legile gravitaţiei şi codul genetic au fost inventate sau „descoperite” aproape simultan, la diferite perioade şi în diferite părţi ale lumii?

Este oare o coincidenţă faptul că ideea stimulativă a vizitelor făcute planetei noastre de către inteligenţe necunoscute a apărut simultan şi a fost afirmată în foarte multe cărţi, care folosesc surse şi argumentaţii diferite?

Desigur, este forte comod să spui că este vorba de coincidenţe, atunci când te loveşti de lucruri care par să nu îşi găsească explicaţie, dar ar fi prea simplu. Oamenii de ştiinţă, care muncesc din greu să găsească legile din spatele oricăror procese, ar trebui să fie ultimii care să respingă noile idei – cât de fantastice ar putea ele să pară – ca fiind incompatibile cu cercetarea serioasă.

Astăzi ştim că planul pentru creşterea şi moartea oricărui organism este codificat în nucleul celulelor. De ce nu ar exista şi un plan mai cuprinzător, pentru întreaga omenire, un program atotcuprinzător, în care să fie înregistrate memoria cosmică şi cea preumană? Această premiză ar explica pe loc şi pentru totdeauna de ce ideile, descoperirile şi invenţiile care revoluţionează lumea capătă viaţă la un anumit moment. Momentul prevăzut în program! Blocul de decizie face ca materialul uitat în subconştient să iasă la lumină.

Goana frenetică a vieţii cotidiene nu ne lasă timp să ne ocupăm de subconştientul nostru. Asaltate de un flux

continuu de impresii noi şi stimulatoare, simţurile noastre nu ajung niciodată la locurile de stocare a memoriei primitive. Cred că este logic ca minunata privelişte a memoriei trecutului şi viziunea viitorului să apară mai ales la călugării închişi în chiliile lor, la oamenii de ştiinţă închişi în laboratoarele lor, la filosofii aflaţi singuri în mijlocul naturii şi la oamenii care mor singuri.

Din cele mai vechi timpuri, trăim cu toţii pe o spirală a evoluţiei care ne duce inexorabil spre viitor, un viitor care, cred eu, a fost deja trăit; nu de către oameni, ci de către „zei", şi care este în lucru în fiecare dintre noi şi care într-o zi va deveni prezent. Suntem încă în aşteptarea demonstraţiei riguroase. Dar cu cred în puterea acelor spirite alese, care au fost dotate cu un mecanism subtil de selectare, care în cele din urmă va elibera informaţiile stocate cândva despre realităţile trecutului. Până la apariţia acelor zori, sunt de acord cu Teilhard de Chardin, care spune: „Cred în ştiinţă, dar şi-a dat ştiinţa vreodată osteneala să ia în seamă lumea toată, nu doar aparenţa lucrurilor?" 5

SFERA, FORMA IDEALĂ A NA VELOR SPA TIALE

Toate tipurile de rachete din ziua de astăzi au formă de creion. Este acest lucrul absolut necesar? Nu este dovedit că în spaţiul lipsit de aer forma de creion nu este nici necesară şi nici ideală? O navă cosmică aflată în dum spre Lună, care nu mai are multele trepte de la lansare, dar care a păstrat o formă conică, trebuie să îşi schimbe de multe ori direcţia axei. Complicat şi periculos! Toate relatările de zboruri spaţiale arată că orice schimbare de curs presupune o manevră de pilotare foarte complicată. Calculatorul navei trebuie să determine în miimi de secundă deviaţiile de la traiectorie şi să comande în acelaşi timp jeturile slabe de corectare a cursului. O singură greşeală insesizabilă şi pot să apară consecinţe dezastruoase, căci ea va trebui să fie reparată prin

folosirea suplimentară de combustibil, aflat în cantitate foarte redusă. Jeturile de corectare nu vor mai fi în stare să facă necesarele corecţii ale cursului, iar nava spaţială nu va mai fi în stare să se întoarcă în atmosfera terestră şi se va pierde în spaţiu.

Fără îndoială, rachetele actuale şi-au dovedit utilitatea. Asta pentru că, date fiind motoarele, comparativ slabe, numai obiecte care oferă suprafeţe mici de fricţiune pot să străpungă „zidul" gros al atmosferei terestre. Dar forma de ac nu este ideală pentru traficul interstelar.

Rezolvarea problemei constă în eliberarea unei energii propulsive mai mari, ceea ce duce la alte tipuri de nave spaţiale. Vremea când tehnologia ne va putea oferi energii incredibile nu este prea departe. Atunci unităţile de propulsie fotonică pură vor fi în stare să ofere viteze apropiate de cea a luminii, pe o perioadă de timp aproape nelimitată.

Atunci nu vom mai fi nevoiţi să facem economie la fiecare gram de combustibil, aşa cum facem acum, când pentru fiecare kilogram transportat până la Lună, o rachetă trebuie să ia un surplus de 2590 kg de combustibil. Când vom scăpa de acest lucru, navele se vor construi sub alte forme.

Vechile texte şi descoperirile arheologice de peste tot din lume m-au convins că primele nave cosmice care au ajuns pe Pământ acum multe mii de ani erau sferice. Sunt convins că navele spaţiale ale viitorului vor fi (din nou) sferice.

Nu sunt un proiectant de rachete, dar cu toţii putem să facem nişte raţionamente destul de convingătoare. De pildă, o sferă nu are „înainte", „înapoi", „sus", „jos", „dreapta" sau „stânga". În orice direcţie de mers, ea oferă aceeaşi suprafaţă. Deci sfera este ideală pentru cosmos, pentru că acesta, la rândul său, este lipsit de „sus", „jos", „înainte", sau „înapoi".

Să ne plimbăm la bordul unei sfere spaţiale, care astăzi pare încă un vis SF. Să nu schimbăm însă subiectul. Închipuiţi-vă o sferă cu diametrul de şase kilometri. Acest monstru se sprijină pe picioare de păianjen, retractibile. Ca la un transatlantic, interiorul este partajat în punţi de diferite mărimi. În jurul acestei bile gigantice, la ecuator, se află un inel imens, care conţine motoarele, douăzeci de motoare, poate mai multe, care se pot roti cu până la 180 de grade – o realizare tehnică simplă. Când numărătoarea va fi ajuns la zero, ele vor emite unde de lumină concentrată, amplificată de milioane de ori. Fie că va fi lansată de pe suprafaţa planetei, fie de pe una din staţiile care orbitează în jurul acesteia, jetul va lovi platforma de lansare şi va conferi navei o forţă motoare uriaşă. O dată ce sfera a depăşit atracţia gravitaţională şi s-a angajat pe drumul către o stea fixă, motoarele dispuse în jurul ecuatorului vor fi aprinse doar din când în când, când va fi nevoie de schimbări de curs. nu există pericolul ca schimbările de curs să pună în pericol echipajul, pentru că acesta se poate rapid adapta oricărei situaţii. Mai mult, astronauţii vor fi foarte fericiţi cu încă o manevră. Sferava începe să se rotească deliberat. Astfel, în încăperile depărtate de axa de rotaţie se va crea un câmp de gravitaţie artificială, care va diminua imponderabilitatea în aşa măsură, încât condiţiile vor fi asemănătoare cu cele de pe Pământ. Zburătorii către stele vor fi legaţi de una din legile de pe bătrânul Pământ!

Este important de înţeles cum este eliminat pericolul în cazul schimbărilor de direcţie. Unităţile de propulsie montate pe corsetul de oţel din jurul sferei vor putea permite acţiuni fulgerătoare de evitare sau întoarceri rapide în orice direcţie. Jucătorii de biliard vor prinde repede ideea. Dacă este necesară o întoarcerea spre dreapta, atunci sfera va primi un scurt impuls de la un motor aflat în partea stângă şi viceversa.

Navele spaţiale sferice de tipul celor care este posibil să fi traversat galaxia cu mii de ani în urmă vor fi doar nişte fire de praf în univers. Mergând prin spaţiu cu viteze apropiate de cea a luminii, astronauţii vor simţi doar o uşoară lunecare lină. În nava lor timpul va curge liniştit.

Dar ce se va întâmpla în acest „timp liniştit” în navă? Pe asemenea nave va fi urmată o rutină zilnică perfect normală. Roboţii vor urmări funcţionarea motoarelor şi a mecanismelor, calculatoarele vor supraveghea cursul de zbor, iar astronauţii vor face cercetări de laborator, vor închipui proiecte îndrăzneţe, vor observa stelele şi se vor gândi la exploatarea planetelor necunoscute. În timp ce sfera va parcurge milioane de kilometri pe minut, zilele vor deveni săptămâni, săptămânile vor deveni luni, iar lunile vor deveni ani. Iar în sarcofaguri criogenice un echipaj de rezervă îşi va aştepta trezirea la viaţă la apropierea sferei de ţintă.

Dar, în acelaşi timp, pe nenumărate planete vor dispărea civilizaţii întregi, se vor schimba generaţii, pentru că pe planeta noastră şi pe altele timpul va curge după legile „terestre”.

Nu am să dezvolt ideea acestei călătorii în Utopia. Scriitorii au descris foarte ades nave spaţiale imaginare ale viitorului. „Povestea sferei” mele are doar intenţia de a pregăti cititorul pentru o asemenea idee, cât se poate de serioasă. Ce ar fi să examinăm primele legende ale creării omenirii având în minte această „poveste a sferei”?

La şcoală am învăţat că la început au existat doar cerul şi pământul şi că pământul era pustiu şi gol. Dar o lumină a apărut în întuneric şi a dat ordinul începerii vieţii.

Totul este logic în desfăşurarea acestei geneze. În timpul lungii călătorii cosmice prin univers, evident că nu a existat lumină. Totul era negru-tăciune. „S-a făcut lumină” doar după ce vehiculul cosmic se va fi aşezat pe suprafaţa unei planete, iar fiinţele necunoscute au trăit

ciclul zi/noapte. Iar apoi au apărut viaţa şi inteligenţa, iar scopul călătoriei se va fi îndeplinit. Toate acestea la un ordin – Cuvântul.

În aproape toate legendele cunoscute ale creaţiei este repetat adevărul primordial că acel cuvânt a venit din lumină. În insulele polineziene a existat o bogată tradiţie orală, înainte de sosirea omului alb. Un grup foarte select de preoţi veghea cu atenţie ca vechea înţelepciune şi cunoştinţele de astronomie să nu fie alterate, dar civilizaţia occidentală şi misionarii creştini au înăbuşit bogata tradiţie a aborigenilor. În 1930, Muzeul Bishop din Honolulu, cea mai mare colecţie polineziană din lume, a trimis spre insule două expediţii. Scopul lor era acela de a salva genealogiile şi cântecele care au supravieţuit îndoielnicelor binecuvântări ale colonizării occidentale. Mulţi ani după aceea, savantul suedez Bengt Danielsson, care îl însoţise pe Thor Heyerdahl în traversarea Pacificului pe pluta Kon Tiki, a vizitat împreună cu soţia insulele din Mările Sudului şi a înregistrat tradiţiile care încă erau vii în conştiinţa băştinaşilor.

Pe mica insulă Raroia, din grupul Tuamotu, din Pacific, la 450 de mile marine nord-est de Tahiti, Danielsson a întâlnit un bătrân înţelept, al cărui nume era Te-Yho-a-te-Pange. Danielsson ne povesteşte cum a rostit acest preot istoria poporului său, ca pe o înregistrare de gramofon. Aceasta este tulburătoare:

„La început a fost doar spaţiul gol, nici lumină, nici întuneric, nici pământ, nici soare şi nici cer. Totul era un gol tăcut, Au trecut vremuri nenumărate…”

C-e relatare poate fi mai potrivita? trebuie să vină un om primitiv aproape lipsit de haine, care se hrăneşte cu nuci de cocos şi peşte şi care nu are niciun fel de cunoştinţe tehnice, ca să ne explice cum este în spaţiu? Dar să îl lăsăm pe Te-Yho-a-te-Pange să continue:

„… Apoi golul a început să se mişte şi s-a transformat

în Po. Totul era întunecat, foarte întunecat, dar Po însuşi a început să se învârtească…”

Am ajuns oare la sistemul solar, am intrat în câmpul gravitaţional al planetelor (golul a început să se învârtească)? Întunericul domnea încă. Îşi face apariţia o sferă, numită aici Po, care începe să se rotească în jurul planetei.

„Au început să lucreze alte forţe, ciudate, iar noaptea s-a transformat…”

O descriere plastică. Acum intră în joc atracţia planetei (alte forţe, ciudate…). Am plonjat în atmosferă. Se face lumină ca ziua.

„… noua materie era ca nisipul, iar nisipul s-a

A, făcut pământ tare, care a început să se înalţe. În cele din urmă, „Papa”, Pământul mamă, s-a arătat şi s-a întins peste tot şi a devenit o ţară mare…”

Ajunseseră pe teren ferm, care se întindea până în depărtare. Dar, înainte de a ajunge la suprafaţa Pământului, care „se înălţa” (impresie pe care o ai atunci când vii de sus), a trebuit să fie traversată o materie care arăta „ca nisipul”. Este o altă cale de a descrie puternicele forţe de frecare pe care învelişul de aer le exercită asupra carcasei navei navei spaţiale?

Te-Yho-a-te-Pange continuă:

„… erau plante, animale şi peşti în apă şi s-au înmulţit. Nu lipsea decât omul. Atunci Tangaloa l-a creat pe „Tiki”, care este primul nostru strămoş…”

Niciodată nu ar trebui să uităm acest mit al creaţiei. Poate că nu ar fi un lucru rău să îl introducem în şcolile noastre. O altă poveste minunată este conţinută în Popol Vuh. Această carte, care este una dintre „marile scrieri ale zorilor omenirii” (Cordan), are caracterul unei cărţi secrete şi este cartea sfântă a indienilor Quiché, din marea familie mayaşă, aflaţi în jurul lacului Atitlán, în Guatemala, în America Centrală.

Mitul creaţiei este cuprinzător şi pretinde că oamenii nu au apărut în întregime pe Pământ, că „zeii” au creat „primele fiinţe dotate cu raţiune, dar au distrus toate exemplarele nereuşite, iar după ce şi-au terminat treburile de pe Pământ s-au ridicat iarăşi la cer, la locul „unde se află inima cerului”, pe numele său Dabavil, la „cel care vede în întuneric”.

Este acesta motivul pentru care indienii Quiché sunt impregnaţi cu ideea de zei care au construit sfere de piatră şi care puteau ieşi din piatră? Oare jocul cu mingea, un cult în acest trib, şi de care povesteşte şi Popol Vuh, îşi are originea în acest mit al creaţiei? Este jocul cu mingea un rit cosmic şi magic, simbol al zborului printre stele?

A

Între miturile creaţiei care îmi întăresc teoria, un altul – cel al poporului Chibcha (oameni, pe limba lor) – este o adevărată bijuterie. Căminul istoric al acestor oameni, pe care spaniolii i-au descoperit în 1538, este platoul din estul Columbiei. Cronicarul spaniol Pedro Simon descrie mitul oamenilor Chibcha în ale sale Noticias historiales de las conquistas de tierra firme en las Indias Occidentales:

A

„Era noapte. În lume încă mai era ceva. Lumina era închisă într-o «ceva casă» şi a ieşit de acolo. Acest «ceva casă» este «Chiminigagua», care ascundea lumina înăuntru, aşa că ea a ieşit afară. La strălucirea luminii au început să apară lucrurile…”

Îmi este uşor să înţeleg dificultatea traducătorilor şi exegeţilor în a găsi un cuvânt potrivit pentru „ceva casă”. Dar cât de norocoşi suntem că ei au lăsat intact acest concept greu de înţeles şi că nu l-au înlocuit cu vreun sinonim închipuit. Altfel nu am fi fost capabili să interpretăm corect semnificaţia acestei tradiţii şi să îi prindem întreaga importanţă. Acum, noi putem să

comparăm această „ceva casă” cu cunoştinţele noastre actuale. Chibcha nu mai văzuseră înainte o navă spaţială şi nu puteau să îi dea un nume. Drept care au parafrazat-o în cuvinte care le erau familiare: ceva ca o casă, din care au ieşit” zeii”.

Tradiţia incaşilor din Perú spune că exista un om numit Uitacocha (adică Viracocha, asimilat mai târziu zeului Quetzalcoatl), încă înainte de crearea lumii. Numele său întreg, Uitacocha Tachayachanic, înseamnă „Creator al lucrurilor de pe lume”. Acest om fusese iniţial şi bărbat şi femeie. El s-a aşezat la Tiahuanaco şi a creat acolo o specie de uriaşi.

Este vreo legătură directă între monolitul din Tiahuanaco, magnifica Poartă a Soarelui şi povestea tradiţională a creaţiei? Oare suntem prea arbitrari dacă interpretăm legenda oului de aur care a venit din cosmos şi ai cărui pasageri au început crearea oamenilor, drept o autentică relatare a venirii unei nave spaţiale dinspre stele necunoscute?

Un desen stilizat al unei nave spaţiale sferice de pe un vas de ceremonial. (Muzeul Antropologic national, Ciudad de Mexico)

Acest ou de aur, sau strălucitor, care a căzut din cer, este un veritabil leit-motiv în tradiţiile despre creaţie din toată lumea.

Pe Insula Paştelui, zeii erau adoraţi ca „stăpâni ai spaţiului”. Între ei, Makemake este zeul celor. care „trăiesc în aer”. Simbolul său este un ou!

În Tibet există două cărţi stranii, numite Kantyua şi Tantyua. De fapt, în cazul lor nu se poate vorbi despre nişte cărţi, pentru că numai Kantyua singură conţine 108 volume de pergament, care numără 1083 de cărţi, în nouă mari diviziuni. Kantyua înseamnă „cuvântul tălmăcit al lui Buda”. În ea sunt culese textele sacre ale lamaismului. Kantyua are aceeaşi importanţă cu cea pe care o are Coranul pentru Islam. Tantyua înseamnă „tălmăcirea doctrinei” şi este un comentariu în 255 de volume la Kantyua.

Aceste cărţi, tipărite în chineză, ocupă atât de mult spaţiu, încât se păstrează în mai multe pivniţe din câteva sate ascunse în văile munţilor Tibetului. Părţi din ele, separate, sunt gravate pe blocuri de lemn de un metru înălţime, 10 – 20 cm grosime şi 15 cm lăţime. Deoarece pe opt asemenea blocuri de lemn abia încape o pagină de pergament, este de înţeles de ce volumele se păstrează în pivniţele unor întregi sate. Numai unu la sută din aceste texte, a căror dată de apariţie nu a fost determinată, au fost traduse. În ambele aceste texte, există o permanentă menţionare a unor „perle pe cer” şi a unor sfere transparente, în care locuiesc zeii, care se arată oamenilor la intervale mari de timp. Dacă Kantyua şi Tantyua ar fi supuse unui studiu hotărât şi coordonat, probabil că am învăţa multe despre „zei” şi despre activitatea lor trecută de pe Pământ.

În lumea indiană, Rigveda este considerată cartea cea mai veche. Ea conţine un Cântec al Creaţiei, care ne duce încă o dată în starea de imponderabilitate şi în tăcerea absolută care domneşte în infinitul universului. Citez din cartea Aşa este scris, a lui Paul Frischauer:

„În zilele acelea, nu era nici fiinţa, nici nefiinţa, nici atmosfera, nici cerul de deasupra. Ce zbura, încotro şi de unde? În al cui nume? Cine este cel de neînţeles?... În acele zile nu exista nici moartea, nici nemurirea. Nu era

semn de zi sau noapte. Acel unul respira după legea lui, fără curenţi de aer. Totul în afara lui era neprezent. La începuturi, întunericul era ascuns în întuneric… Cel viu şi puternic, închis în vid, unul, s-a născut din puterea acestui imperativ fierbinte…

Era vreun deasupra, era vreun dedesubt?… Cine ştie cu siguranţă, cine poate spune când au început, când a venit creaţia?”

De reţinut acea exprimare, „cel viu şi puternic, închis în vid”. Ca oameni ai secolului douăzeci, nu putem să nu recunoaştem în acest Cântec al Creaţiei descrierea unei călătorii spaţiale.

Dar cine poate da o explicaţie convingătoare a faptului că popoarele din vechime, din toată lumea, care nu ştiau unul de altul, vorbesc despre creaţie în poveşti care au acelaşi nucleu de bază?

În vechea scriere clasică chineză Tao-te-King există o foarte frumoasă definiţie a originii cosmosului, a vieţii şi a morţii:

„Numele pe care îl putem inventa nu este numele etern. Numele pe care îl putem rosti nu este eternul nume. Dincolo de ce poate purta un nume se află obârşia lumii. Iar de partea aceasta, a ce poate purta nume, stă naşterea făpturilor”.

Conform acestei definiţii, ne întâlnim iarăşi cu ideea că „începutul lumii” vine din afara sferelor noastre; de partea noastră, „partea aceasta, care poate purta nume”, este doar „naşterea făpturilor”.

Preoţii egipteni le ofereau morţilor mumificaţi din morminte texte care conţineau instrucţiuni pentru comportamentul acestora pe lumea cealaltă. Aceste cărţi ale morţilor erau foarte detaliate; ele conţineau sfaturi pentru orice situaţie previzibilă. Directivele aveau menirea de a duce la reunirea cu zeul Ptah. Una dintre cele mai vechi rugăciuni dintr-o carte egipteană a morţilor spune:

„O, lume într-un ou, ascultă-mă, Eu sunt Horus de milioane de ani. Eu sunt domnul şi stăpânul tronului. Eliberat de rău, traversez erele şi spaţiile care sunt fără sfârşit”.

Întotdeauna sunt încântat atunci când pot „proba” interpretările mele la cele scrise în texte cu picturi., sau, mai bine, cu opere concrete ale constructorilor în piatră. Iar cercuri, sfere şi bile pot fi găsite din abundenţă. În munţii Tassili, din Sahara algeriană, pot fi văzute, pictate în sute de locuri, pe peretele stâncos, figuri în costume stranii. Acestea poartă pe cap căşti rotunde, cu antene, şi par să plutească liber în spaţiu. Trebuie să fac o menţiune specială asupra sferei din Tassili, descoperită de francezul Henri Lhote pe partea inferioară a unei

A

stânci semicirculare. Într-un grup de cupluri plutitoare – o femeie împinge în spatele ei un bărbat – se vede clar o sferă cu patru cercuri concentrice. Pe partea. superioară a sferei este deschisă o trapă, iar pe ea este

Un alt desen din Val Camonica, Italia. Coiful seamănă foarte mult cu o antenă. Să fie un cosmonaut?

scos ceva ce seamănă cu o antenă TV. Din jumătatea din dreapta a sferei ies două mâini foarte clare, cu degetele răsfirate. Cinci personaje care plutesc, însoţind sfera, poartă pe capete nişte căşti mulate, alb cu roşu, punctate. Sunt ele nişte căşti de astronaut?

Dacă în ziua de astăzi am da unor copii o cutie 110

cu creioane şi le-am cere să deseneze din imaginaţie zborul spre Lună, rezultatul ar fi probabil ceva foarte

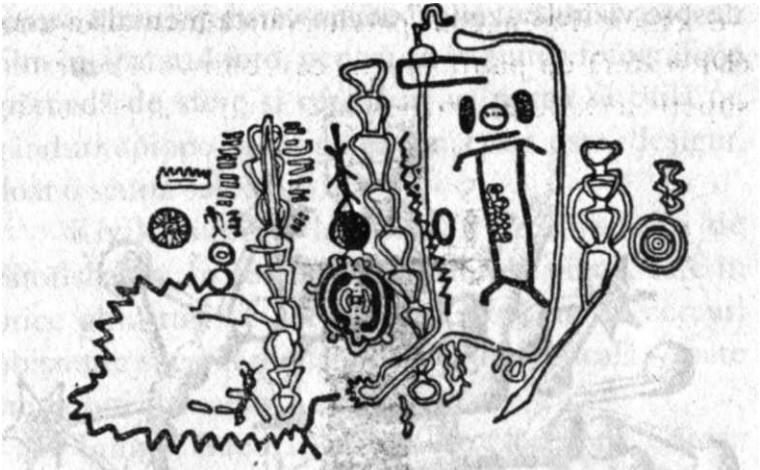

Până acum, nimeni nu a dat o explicație plauzibilă acestor complicate picturi pe stâncă din Santa Barbara, California. Remarcați diferitele figuri globulare.

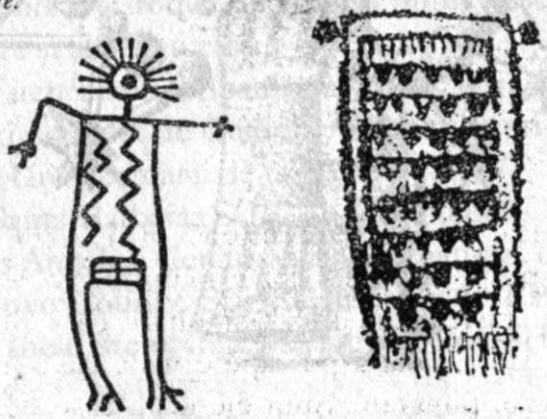

Arheologii susțin că aceste desene de pe stânci din Inyo County, California, reprezintă zei. Este oare plauzibil? Ei par a fi mai mult tehnici decât divini.

asemănător cu picturile din Tassili. Aceasta pentru că probabil că „sălbaticii” care au pictat acele amintiri despre vizitele „zeilor” aveau vârsta mentală a unor

CODÜ.

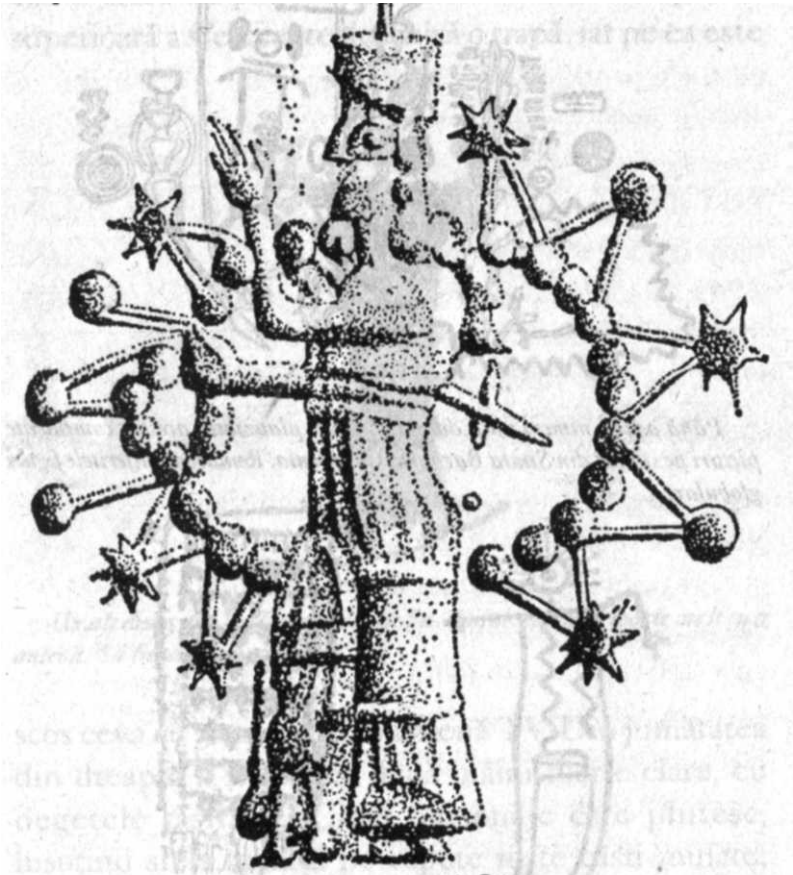

Detaliu de pe un sigiliu cilindric. În spatele personajului pare a fi o reprezentare a unui sistem planetar.

Sfera din Tassili nu este singura dovadă pe care o am. Oricine ajunge în unul dintre locurile pe care le voi aminti în lista următoare ar trebui să aibă un film în aparatul foto, pentru că va putea fotografia o grămadă de sfere şi cercuri şi va putea să cadă pe gânduri apropo de originea lor. Lista este, desigur, doar o scurtă selecţie.

Kivik, Suedia, la circa 80 de kilometri de Simrishamn. În celebrul mormânt de piatră, care în orice ghid turistic are o stea, există multe cercuri obişnuite şi cercuri tăiate

de o linie verticală – toate simboluri ale zeilor.

Tanum, Suedia, la nord de Göteborg. Câteva minunate sfere şi cercuri, înconjurate de raze.

Val Camonica, Italia, lângă Brescia. Circa 20.000 de picturi preistorice, incluzând numeroase cercuri radiante şi „zei" cu căşti.

Fuencaliente, Spania, la aproximativ 65 de kilometri nord-est de Córdoba. Multe cercuri şi sfere, cu sau fără o coroană de raze.

Santa Barbara, SUA, 80 de kilometri nord-est de Los Angeles. Cercuri parţial suprapuse, cu raze.

Inyo County, SUA, California de Est, China Lake. Inele, stele, sfere, raze multicolore şi figuri ale „zeilor".

Cercuri şi sfere răspândite parcă strategic se pot găsi în nenumărate locuri din toată lumea.

Să concluzionăm: Toate sferele şi cercurile – fie în miturile creaţioniste, în desenele preistorice sau în reliefurile şi picturile de mai târziu – reprezintă, „zeul", sau „zeitatea". Razele sunt în general îndreptate spre pământ. După părerea mea, acest obicei universal ar trebui să ne dea de gândit.

Sunt convins că sferele tradiţionale şi ouăle divine au o semnificaţie mai adâncă decât cea pur religioasă şi simbolică. A sosit timpul să ne uităm la

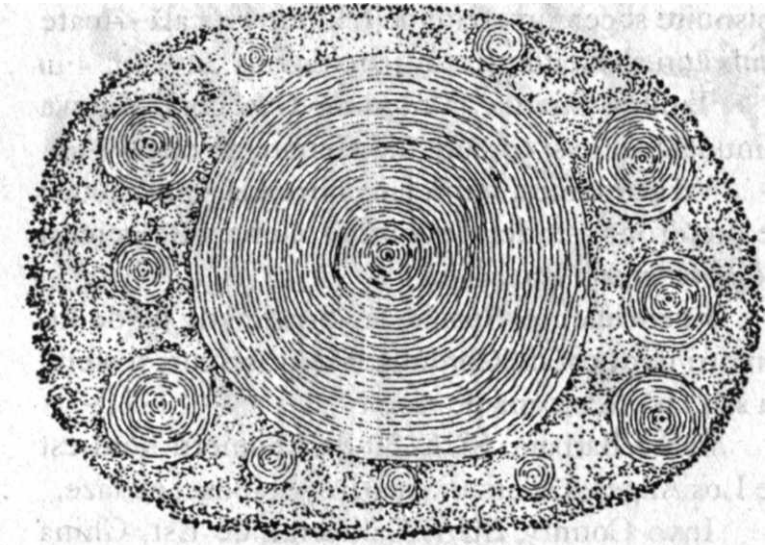

O placă ceremonială de lemn din Australia Centrală, aflată la Muzeu
National Victoria. Este o pictură preistorică stilizată a lumii, sau un dese
al unui sistem planetar?

aceste semne din alt punct de vedere. Schemele de gândire pe care le-am folosit până acum sunt lipsite de premizele necesare pentru a înţelege pe deplin moştenirea lăsată de „zei" şi conţinută de monumentele şi documentele strămoşilor noştri primitivi. Dar astăzi, când omul a pus piciorul pe Lună, el nu ar trebui să se declare satisfăcut de explicaţiile pe care s-a bătut monedă timp de secole, bazate pe teoria că omul este ultimul strigăt al creaţiei.

Culmea, pot să menţionez şi descoperirile preistorice excavate la circa un kilometru de Carschenna pe Thusis, în parohia Sils din cantonul Graubunden, la nici 35 de kilometri de casa mea. Ce a fost adus la lumină? Feţe şi plăci de piatră acoperite cu un mare număr de sfere, cercuri, spirale şi cercuri cu raze. Oare de ce a trebuit să călătoresc în jurul lumii, când probe ale teoriei mele se

găseau chiar în faţa uşii mele?

Sferele înconjurate de raze, ouăle şi sferele zburătoare nu se găsesc numai pe pereţii peşterilor sau ai stâncilor, pe vechi reliefuri de piatră şi sigilii cilindrice, ci şi pe pietre rotunde, tăiate din rocă dură. Ele se găsesc în multe părţi ale lumii – în general răspândite la întâmplare şi în locuri neospitaliere. În Statele Unite, de exemplu, au fost găsite bile în Tennessee, în Arizona, California şi Ohio.

În 1940, profesorul Marcel Homet, arheolog care acum trăieşte în Stuttgart şi autor al binecunoscutei cărţi Fii ai Soarelui, a descoperit, pe cursul superior al lui Rio Branco, în nordul Amazoniei, o gigantică stâncă sub formă de ou, având o lungime de circa 100 de metri şi o înălţime de circa 30 de metri. Pe acest colosal bloc, care se numeşte Piedra Pintada (piatra pictată), Hornet a descoperit nenumărate litere, cruci şi simboluri solare, pe o suprafaţă de circa 600 de metri pătraţi. În cursul unei discuţii, el m-a asigurat că nu este nicio îndoială că acel obiect magnific nu este produsul naturii, ci rezultatul unei munci făcute de nenumărate mâini de pietrari, timp de multe zeci de ani.

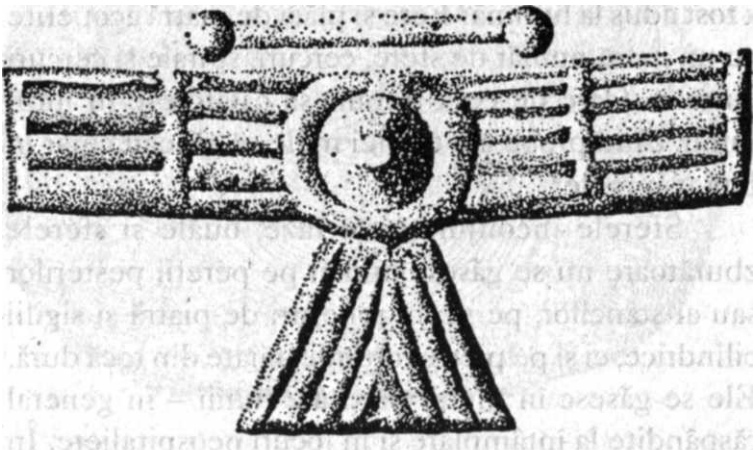

Detaliu al „mașinii zburătoare" de pe sigiliul cilindric asirian

Dar, în materie de sfere, adevărata senzaţie arheologică încă îşi aşteaptă răspunsurile în micul stat din America Centrală, Costa Rica. Acolo, sute, dacă nu mii de bile de piatră stau în junglă şi pe munţi, în deltele râurilor şi pe vârfurile dealurilor. Diametrele lor sunt între câţiva centimetri şi trei metri. Cea mai grea dintre cele excavate până acum are opt tone!

Auzisem despre aceste lucruri senzaţionale în cursul unei şederi de zece zile în Costa Rica, o ţară în curs de dezvoltare tipică, până acum ocolită de turismul de masă. Incursiunea mea s-a dovedit a fi orice, numai o călătorie de plăcere nu, dar toate greutăţile au fost răscumpărate cu prisosinţă prin ceea ce am văzut.

Primele bile pe care le-am întâlnit şedeau împrăştiate pe un şes, fără vreo raţiune anume. Apoi am văzut câteva grupuri de bile pe vârfuri de dealuri. Unele stau întotdeauna în centrul axei longitudinale a dealului. Am rătăcit prin noroiul din valea unui râu şi am găsit grupuri mari de bile, dispuse în formaţii stranii, ininteligibile, deşi evident deliberate.

Din vremuri imemoriale, patruzeci şi cinci de bile zac în soarele arzător al şesului pârjolit al Diquis-ului. Ne spun ele ceva ce încă nu putem să înţelegem?

Pentru a îmi satisface curiozitatea şi pentru a fotografia bilele de lângă Piedras Biancas, la sud-est de râul Coto, tot în Costa Rica, a trebuit să petrecem într-un Land Rover o zi întreagă, ca să parcurgem o distanţă de numai 95 de kilometri. În repetate rânduri am fost nevoiţi să înlăturăm obstacolele din drum, să împingem Land Roverul ca să îl scoatem din gropi şi să facem nenumărate ocoluri. Până la urmă, vehiculul nu a mai vrut să meargă mai departe. Bubu, un metis care ne era călăuză, ne-a deschis calea timp de o oră, eliberând-o de diversele creaturi. Fără atenţia lui, am fi nimerit de vreo două ori în nişte pânze de păianjen de mărimi pe care pur şi simplu nu ţi le poţi imagina. Muşcătura veninoasă a acestor creaturi scârboase poate fi fatală.

În sfârşit, ne aflam în faţa unor bile imense, ambele mai înalte decât noi, în mijlocul pădurii virgine. Eu am vrut să văd cu ochii mei aceste pietre exact pentru faptul că erau atât de adânc înfundate în junglă. Se spune că bilele au o vechime de doar câteva sute de ani. Nimeni nu ar mai crede acest lucru dacă ar fi stat ca mine, în faţa lor. Jungla însăşi este bătrână, iar eu sunt convins că bilele trebuie să fi fost aşezate acolo cu mult înainte ca vegetaţia luxuriantă să apară.

În zilele noastre, am reuşit să „transplantăm” Abu Simbel în alt loc, folosind tot felul de maşini moderne? dar mă cam îndoiesc că ne-am apuca să plantăm în junglă bile uriaşe de piatră.

În Costa Rica am văzut mai multe asemenea bile.

Cincisprezece bile uriaşe care stau aliniate pe o linie dreaptă perfectă, la Golfo Dulce.

Am găsit douăsprezece bile în apropierea satului Uvita, la nord de Sierra Brunquera.

Patru bile au fost excavate din albia râului Esquina.

Există două bile pe insula Camaronal şi câteva pe vârfurile cordilierei Brunquera, în vecinătatea râului Dinquis.

Majoritatea acestor bile misterioase sunt din granit sau bazalt. Există puţine şanse să aflăm câte bile de piatră au fost la începuturi. Astăzi, multe exemplare decorează grădini, parcuri şi clădiri publice. O veche legendă spunea că în miezul lor s-ar găsi aur, de aceea multe au fost făcute praf cu ciocanul şi dalta. Un lucru curios este acela că în apropierea locurilor în care au fost descoperite nu există niciun atelier în care să fi fost produse. Iar în alte locuri lipseşte orice urmă care să ne ducă la „fabricant”.

În timpul defrişărilor pădurilor şi desecărilor mlaştinilor de la poalele cordielerei Brunquera, în districtul Rio Dinquis, în 1940 şi 1941, arheologul Soris Z. Stone a descoperit câteva pietre artificiale. A făcut o descriere detaliată a lor, descriere pe care o încheie resemnată cu remarca: „bilele din Costa Rica trebuie să se numere printre problemele megalitice nerezolvate ale lumii”.

În fapt, nu ştim cine a făcut aceste bile de piatră; nu ştim ce scule au fost folosite; nu ştim ce scopuri au fost urmărite la tăierea lor în granit şi nici în ce mod au fost făcute. Tot ce ne spun arheologii de astăzi despre bilele indiene, sau bilele din cer, cum le spun băştinaşii, sunt pure speculaţii. O legendă locală spune că fiecare piatră reprezintă un soare – o interpretare acceptabilă. Dar arheologii resping această versiune, deoarece la acele latitudini Soarele a fost reprezentat întotdeauna ca un corp, o roată, sau un disc de aur şi niciodată ca o bilă – nici la mayaşi, nici la incaşi, nici la azteci.

Un lucru este sigur. Bilele de piatră nu puteau să apară fără ajutorul unor maşini. Ele sunt perfect executate – absolut sferice, cu suprafeţe finisate neted.

Arheologii care au studiat bilele din Costa Rica confirmă că ele nu prezintă nici cea mai mică deviaţie de la sfericitate. Această precizie impune ca oamenii care le-au făcut să fi avut cunoştinţe solide de geometrie şi să fi posedat şi cunoştinţele tehnice adecvate.

Dacă pietrarii ar fi îngropat mai întâi materia primă şi ar fi început să lucreze la partea superioară, inevitabil ar fi survenit erori de precizie, pentru că distanţele faţă de părţile aflate sub pământ nu ar mai fi putut fi verificate. Deci acest procedeu primitiv iese din discuţie. Materia primă trebuie să fi fost transportată de undeva, pentru că în apropiere nu se află cariere. Numai acest lucru ar fi necesitat o mare risipă de energie. În plus, blocurile de piatră trebuie să fi fost tăiate sau rupte dintr-o stâncă. Concluzia mea este că la această muncă au fost angajaţi mulţi oameni, pentru un timp lung şi că ei posedau uneltele necesare pentru o asemenea finisare perfectă a pietrei.

Chiar dacă suntem de acord cu toate acestea, încă rămâne întrebarea de ce au fost ele duse până într-un loc anume, de exemplu pe un vârf de munte? Ce idee absurdă şi câtă risipă de forţă de muncă! Ni se dă, totuşi, o explicaţie, dar ea este potrivită doar într-un ghid superficial: bilele gigantice au fost rostogolite pe văile râurilor. Dacă problema nu ar fi fost atât de serioasă pentru mine, aş fi râs. Bilele masive, grele, s-ar fi înfundat pur şi simplu în albiile noroioase şi cu pietriş fin.

Dar, pentru apărătorii transportului pe văi de râuri, mai există un fapt supărător, care nu ar fi putut să se schimbe prea mult în timp. Între munţii de granit din care trebuie să fi fost luat materialul pentru majoritatea bilelor şi locurile în care au fost descoperite bilele din delta lui Rio Diquis se întinde în toate direcţiile şi pe mari distanţe jungla luxuriantă, iar cele trei râuleţe care există sunt de fapt nişte obstacole însemnate pentru un transport de

materiale la o scară atât de mare, fără camioane, macarale şi nave de transport speciale. Şi, ca şi" cum asta nu ar fi fost de ajuns, dacă te uiţi de pe vârful munţilor de granit, vezi că majoritatea bilelor sunt situate în partea cea mai îndepărtată din Rio Diquis! Cu alte cuvinte, agenţii de transport ar fi trebuit să „strecoare" materialul şi dincolo de această barieră.

Am remarcat că, ori de câte ori nu pot explica nişte transporturi de obiecte gigantice, arheologii recurg la aşa-numita „teorie a rulării". Dar, dacă ne uităm la bilele gigantice de pe vârfurile munţilor, ne dăm seama că această teorie este inadecvată. Un expert mi-a spus că, pentru a face o bilă de şaisprezece tone, trebuie un bloc de materie primă de cel puţin douăzeci şi patru de tone. Având în vedere numărul mare de bile, se poate ghici ce cantităţi de material au fost transportate în trecut.

Văzusem miraculoasa lume a bilelor de piatră şi mă convinsesem de existenţa lor tulburătoare. Acum voiam să găsesc şi un răspuns al problemei, dar când i-am întrebat pe costaricani despre originile şi semnificaţiile acestor bile de piatră, am întâlnit suspiciune şi tăcere. Deşi vizitaţi de misionari şi „iluminaţi" de permanente contacte economice cu

Occidentul, băştinaşii au rămas în forul lor intim foarte superstiţioşi. Doi arheologi de la Muzeul Naţional de la San José mi-au spus că crearea bilelor se leagă de un cult al stelelor, poate şi de reprezentări calendaristice şi posibil de simboluri religioase şi magice. Am aprobat în linişte. Explicaţia nu mă satisfăcea, dar am înţeles că pentru ei, dintr-un motiv care îmi scăpa, misterul bilelor era un tabu.

Deoarece arheologii nu puteau sau nu voiau să mă ajute, am încercat să întreb nişte indieni. Având antrenamentul discuţiilor cu băştinaşii din multe ţări, am simţit curând că, îndată ce conversaţia se îndrepta spre

subiectul bilelor, li se făcea frică de ceva.

Cu toate acestea, este extrem de surprinzător că aceste creaturi, care îşi numără ultima centimă, nu au vrut să mă călăuzească spre un vârf de stâncă de 600 de metri înălţime, oricât le-aş fi oferit. Bubu a fost o excepţie.

Un german care este proprietarul pensiunii Anna din San José trece drept cel mai documentat om în materie de bile. El a făcut multe fotografii impresionante, dar se purta ca şi cum ar fi păstrat secretul unei comori ascunse. El mi-a arătat schiţe cu formaţiile şi grupurile de bile, dar a refuzat să îmi divulge localizarea lor exactă. Nu am avut nici permisiunea de a-i copia schiţele. Răspunsul său inevitabil a fost „nu, nici nu poate fi vorba”.

Chiar dacă nu aş fi ştiut din capul locului, şederea mea în Costa Rica m-ar fi lămurit că asupra acestor bile de piatră pluteşte un mister. Nu l-am putut rezolva, dar bănuiala mea că bilele şi picturile preistorice de pe ele sau de pe pereţii peşterilor sunt legate direct de vizita unor inteligenţe necunoscute, care au aterizat pe planeta noastră într-o sferă. Ei deja ştiau şi verificaseră faptul că sfera este cea mai potrivită pentru zborurile spaţiale interstelare.

A

Într-o zi, nu prea îndepărtată, lungul drum înapoi către stele va porni de pe planeta noastră, probabil în nave sferice, pentru că sfera este cea mai naturală dintre toate formele pentru zborul prin univers.

6

SF-ul DE IERI ESTE REALITATEA DE ASTĂZI

Pentru cartea mea Amintiri despre viitor scrisesem un capitol în care prevedeam un exod de masă al oamenilor de pe planeta noastră spre un alt corp ceresc. Ideea aceasta fantastică mi s-a părut o cale de a uşura presiunea distrugătoarei explozii demografice, de care se pare că nu putem scăpa. În cele din urmă am scos această

viziune asupra viitorului din manuscris, pentru că nu voiam să îi sperii pe cititori cu asemenea idei „imposibile”. Dar progresul m-a prins din urmă; trebuia să am mai multă încredere şi să o fi lăsat în carte.

A j

Între timp au avut loc experimente ruseşti şi americane, al căror scop final este să pună această idee în practică, chiar dacă astăzi sună a proiect SF. Profesorul Carl Sagan de la Harvard şi profesorul Dmitri Martinov de la Institutul Sternberg din Moscova fac cercetări în aceeaşi direcţie. Ei vor să cucerească pentru omenire planeta Venus – Venus, care se află faţă de Pământ la o distanţă între 42 de milioane de kilometri (conjuncţia inferioară) şi 260 de milioane de kilometri (conjuncţia superioară).

Pentru cercetările de laborator, ei au la dispoziţie rapoartele sondelor spaţiale. Acestea au raportat temperaturi între 400 şi 530 grade Celsius. Atmosfera venusiană are o concentraţie de dioxid de carbon de 93 – 97%, în timp ce azotul ar fi cam 2 – 5%, iar oxigenul ar fi de numai O, 4%. La o presiune de circa o atmosferă, aparatele de măsurat au indicat un conţinut de apă de 4 – 11 mg per litru”. Aceste date sunt un material foarte valoros. Pe baza lor, atât Martinov, cât şi Sagan fac planuri pentru aducerea la viaţă a Luceafărului de seară şi de dimineaţă. Carl Sagan şi-a publicat ideea în Nature, revistă care are reputaţia de a publica doar articole atent examinate din punct de vedere al rigurozităţii ştiinţifice.

Sagan crede că în viitorul apropiat – el vorbeşte în termeni de zeci de ani – nave spaţiale cu cale uriaşe vor arunca în atmosfera venusiană tone de alge albastre, adică vor „bombarda” suprafaţa lui Venus. Algele albastre pot să reziste chiar şi la temperaturi mari, dar, prin metabolismul lor, reduc proporţia de dioxid de carbon din mediu. Datorită acestei reduceri a dioxidului de carbon, temperatura va descreşte gradat până sub 100 de grade

Celsius. Atunci, algele albastre vor genera aceeaşi reacţie chimică cu cea care a avut loc în „supa primitivă” de pe Pământ. Cu ajutorul luminii şi apei, vor disocia dioxidul de carbon şi vor elibera oxigenul. Dar, îndată ce algele albastre vor fi redus temperatura sub 100 de grade Celsius, pe Venus va cădea o ploaie ca Potopul. Lumina, oxigenul şi apa vor furniza ingredientele pentru primii germeni de viaţă primitivă.

Oamenii de ştiinţă s-au gândit deja la evacuarea oamenilor pe altă planetă. Dar ei s-au gândit şi la măsuri de protecţie pentru fiinţele delicate care suntem noi. În a doua fază, în atmosferă se vor pulveriza substanţe care să distrugă microorganismele care ar putea pune în pericol viaţa „cununci creaţiei”.

Numai generaţiile îndepărtate vor trăi să vadă îndeplinirea acestui proiect gigantic. Deşi planul poate fi accelerat de către dezvoltarea tehnologiilor moderne, trebuie să rezervăm o perioadă mare de timp dezvoltării unei lumi noi. La ora actuală, oamenii de ştiinţă vorbesc de o perioadă de 1.000 de ani înainte ca prima navă de colonizare să o pornească spre Venus.

Tehnologia ne răsfaţă. Pe 20 iulie 1969, sute de milioane de telespectatori i-au văzut pe Neil Armstrong şi pe Edwin Aldrin devenind primii oameni care au pus piciorul pe Lună. Era cea mai glorioasă realizare a ştiinţei spaţiale de până atunci, care a fascinat oamenii din toată lumea. Dar, încă de pe atunci, ştiinţa se ocupa de planurile pentru zboruri exploratorii pilotate către Marte şi Venus, ba chiar şi de emigrări în masă pe planeta soră. Venus a fost şi este investigată de sonde spaţiale. Acestea ajung la ţintă după circa 150 de zile de zbor şi pot pune pe orbită sarcini utile de ordinul kilogramelor, după un drum de peste 250 de milioane de kilometri.

Au fost depuse module pe suprafaţa lui Venus. Paradoxal, sondele ruseşti şi americane nu au urmat cel

mai scurt drum până la Venus, ci s-au bazat pe principiul consumului minim de combustibil. Dacă s-ar fi lansat direct către Venus, sondele ar fi trebuit să aibă o viteză iniţială de 32 km/s, iar mari cantităţi de combustibil ar fi trebuit consumate nu numai la lansare, ci şi la frânarea sondei. Aşa că experţii în balistică preferă să calculeze zborul pe o traiectorie care să aproximeze cât mai mult orbita Pământului.

Cea mai favorabilă traiectorie este de zece ori mai lungă decât cea directă, dar permite o viteză de lansare de doar 11, 55 km/s, la un consum de combustibil mult mai redus.

Ce a mai rămas utopic în toate acestea? Cercetările preliminare devin ştiinţă aplicată atât de repede, încât scriitorii SF au mari probleme atunci. când vor să inventeze inimaginabilul.

Profesorul Hans Laven, director al Institutului de Genetică al Universităţii din Mainz, a publicat un raport conform căruia milioanele de insecte periculoase pentru om, animale şi plante şi purtătoare ale unor boli, ar putea fi exterminate-fără ajutorul insecticidelor, substanţele chimice folosite în prezent pentru a distruge insectele periculoase şi ouăle acestora. El a fost capabil să demonstreze eficacitatea metodei sale în oraşul Okpo, din Birmania, care era invadat de musculiţe. În câteva luni, Okpo a fost eliberat de plagă.

Laven a făcut timp de mulţi ani experimente în

A

laboratoarele din Mainz. În cursul acestora, el a descoperit că există o incompatibilitate naturală între musculiţele de diferite origini. Musculiţele din nordul Germaniei au predispoziţia de a se împerechea cu cele din Suabia, dar progenitura lor nu era viabilă. Dacă musculiţele din diferite părţi ale Germaniei sunt atât de incompatibile, atunci este de aşteptat ca cele din

continente diferite să producă progenitură mai puţin viabilă. Deci a fost crescută o rasă mixtă, din specimene din California şi din Franţa. Împrăştiaţi în oraşul Okpo, masculii speciei bastarde de Mainz s-au dovedit a fi nişte amanţi mai buni, care au concurat cu succes masculii speciei locale birmaneze, dar ouăle depuse de femelele cu care se împere-cheaseră nu au produs alte insecte. Cromozomii diferitelor rase nu s-au potrivit, intervenind distrugerea genetică. Avantajul acestei metode de distrugere a insectelor este evident – dispare riscul de contaminare a alimentelor şi a plantelor prin împrăştiere-insecticidelor.

Profesorul Laven îşi continuă cercetările pe baza celor mai recente descoperiri ale geneticii. El a iradiat musculiţele masculi cu raze X, în doze de 4.000 de röntgeni. Aceasta nu le cauzează insectelor nicio leziune organică, dar lanţul cromozomial este afectat. Locusul cromozomilor este bulversat, genele se schimbă, iar insectele se vor dezvolta după un alt program. Ele mai sunt capabile de reproducţie, dar progenitura va fi inferioară din punct de vedere al numărului, dimensiunilor etc. Laven spune, referitor la aceste generaţii tratate, care îşi transferă debilităţile descendenţilor: „Nu există vindecare pentru semisterilitate, pentru că ea este ereditară”.

Laven este convins că într-un timp relativ scurt va fi posibil să se folosească modelul său şi pentru stârpirea altor insecte dăunătoare; el crede că în multe părţi ale lumii se poate rezolva şi pacostea pe care o constituie şobolanii.

Imensele posibilităţi pe care le oferă manipularea codului genetic nu mai sunt un vis de vizionar. Avem a face cu realităţi ştiinţifice. Desigur, între ieri şi mâine se întinde un „abis” care trebuie traversat. Cel mai probabil, vom redescoperi ceva ce deja a existat.

Într-o zi, noile cunoştinţe şi noua tehnică vor crea oameni potriviţi zborului interstelar, care nu se vor îmbolnăvi şi care vor fi indiferenţi la stresul şi la greutăţile aferente.

Ştiinţa medicală a reuşit transplanturi ale diferitelor organe, dar lumea a început să vorbească mai des despre ele, neliniştită sau dornică de senzaţie, abia după efectuarea primului transplant de inimă. Pielea a început să fie transplantată prin anii ’40, oase au fost schimbate din 1948, în 1950 a fost transplantat un rinichi. În 1954 s-a reuşit un transplant al unui picior al unui câine. În 1955 i-a fost transplantat unui om un plămân străin. În 1967 a fost făcut un transplant de pancreas, iar apoi s-a riscat un transplant de ficat. În «afară de acestea, au avut loc şi transplanturi ale altor organe.

Dar discuţiile violente s-au dezlănţuit abia după ce a avut loc primul transplant de inimă. În ziarele din toată lumea a apărut o opoziţie îndârjită, poate din cauza senzaţiei nerostite că inima este mai mult decât o simplă pompă. În mod ciudat, omul, care doreşte să trăiască şi se teme de moarte, nu a primit bine acest pas înainte al ştiinţei medicale. Dar perspectiva salvării vieţii unui om prin înlocuirea unui organ bolnav este foarte importantă. Multe echipe de chirurgi pot să facă asemenea operaţii. Îndată ce a putut fi diminuată reacţia imunologică, fără a scădea prea mult capacitatea de apărare a organismului, operaţiile de transplant au început să fie operaţii curente, la fel cu cele de apendicită. Dar au apărut dificultăţi legate de lipsa organelor de schimb. S-au înfiinţat „bănci de organe”, la fel cu cele care existau înainte pentru sânge, în spitalele din lumea întreagă. Băncile de sânge nu au iscat controversele pe care le-au ridicat cele de organe. De ce oare? La urma urmei, sângele este fluidul vieţii şi este mult mai misterios decât inima-pompă. Desigur, sângele este donat voluntar. De ce nu se întâmplă acelaşi lucru şi în

cazul unor donatori de organe care ştiu că vor muri, sau al rudelor?

Eu cred că şi transplanturile de organe sunt o stare tranzitorie. Dacă oamenii de ştiinţă vor reuşi în cele din urmă să programeze spirala dublă a ADN-ului din nucleul celulelor cu informaţii necesare pentru construcţia sau reconstrucţia unor organe, atunci metodele de tip Frankenstein vor fi curând uitate. S-a reuşit regenerarea scalpului uman, ba chiar şi un început de creştere a membrelor amputate. Într-o zi vom avea şi o chirurgie a genelor. Pură fantezie? Nu cred. Ştiu că s-a reuşit să se facă o injecţie unui ovul fecundat de şoarece, încă din 1966. Acest ou este o zecime dintr-o celulă roşie şi nu poate fi văzut cu ochiul liber!

Profesorul E.H. Grâul, director al Institutului pentru Radiologie şi Utilizare Medicală a Izotopilor al Universităţii din Marburg, împreună cu ciberneticianul Herbert W. Franke, au făcut previziuni asupra medicinei şi ariilor ei învecinate, pe termen scurt şi termen mediu, publicate în Deutschen Ärzteblatt:

Pe termen scurt: – Stăpânirea transplantului organelor animalelor şi oamenilor, eliminarea completă a reacţiilor imunitare.

Organele şi sistemele biologice artificiale vor deveni rutiniere (organe artificiale făcute din plastic şi componente electronice, după ideea cyborgilor).

Progres marcant în geriatrie şi gerontologie. Timpul estimat de viaţă va fi în jur de 85 de ani.

Procesul de îmbătrânire va fi manipulat favorabil, degenerarea inerentă organismului uman va fi încetinită, atât din punct de vedere fizic, cât şi psihic.

Se vor trage primele concluzii categorice referitoare la producerea formelor primitive de viaţă artificială.

Electronica biomedicală va influenţa puternic medicina (de exemplu, membre artificiale electronice,

radare pentru orbi, membre cu servomécanisme etc.)

Pe termen mediu:

Congelarea oamenilor pe perioade de ore sau zile.

Determinarea sexului copilului înainte de naştere. «Viwfev mob nvv

Posibilităţi de transplant pentru toate organele. Corectarea defectelor ereditare.

Centrul acestui desen pe stâncă din Toro Muerto (Peru) arată ca o radiografie X a toracelui. Semnificația sa este necunoscută.

Manipularea genetică permanentă a animalelor şi plantelor.

Producerea unor forme primitive de viaţă. Folosirea laserelor cu raze X şi gamma.

O imunizare biochimică generală împotriva bolilor.

Generalizarea tehnologiei cyborg (organe artificiale).

Manipularea organismelor prin stimulare electrică a creierului.

Medicamente pentru controlul stării emoţionale a oamenilor, medicamente pentru îmbunătăţirea memoriei şi a capacităţii de învăţare?

Eu presupun că inteligenţe necunoscute erau capabile de toate aceste lucruri încă din vremurile imemoriale.

Presupun că „zeii” au lăsat în urmă-le aceste cunoştinţe, la venirea lor pe Pământ.

Presupun că descoperirile care încă stau ascunse şi aşteaptă să fie scoase la iveală prin cercetare au fost stocate în memoria umană din timpuri irnemoriale.

Experimentele lui David E. Bressler, de la Universitatea din Los Angeles şi Morton Edward Bittermans de la Colegiul Bryn Mawr, Pennsylvania, sunt doar un pas de-a lungul acestui drum. Ei au implantat unor peşti celule cerebrale suplimentare. Peştii îmbogăţiţi în substanţă cerebrală s-au dovedit în scurt timp mai inteligenţi decât semenii lor netrataţi. La spitalul Cleveland se fac experienţe de transplantare a unor creiere de maimuţă la câini.

De ce smulgeau preoţii Maya inimile încă bătânde din piepturile prizonierilor?

De ce canibalii erau convinşi că dacă îşi mănâncă duşmanii vor prelua puterea şi inteligenţa acestora?

De ce un mit din antichitatea îndepărtată susţine că omul are trupul doar pentru un timp şi că are obligaţia să îl înapoieze „stăpânului” în orice moment?

Trebuie să înţelegem că sacrificiile umane practicate de milenii erau mai mult decât nişte ritualuri religioase? Erau ele nişte amintiri distorsionate ale unor transplanturi, operaţii, regenerări de celule, o formă grotescă după mii de ani de la preluarea lor?

Haideţi să examinăm o altă posibilitate. Calculatorul electronic „gânditor” este folositor omului în cucerirea paşnică a universului. Oricât de uluitoare ar fi calculele executate de el, această minune a electronicii îşi trăieşte încă copilăria.

Cu două secole în urmă, strălucitul matematician Leonhard Euler a calculat constanta 7 t cu 600 de zecimale exacte. Această realizare fabuloasă i-a luat

De ce smulgeau preoţii Maya inimile încă bătânde din piepturile prizonierilor vii? Era poate amintirea unei tehnici operatorii neînţelese folosite de „zei”?

câţiva ani. Unul dintre primele computere a scos constanta n cu 2000 de zecimale în câteva secunde. Calculatoarele moderne fac în mod curent calculul a 100.000 de zecimale într-o nanosecundă (o miliardime de secundă).

Astăzi, „creierul” calculatorului, elementul său central, operează cu milioane de unităţi informaţionale. În jargonul calculatoristic, acestea se numesc „biţi”. Creierul uman funcţionează într-un mod similar. Unităţile moleculare ale memoriei şi comutatoarele nervoase stochează şi procesează informaţia. Până şi copiii din leagăn fac acest lucru – chiar dacă nu o ştiu. Din păcate,

adesea suntem nevoiţi să recunoaştem că nu putem procesa cunoştinţele care ne asaltează.

Elementul central al computerului lucrează cu o mare precizie. Creierul nostru foloseşte mai mult de 15 miliarde de comutatoare, în timp ce un calculator modern nu foloseşte mai mult de 10 milioane. Atunci, de ce un calculator lucrează cu o precizie mai mare decât cea a creierului? Pentru că nouă zecimi din creierul nostru sunt nefolosite, iar calculatorul îşi foloseşte biţii până la ultimul.

Chiar şi astăzi, superioritatea calculatoarelor este covârşitoare. Dacă vrem ca creierul nostru să lucreze la maximum, trebuie să ne concentrăm asupra unei probleme specifice. Dar calculatorul poate rezolva milioane de probleme diferite în acelaşi timp.

Calculatoarele de astăzi încă au nevoie de interpretoare care să traducă limbajul nostru, grafica şi conceptele în limbajul intern al calculatorului. Conversaţia directă cu această „creatură” extraordinară este aşteptată cât de curând. Se încearcă, mai ales în Anglia, translatarea limbajului uman în grupe simbolice pe care să le înţeleagă computerul. Dar pentru mulţi limbajul uman este prea lent pentru a fi un mijloc de comunicaţie între om şi maşină. Se caută alţi intermediari pentru transmiterea informaţiei.

Am spus că tehnologia calculatoarelor este încă la începuturile marilor sale posibilităţi. Cercetările şi-au propus pentru viitor un scop formidabil: unitatea de stocare biotronică. Acizii nucleici par să aibă proprietăţi magnetice. Dacă această presupunere se dovedeşte a fi corectă, ei vor fi cei mai mici purtători de informaţie. Dacă cercetările acestea îşi vor atinge scopul, unitatea de procesare a calculatorului, care încă este destul de masivă, – se va reduce la dimensiunile creierului uman. Unităţile de memorare biotronică vor fi nu mai mari decât lanţurile moleculare. Cred că această tendinţă a cercetării va reuşi în cele din urmă, dar îmi este teamă că aceste calculatoare

biotronice vor fi susceptibile la infecţii cu viruşi şi bacterii?

Călătoriile spaţiale interplanetare operează cu «distanţe de sute de milioane de kilometri. La vitezele care vor interveni, calculatorul va fi mai mult decât o maşină care calculează. Chiar dacă producătorii de calculatoare se sfiesc să spună că într-o zi calculatoarele vor putea să gândească şi să acţioneze independent, acea zi va veni. Atunci, calculatoarele vor ghida singure navele spaţiale între planete.

Departe de mine să afirm că strămoşii aveau cunoştinţă despre calculatoare, aparate de măsură electronice sau circuite integrate. Dar, fiind convins că inteligenţele extraterestre au vizitat Pământul, navele lor spaţiale trebuie să fi fost comandate prin dispozitive adecvate. Şi cum oamenii sunt programaţi de către „zei", curând vom fi posesorii unor miracole tehnologice.

Legende la ilustraţii.

Fig. / – Acest bloc de piatră masiv are şanţuri cu margini drepte, imposibil de obţinut cu topoare de piatră sau pene de lemn.

Fig. 2 – Această statuie din Tiahuanaco a fost sculptată dintr-un singur bloc de piatră. Actualmente se găseşte în La Paz (Bolivia). Cine a făcut asemenea monumente uriaşe? Sunt acestea asemănătoare cu fiinţele extraterestre?

= = ÎNTOARCEREA LA STELE = =

Fig. 3 – Fragment dintr-o statuie de la Tiahuanaco de un tip diferit. Şi aceasta se află în La Paz (Bolivia).

Fig. 4 – Acest om din Auanrhet, Tassili, are excrescenţe ca nişte antene pe umeri şi pe genunchi. Casca are deschizături pentru ochi, nări şi gură. În dreapta sa, un nud feminin.

Fig. S – Cajamarquilla, lângă Lima (Perú). Vizuini de vulpe? Depozite de grâne? Sunt 209, în linie dreaptă. La ce foloseau nişte gropi în care nu poţi să nu cazi?

Fig. 6-O groapă, văzută de aproape. Diametru de 60 de centimetri, adâncime de 170 de centimetri.

Fig. 7 Disc ceremonial aztec cu serpentine. Zeul soarelui, sau imaginea excesiv teologizată a unui cosmonaut?

Fig. 8 Piatră de hotar cu regele Melichkhon şi Soarele, Luna şi un corp rotund, frumos sculptat. Pământul? Venus? Sau o sferă spaţială?

Fig. 9 – Picturi pe stânci la Auanrhet, Tassili, vechi de circa 8.000 de ani, cu figuri strarâii. Chepengul deschis şi cele două excrescenţe din partea dreaptă a obiectului sferic ridică semne de întrebare.

Fig. 10 – Henri Lhote a numit acest personaj înalt de peste şase metri, de la Yabbaren, Tassili, Marele Zeu Marţian. Arată sută la sută ca un cosmonaut, chiar comparat cu astronauţii noştri lunari.

Fig. 11 – Acest desen pe stâncă a fost găsit la 40 de kilometri sud de Fergana (Uzbekistan).

Fig. 12 Călători spaţiali într-un desen de pe o stâncă, Val Camonica (Italia).

Fig. 13 – Calendar circular mayaş. De unde au luat mayaşii cunoştinţele astronomice şi matematice? Are forma sa vreo legătură cu conţinutul?

Fig. 1

Fig. 2

Fig. 3

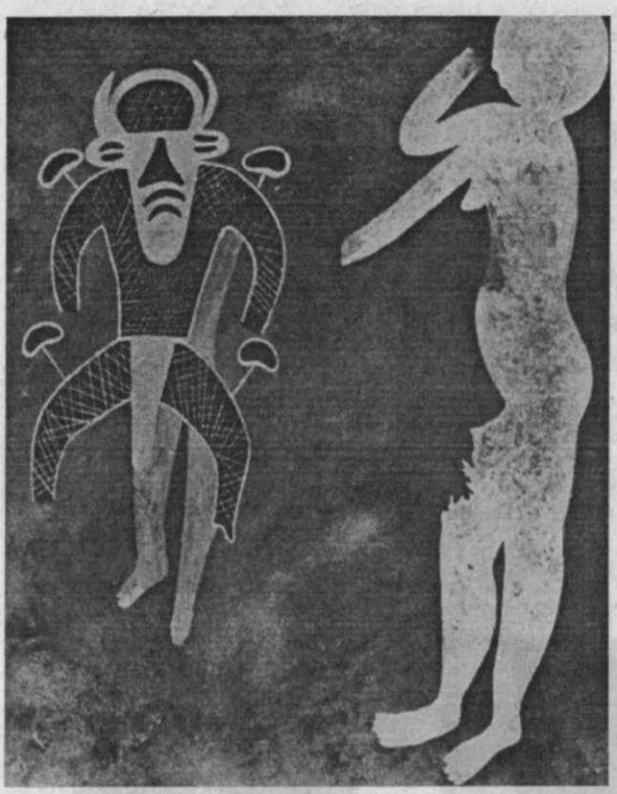

Fig. 4

Fig. 5

Fig. 6

Fig. 7

Fig. 8

Fig. 9

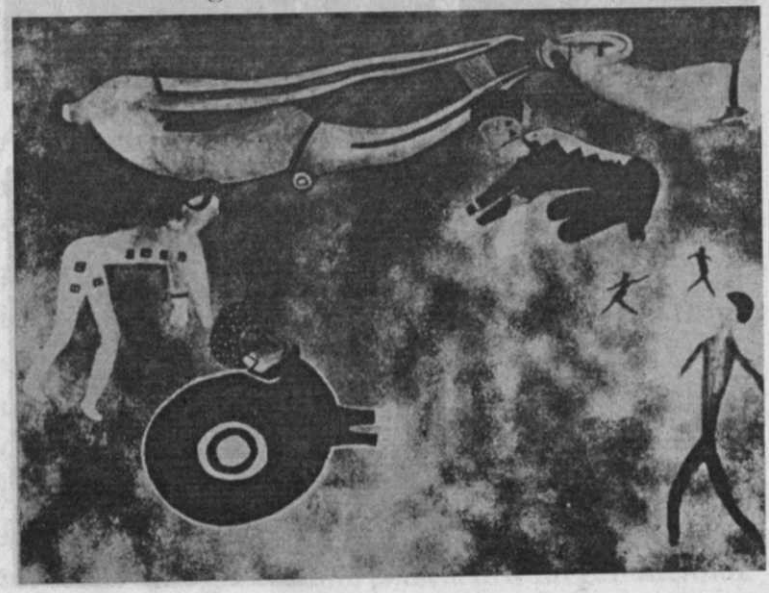

Fig. 10

Fig. 11

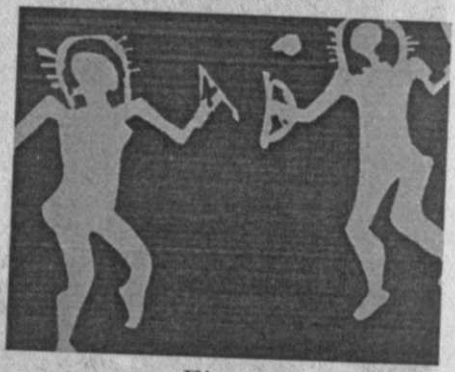

Fig. 12

Fig. 13

CONVERSA 777 ÎN M O SCO VA

În ziua de 16 mai 1968, faimosul scriitor sovietic Aleksandr Kazanţev punea cu nemăsurată grijă pe măsuţa de sticlă din faţa ferestrei din apartamentul său din Moscova trei statuete care m-au impresionat profund. Erau trei statuete japoneze vechi, turnate în bronz, şi păreau să fie îmbrăcate în costume spaţiale. Cea mai mare dintre ele avea cam 60 de centimetri înălţime şi un diametru de circa 15 centimetri. Benzi strâns lipite porneau de la umeri, traversau pieptul şi se întâlneau din nou în zona femurală. O centură largă cu ţinte îi înconjura mijlocul. Întregul costum, până la nivelul genunchilor, avea protuberante care aduceau a buzunare. Casca era legată strâns de trup cu benzi şi coliere. Nişte deschizături conice păreau să fie deschizături pentru respiraţie sau pentru aparatul de ascultare. Am mai observat două deschizături pe partea inferioară a căştii.

Dar cel mai fascinant lucru la aceste statuete erau fără îndoială ochelarii mari, cu lentile dispuse în unghi. Nu păreau să aibă arme; doar obiectul din mănuşa mâinii stângi ar fi putut fi o armă. Cum ar putea să spună un autor SF, „o miniarmă laser”.

Incitat la culme, l-am întrebat pe Kazanţev de unde proveneau acele statuete şi cine i le dăduse.

El a chicotit în barbă: „Mi le-a dat un coleg japonez, înainte de război, în primăvara lui 1939. Statuetele au fost găsite în timpul unor săpături făcute în insula Hondo, din Japonia. Ele sunt datate mult înainte de era noastră. Personajele au trăsături frapante, incontestabile, de călători spaţiali, dar nimeni nu poate spune de ce artiştii japonezi şi-au îmbrăcat figurinele în asemenea costume. Dar un lucru pare a fi clar. Nici «ochelari de căpadă», nici lentile de acest tip nu erau cunoscute în vechea Japonie”.

Apoi Aleksandr Kazanţev m-a dus cu rabla lui veche pe splendidele străzi largi ale Moscovei până la Institutul

Sternberg al Universităţii din Moscova, unde îmi aranjase o întâlnire cu profesorul Iosif Samuilovici

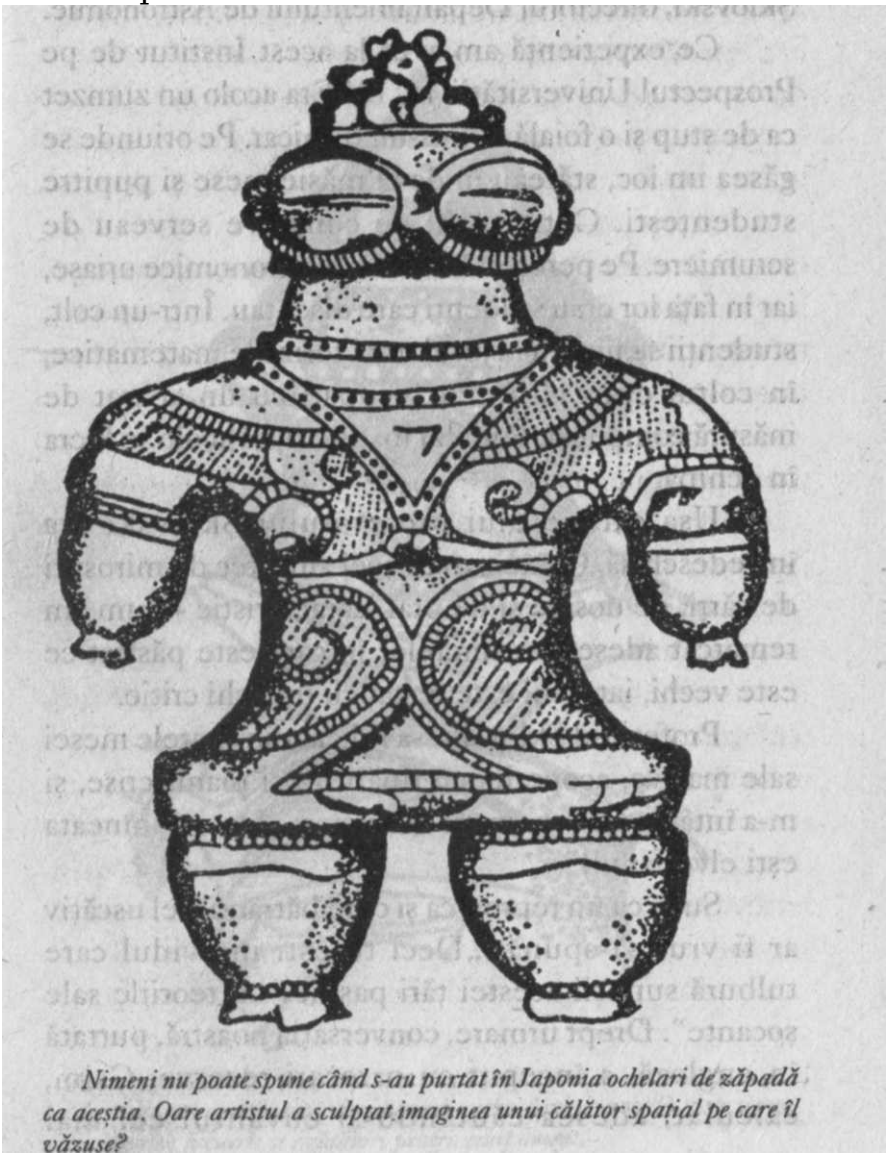

Nimeni nu poate spune când s-au purtat în Japonia ochelari de zăpadă ca aceştia. Oare artistul a sculptat imaginea unui călător spaţial pe care îl văzuse?

Şklovski, directorul Departamentului de Astronomie.

Ce experienţă am avut la acest Institut de pe Prospectul Universităţii, nr. 13! Era acolo un zumzet ca de

stup şi o foiala ca într-un furnicar. Pe oriunde se găsea un loc, stăteau în devălmăşie mese şi pupitre studenţeşti. Cutii vechi de conserve serveau de scrumiere. Pe pereţi atârnau hărţi astronomice uriaşe, iar în faţa lor erau studenţi care discutau. Într-un colţ, studenţii se luptau în jurul unei formule matematice, în colţul opus alţii erau ocupaţi cu un aparat de măsură complica t. Simţeai instinctiv că acolo se lucra în echipă.

Uşa cabinetului profesorului Şklovski era întredeschisă. Camera avea acel amestec de mirosuri de cărţi, de dosare şi de praf, caracteristic – cum am remarcat adesea – camerelor în care este păstrat ce este vechi, iar noul este testat cu un ochi critic.

Profesorul Şklovski s-a ridicat din spatele mesei sale masive, acoperită cu tipărituri şi manuscrise, şi m-a întâmpinat cu un râs suspicios: „Deci dumneata eşti elveţianul!”

Suna ca un reproş, ca şi cum bătrânul cel uscăţiv ar fi vrut să spună: „Deci tu eşti individul care tulbură supuşii acestei ţări paşnice cu teoriile sale şocante”. Drept urmare, conversaţia noastră, purtată în engleză, a început cu oarecari rezerve. Calm, calculat, adesea căutându-şi cuvântul cel mai

Aceasta este o altă statuetă japoneză veche. Ambele posedă niște semne care ar putea fi curele și agățători pentru echipament.

147

potrivit, faimosul om – şi e conştient de faima sa – mi-a explicat teoria sa legată de sateliţii lui Marte. El crede că cele două luni ale planetei vecine sunt sateliţi artificiali. În

timp ce îmi explica argumentaţia sa în favoarea teoriei, îmi repeta cu toată modestia că e vorba doar de o părere personală”.

După ce am luat prânzul la cantina aglomerată, profesorul Şklovski şi-a îmblânzit puţin atitudinea suspicioasă. Am început o discuţie animată despre „posibilităţi imposibile” în cosmos. La final, am avut satisfacţia înţelegerii faptului că nici acest expert proeminent al lumii răsăritene nu excludea posibilitatea unei vizite făcute în trecut de inteligenţe necunoscute, venite din cosmos. El chiar bănuia că există planete cu viaţă inteligentă pe o rază de 100 de ani-lumină.

„Dar cum facem cu distanţele, domnule profesor? Cum vom acoperi distanţele incalculabile dintre stele?”

Şklovski mi-a răspuns fără ezitare: „Evident, nu există un răspuns riguros. Automatele sau staţiile controlate cibernetic nu se supun, după cum ştiţi, calendarului anilor „normali”. Ce spui de un robot care să facă o călătorie de o mie de ani fără stricăciuni? La urma urmei, unii dintre sateliţii pe care i-am plasat pe orbită vor funcţiona mult după ce noi vom intra în mormânt”.

Este părerea unui om de ştiinţă care este expert în domeniu. Ea arată o cale tehnic posibilă de a acoperi distanţe inimaginabile. Totuşi, ea nu explică cum ar putea supravieţui atâta timp, şi prin ce mijloace, nişte fiinţe inteligente.

Îndatoritorul meu prieten Aleksandr Kazanţev mă aştepta în vechea lui maşină. El discutase cu studenţii. Pentru el, Institutul este o a doua casă. Acum, el voia să mă ducă la Muzeul Puşkin, care adăposteşte magnifice colecţii de artă asiriană, persană, greacă şi romană. Pe drum, am vorbit despre cercetările arheologilor chinezi, care îi impresionaseră pe arheologii noştri. În timp ce rulam pe Cheiul Pruzenskaya, Kazanţev mi-a dat multe detalii despre ultimele concluzii ale savanţilor chinezi şi

mi-a rostit cuvintele-cheie în microfonul casetofonului meu. Atunci când ne opream la semafoare, eu rosteam clar numele de persoane şi de locuri. Ceea ce am adus cu mine înregistrat pe bandă magnetică a fost atât de interesant, încât a compensat copios cheltuielile şi oboseala călătoriei.

Kazanţev mi-a vorbit mai ales despre remarcabilele descoperiri din munţii Baian Kara Ula, din China. Povestea lui suna ca un basm.

Iată povestea lui Kazanţev: „În 1938, arheologul chinez Chi Pu Tei a descoperit nişte morminte dispuse în linie în peşterile din munţii Baian Kara Ula, în regiunea de frontieră cu Tibetul. El a găsit nişte schelete mici, ale unor fiinţe cu constituţii delicate, dar cu nişte capete mari. Pe pereţii peşterilor el a descoperit picturi care reprezentau fiinţe cu căşti rotunde. De asemenea, erau scrijelite şi Soarele, Luna şi stelele, unite cu linii punctate. Chi Pu Tei şi asistenţii lui au reuşit – şi aste este marea lor senzaţie – să recupereze 716 discuri de granit, groase de 2 cm, asemănătoare cu nişte discuri long-play. Aceste discuri de piatră aveau o gaură centrală, de la care pornea o inscripţie dublu spiralată către marginile discului.

Arheologii chinezi ştiau că în acea regiune deşertică locuiseră pe vremuri triburile Dropa şi Ham (Shikang). Iar antropologii spun că aceste triburi de munte ar fi fost mici de statură, cu o medie de numai 1, 60 m.

„Dar craniile mari?”

„Exact această parte a descoperirii a dat peste cap vechile clasificări antropologice. Savanţii nu puteau clasifica craniile înalte şi largi ale micilor schelete drept Dropa sau Ham. Nici cu cea mai mare bunăvoinţă de pe lume. Atunci când şi-a publicat teoria, în 1940, Chi Pu Tei a fost întâmpinat cu batjocuri. El afirma că populaţiile Dropa şi Ham trebuie să fi fost o specie stinsă de maimuţe de munte”.

„Atunci, de unde veneau discurile de piatră? Să

presupunem că le-au făcut maimuţele?”

„Nu, desigur. După părerea lui Chi Pu Tei, acestea au fost puse în peşteri de către oamenii unei culturi ulterioare. Din acest punct de vedere, teoria lui e mai degrabă ridicolă. Cine a mai auzit de morminte dispuse la rând, făcute de maimuţe?”

„Ce s-a întâmplat după aceea? Au fost cumva înregistrate în arhivele care păstrează cazurile antropologice şi arheologice nerezolvate şi uitate acolo?”

„Au fost foarte aproape! Timp de douăzeci de ani nişte oameni deştepţi s-au căznit să rezolve enigma discurilor de piatră. Abia în 1962, profesorul Tsum Um Nui, de la Academia de Studii Preistorice, a reuşit să descifreze parţial inscripţiile gravate”.

„Şi ce spuneau?”

Kazanţev a luat o figură serioasă: „Povestea descifrată era atât de uluitoare, încât la început Academia de Studii Preistorice i-a interzis categoric lui Tsum Um Nui să îşi facă publice cercetările”.

„Şi asta a fost tot?”

„Tsum Um Nui este un tip foarte încăpăţânat; el a continuat să lucreze cu înverşunare. A reuşit să demonstreze fără dubii că inscripţiile nu erau o farsă făcută de cine ştie ce autoritate în scrieri preistorice. Asta pentru că chiar şi savanţii serioşi dau uneori dovadă de simţul umorului. Gândeşte-te la Omul de la Piltdown. În cooperare cu geologii, el a demonstrat că discurile de piatră au o mare concentraţie de cobalt şi de alte metale. Fizicienii au descoperit că toate cele 716 discuri aveau un înalt ritm de vibraţie ceea ce i-a dus la concluzia că fuseseră expuse cândva la tensiuni foarte mari”.

Kazanţev a părăsit Cheiul Kropotkinskaya şi a condus către cotul străzii Volkhonka. Maşina s-a oprit lângă Muzeul Puşkin. Eram atât de prins de povestea cu discurile, încât am vrut să ascult restul ei chiar acolo, pe

trotuar, dar Kazanţev m-a luat de braţ şi m-a introdus în muzeu. Ne-am aşezat pe o bancă, între înaltele vitrine de sticlă.

„Continuaţi, vă rog!”

„Erau deja patru savanţi care susţineau teoria lui Tsum Um Nui. În 1963, acesta s-a hotărât să publice, în ciuda reticenţei Academiei. Am auzit că lucrarea este cunoscută în Occident, dar că nu a fost luată prea în serios. Şi aici e la fel, doar câţiva savanţi curajoşi au luat în seamă teoria discurilor de piatră. Foarte recent, filologul nostru, dr. Viaceslav Zaiţev, a publicat câteva extrase din povestea discurilor de piatră în revista Sputnik. Povestea întreagă este păstrată la Academia din Beijing şi în arhivele istorice din Taipei, Formosa?. Povestea spune că acum 12.000 de ani, număraţi de astăzi, un grup dintr-ai lor s-a prăbuşit pe a treia planetă a acestui sistem. Aeronavele lor – asta este traducerea exactă a hieroglifelor gravate – nu mai aveau destulă putere ca să părăsească această lume. Fuseseră distruse în munţii îndepărtaţi şi inaccesibili. Nu aveau nici mijloace, nici materiale să construiască o altă aeronavă”.

„Toate astea sunt scrise pe discurile de piatră?”

„Da, iar apoi mai scrie că fiinţele acestea, care se prăbuşiseră pe Pământ, încercaseră să se împrietenească cu locuitorii munţilor, dar fuseseră vânate şi omorâte. Povestea se termină aproape textual aşa: «Bărbaţi, femei şi copii s-au ascuns în peşteri până la apusul soarelui. Apoi ei au crezut semnele şi au văzut că ceilalţi au venit de data asta cu intenţii paşnice…» Cam aşa se termină”.

„Există ceva care să confirme acest conţinut al discurilor de piatră?”

„Mai întâi, mormintele dispuse în rând şi discurile însele. Şi mai sunt legendele chinezeşti, cele din regiunea Baian Kara Ula, care spun că în trecut au sosit din nori nişte fiinţe micuţe, subţirele şi galbene. Mitul spune în

continuare că străinii au fost ocoliţi de către tribul Dropa, din cauza urâţeniei lor. Au fost omorâţi de oameni «pe calea cea mai rapidă»”.

„Domnule Kazanţev, de ce nu este discutată această poveste în toată lumea? Nu este destul de cunoscută?” – v însoţitorul meu a început să râdă, mi-a pus mâna pe umăr şi mi-a spus cu o resemnare blândă: „Aici, în Moscova, povestea este cunoscută, tot ce trebuie să faci este să ţii ochii deschişi. Dar povestea asta conţine prea multe fapte care nu pot fi potrivite în cronologia atât de greu construită a arheologiei şi antropologiei. Autorităţi care dau mare importanţă reputaţiei lor în lumea ştiinţifică ar trebui să abandoneze o mare parte din propriile lor teorii, dacă vor să ia în serios lucrurile din Baian Kara Ula. Este omeneşte să vrei mergi pe calea bătătorită. Sau să păstrezi tăcerea, sau să râzi discret şi condescendent. Atunci când savanţi recunoscuţi fac la fel, râd sau nu spun nimic, nici cel mai curajos om nu poate să îşi păstreze entuziasmul pentru un subiect prea fierbinte ca să îl manevrezi”.

Eu sunt prea tânăr ca să îmi permit să mă resemnez. Cred în puterea ideilor cărora nu le poţi vârî pumnul în gură.

8

LOCURI VECHI CARE MERITĂ SĂ FIE CERCETATE

Într-una din călătoriile mele în Perú, tridentul înalt de 170 de metri de pe faleza golfului Pisco se vedea cel mai de aproape cam de la un kilometru şi jumătate în interiorul uscatului. Trei ani mai târziu, am plănuit împreună cu Hans Neuner să mergem la ţărm, să curăţim cel puţin o parte dintr-un braţ al tridentului şi să luăm fotografii.

După o tentativă eşuată de a ajunge la trident pe calea terestră, cu o maşină închiriată care nu a putut să treacă de dunele de nisip, am convins un pescar să ne ducă în golf. Ne-am învârtit cam două ore, sub un vânt slab,

după care pescarul ne-a explicat că nu putea să ne ducă mai aproape de mal, pentru că barca lui s-ar fi făcut ţăndări în recifurile submarine ascuţite.

Aşa că nu am avut încotro şi am sărit în apă, am înotat şi am păşit prin apa puţin adâncă ultimii cincizeci de metri, complet îmbrăcaţi şi încălţaţi, din cauza peştilor de pradă. Am luat cu noi ruletele, sculele şi aparatele foto, protejate în cutii de plastic. Când am ajuns la primele stânci ale ţărmului, ne-am scos hainele ude şi ne-am târât prin nisipul fierbinte până la peretele de stâncă.

Din nefericire, zeii răuvoitori nu dau puteri supranaturale curioşilor idealişti. După câteva ore de muncă grea, a trebuit să recunoaştem că ne era imposibil să eliberăm măcar o porţiune a tridentului de stratul gros de nisip.

Cu toate acestea, am făcut câteva măsurători care au meritat efortul. Dinţii tridentului au fiecare o lăţime de circa patru metri şi jumătate. Ei sunt făcuţi din blocuri argintii fosforescente, dure ca granitul. Înainte de a fi fost acoperite cu nisip, adică atâta timp cât vechii locuitori au păstrat tridentul curat, aceste semnale intense, strălucitoare, destinate „zeilor”, trebuie să fi „strigat” la ceruri.

Există unii arheologi care cred că tridentul de pe stâncile golfului Pisco este un reper pentru navigaţie. Dar faptul că tridentul se află într-un golf şi nu poate fi văzut din toate direcţiile de către nave contrazice teoria lor. Un alt argument împotriva acestei teorii ar fi acela că un reper de asemenea dimensiuni ar fi mult prea mare pentru navigaţia de coastă, iar existenţa navigaţiei de larg în antichitate este cel puţin îndoielnică. Dar principalul argument împotrivă este că cei care au construit tridentul l-au făcut îndreptat spre cer. De asemenea, am putea să ne întrebăm de ce oamenii din vechime nu au folosit cele două insuliţe aflate în larg, în prelungirea dintelui central al

tridentului, dacă tot era nevoie de un reper pentru vreun tip de navigaţie. Acestea ar fi oferit o orientare naturală şi ar fi fost vizibile din depărtare, de către orice vas, din orice direcţie s-ar fi apropiat acesta de golf. Deci, la ce bun un reper pe care marinarii venind dinspre nord sau dinspre sud nu l-ar fi putut vedea? Şi de ce unul îndreptat spre cer? În treacăt fie spus – pentru a lămuri lucrurile – pe lângă nisipurile deşertului, acolo nu se află absolut nimic care să poată atrage nişte navigatori, iar recifurile ascuţite ar fi făcut locul puţin propice ancorării, chiar şi în timpurile preistorice.

Teoria mea despre semnalul îndreptat către cer mai este susţinută de un fapt. La numai 160 de kilometri în linie dreaptă se află platoul Nazca, cu misterioasele sale desene făcute pe pământ, care au fost descoperite abia în anii ’30. De atunci, arheologii îşi tot frământă creierii cu sistemul geometric al liniilor, cu desenele de animale şi cu grupurile de pietre îngrijit aranjate, care se întind pe o zonă de circa 45 de kilometri între Palpa, la nord, şi Nazca, la sud. Mie îmi par elemente ale unui aeroport.

Oricine zboară deasupra platoului poate să vadă limpede liniile strălucind. Ele se întind pe kilometri întregi, uneori paralele unele cu altele, alteori intersectându-se sau formând trapeze cu laturi de 800 de metri. Între aceste linii drepte care nu spun nimic, poţi să distingi contururile imense ale unor animale, dintre care cel mai mare măsoară 250 de metri.

Văzute de aproape, liniile se dovedesc a fi nişte şanţuri adânci, care pun în evidenţă contrastul dintre subsolul alb-gălbui al pampei şi stratul superior de nisip cafeniu al deşertului. Maria Reiche, care lucrează din 1946 la prezervarea, măsurarea şi interpretarea desenelor, este prima persoană care a făcut, folosind ruleta şi sextantul, schiţe pe teren ale triunghiurilor, dreptunghiurilor, liniilor drepte şi ale numeroaselor desene de animale. Ea a fost

prima care a descoperit de ce valea Ingenio a fost cea mai potrivită pentru asemenea marcaje, care să dureze sute de ani. Motivul este acela că în regiunea Nazca plouă în medie douăzeci de minute pe an. Cu alte cuvinte, predomină un climat uscat şi cald.

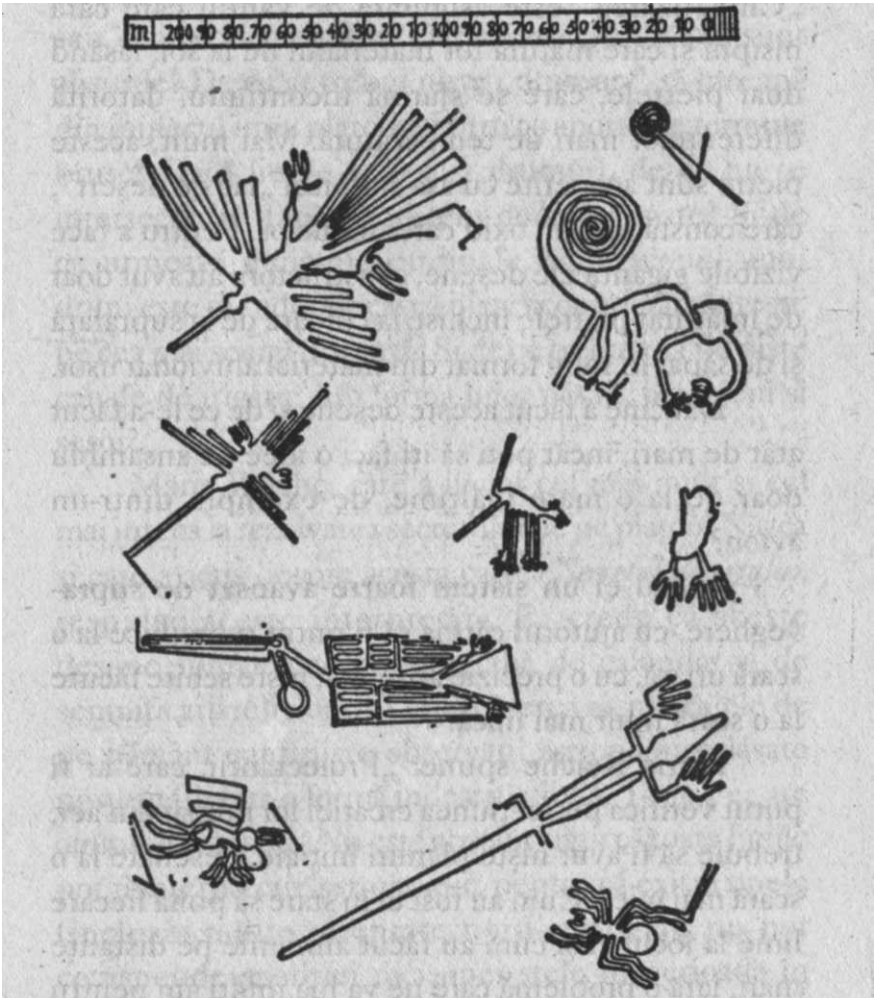

Această schiță, făcută de Maria Reiche, arată mărimea relativă a figurilor stilizate din platoul Nazca. Cel mai mare desen (care nu se află aici) este cam de 250 de metri.

„Climatizarea” este asigurată de vântul care cară nisipul şi care mătură tot materialul de la sol, lăsând doar pietrele, care se sfarmă încontinuu, datorită diferenţelor mari de temperatură. Mai mult, aceste pietre sunt

acoperite cu aşa-numitul „lac de deşert”, care constă într-un oxid cafeniu lucios. Pentru a face vizibile giganticele desene, constructorii au avut doar de înlăturat pietrele închise la culoare de la suprafaţă şi de săpat în solul format din material aluvionar uşor.

Dar cine a făcut aceste desene şi de ce le-a făcut atât de mari, încât poţi să îţi faci o idee de ansamblu doar de la o mare înălţime, de exemplu dintr-un avion?

Aveau ei un sistem foarte avansat de supraveghere, cu ajutorul căruia să fi putut reproduce la o scară uriaşă, cu o precizie absolută, nişte schiţe făcute la o scară mult mai mică?

Maria Reiche spune: „Proiectanţii, care ar fi putut verifica perfecţiunea creaţiei lor numai din aer, trebuie să fi avut nişte planuri iniţiale, desenate la o scară mai mică. Cum au fost ei în stare să pună fiecare linie la locul ei şi cum au făcut alinierile pe distanţe mari, iată o problemă care ne va lua mulţi ani pentru a o rezolva”.

Până acum, savanţii nu prea s-au sesizat de fenomenul din pampa de la Nazca. La început, ei au crezut că liniile drepte fuseseră vechi drumuri incaşe, sau canale de irigaţie. Dar aceste explicaţii sunt absurde! De ce ar trebui nişte „drumuri” să înceapă din mijlocul unui platou, pentru ca apoi să se termine brusc? Dacă liniile ar fi fost drumuri, de ce nu se intersectează după un sistem de coordonate? Şi de ce urmează punctele cardinale, când scopul unui drum este să îndeplinească nişte scopuri pământeşti, pe cea mai scurtă distanţă? Şi de ce trebuie să fie nişte canale de irigaţie sub forma unor păsări, păianjeni şi şerpi?

Maria Reiche, care a lucrat cel mai mult şi cel mai intens la rezolvarea secretului de pe platoul Nazca şi care a scris despre acesta cartea Secretul deşertului, respinge, aceste interpretări. Ea crede că aceste desene sunt legate mai degrabă de calendar şi de semnificaţii religioase. După

părerea ei, marcajele de pe pământ sunt nişte observaţii astronomice lăsate posterităţii într-o formă indestructibilă. Totuşi, ea are anumite rezerve: „Nu este absolut sigur că toate liniile pot fi interpretate astronomic, pentru că există unele (inclusiv multe orientate nord-sud) care nu pot corespunde apariţiei nici unei stele în perioada în discuţie. Dar, dacă s-a intenţionat reprezentarea poziţiei constelaţiilor nu numai de pe orizont, ci şi de deasupra acestuia, atunci liniile au atâtea explicaţii posibile, încât va fi extrem de dificil să dovedeşti vreuna dintre ele”.

Ştiu că Maria Reiche nu împărtăşeşte părerea mea despre desenele geometrice de la Nazca, pentru că rezultatele cercetării ei nu justifică asemenea concluzii îndrăzneţe. În ciuda acestui lucru, aş dori să mi se permită să îmi expun teoria.

Cu câtva timp în urmă, pe platoul nelocuit aflat în apropierea oraşului Nazca de astăzi au aterizat fiinţe inteligente necunoscute, care au construit un aerodrom improvizat pentru navele lor spaţiale care aveau să opereze în apropierea Pământului. Ei au făcut două piste pe un teren ideal. Sau şi-au marcat zonele de aterizare cu un material necunoscut nouă? Ca şi în alte ocazii, cosmonauţii şi-au îndeplinit misiunea şi s-au întors pe planeta lor.

Dar triburile preincaşe, care văzuseră aceste fiinţe la lucru şi fuseseră puternic impresionate, au aşteptat cu febrilitate întoarcerea acestor „zei”. Ei au aşteptat ani de zile, iar când aşteptarea nu s-a împlinit, ei au început să facă noi linii pe platou, aşa cum văzuseră că făcuseră „zeii”. Aşa se explică extensiile primelor două piste de aterizare.

Dar „zeii” tot nu apăreau. Cu ce greşiseră? Cu ce îi supăraseră pe „cei din cer”? Un preot şi-a amintit că „zeii” veniseră din stele şi au venit cu ideea ca liniile imploratoare să fie îndreptate către stele. Lucrul a

reînceput, iar noile traseele au fost făcute conform constelaţiilor.

Dar „zeii” tot nu veneau.

A

În acest timp s-au născut şi au murit generaţii. Pistele originale, făcute de cosmonauţii necunoscuţi, căzuseră în ruină. Triburile indiene nou-venite auziseră de „zeii” veniţi din ceruri doar din tradiţia orală. Preoţii au transformat relatările acelor întâmplări în tradiţie sacră şi au determinat poporul să construiască noi semne pentru „zei”, astfel încât aceştia să se întoarcă într-o zi.

Dar, întrucât această extrapolare liniară nu avea succes, ei au început să sape pe pământ desene uriaşe de animale. La început, au desenat tot felul de păsări, care simbolizau zborul, dar mai târziu imaginaţia le-a sugerat şi contururi de păienjeni, maimuţe şi peşti.

Admit că este o explicaţie ipotetică a desenelor de la Nazca, dar ar fi imposibil să se fi întâmplat aşa? Am văzut – şi toată lumea poate vedea – că simbolurile animale şi coordonatele pistelor de aterizare pot fi recunoscute doar de la o mare înălţime.

A”.

Dar asta nu este tot. În vecinătatea oraşului Nazca există desene pe pereţi de stâncă, reprezentând oameni din ale căror capete pornesc raze, asemănătoare cu icoanele care îl glorifică pe Iisus.

Nazca este la cam 160 de km în linie dreaptă faţă de Pisco. Deodată am avut o iluminare. Exista vreo legătură între tridentul de la golful Pisco, desenele de platoul Nazca şi ruinele de pe platoul de la Tiahuanaco? Exceptând o mică deviaţie, acestea sunt pe hartă pe aceeaşi linie dreaptă. Dar dacă platoul Nazca a fost un teren de aterizare, iar tridentul de la Pisco un reper, atunci ar trebui să se găsească un reper şi la sud de Nazca, pentru că e greu de închipuit că toţi astronauţii veneau dinspre

nord, adică dinspre Pisco.

Într-adevăr, lângă oraşul Nollendo, din sudul Perúului, la 400 de kilometri de Nazca, au fost descoperite marcaje mari desenate pe feţele stâncilor înalte. Semnificaţia şi scopul lor nu au fost încă explicate. Ele se continuă cu altele, aflate în deserturile şi munţii provinciei chiliene Antofagasta. În multe părţi se pot identifica unghiuri drepte, săgeţi şi scări cu trepte curbate, sau pot fi văzuţi versanţi de dealuri acoperiţi cu dreptunghiuri, în parte ornamentate. Peste tot de-a lungul liniei de pe hartă, feţele stâncilor arată cercuri cu raze interioare şi ovaluri umplute cu căsuţe de şah, în timp ce pe un deal inaccesibil din deşertul Tarapacár există un „robot" gigantic.

Despre această descoperire (la mai puţin de 800 de kilometri de Nazca), ziarul chilian elMercurio scria, cu litere mari: „Noi descoperiri arheologice prin fotografiere aeriană":

„Un grup de experţi a reuşit să facă o nouă descoperire arheologică din aer. În timp ce zburau deasupra deşertului Tarapacár, aflat în nordul extrem al ţării, ei au descoperit trăsăturile stilizate ale unui om, desenate în nisip. Personajul este înalt de 110 metri şi conturul său este marcat cu pietre de origine vulcanică. Se află pe un deal solitar, înalt cam de 200 de metri... Cercurile ştiinţifice sunt de părere că cercetările aeriene sunt de mare importanţă în investigarea preistoriei..."

Conform membrilor expediţiei, „robotul" are cam 110 metri înălţime. Corpul său este rectangular, ca un dulap, picioarele sunt drepte, iar pe gâtul subţire stă un cap pătrat, din care ies douăsprezece antene de lungimi egale. De sus şi până jos, el are ataşat pe ambele laturi aripioare triunghiulare, ca aripile de direcţie ale supersonicelor.

Datorăm această descoperire lui Lautaro Núñez, de la Universitatea de Nord din Chile, generalului Eduardo Jensen şi americanului Delbert Tron, care au observat

formaţiunea de aproape, în timpul unui zbor pe deasupra deşertului. Această descoperire cu adevărat senzaţională a fost confirmată pe deplin de un al doilea zbor, efectuat de directorul Muzeului

Arheologic din Antofagasta, doamna Guacolda Boisset. Ea a confirmat şi a făcut şi fotografii aeriene ale altor desene stilizate, pe o rază de cinci kilometri, descoperite pe înălţimile Pinados.

Ziarul guvernamental chilian, El Arauco, scria:

„Chile are nevoie de cineva care să satisfacă curiozitatea noastră cronică, pentru că nici Gey şi nici Domeyco [arheologi] nu ne-au spus nimic despre platforma de la El Enladrillado, despre care se spune că ar fi artificială, iar unii susţin că ar fi opera unor fiinţe de pe altă planetă".

Primele detalii despre descoperirile de pe platforma El Enladrillado datează din august 1968. Platoul pietros este lung cam de trei kilometri, iar în partea nedistrusă de trecerea timpului are cam 850 de metri lăţime. Terenul arată mai degrabă ca un amfiteatru. Dacă ar fi fost făcut de oameni, aceştia ar fi trebuit să aibă puterea legendarului „Superman". Blocurile de piatră sunt dreptunghiulare, având între trei şi patru metri înălţime şi între şapte şi zece metri lungime. Dacă aici ar fi trăit uriaşi, şi ei ar fi trebuit să fie extraordinar de mari. Judecând după scaunele de piatră, gambele lor ar fi trebuit să măsoare peste patru metri. Nicio fantezie nu este destul de bogată pentru a închipui ce fel de muritori au asamblat acele blocuri sub formă de amfiteatru. Ziarul Le Mariana din Taica, Chile, întreba: „Acest loc ar putea fi un loc de aterizare (pentru zei). Ar putea, categoric". Ce şi-ar mai putea dori cineva?

Platoul de la El Enladrillado este accesibil doar călare. Se călăreşte cam trei ore de la sătucul Orto Alto de Viehes, până se ajunge la înălţimea de 350 de metri, la

care se află ţinta călătoriei. Blocurile vulcanice care se găsesc aici au o suprafaţă foarte lustruită, care s-ar fi putut obţine numai printr-o foarte atentă finisare. Pe acest platou se poate recunoaşte limpede şi o pistă de aterizare parţial întreruptă, lungă, cam de un kilometru şi lată de vreo şaizeci de metri, în apropiere, oamenii de ştiinţă au. descoperit şi încă descoperă unelte preistorice cu care – se presupune – au fost executate cele 233 de blocuri de piatră cu forme regulate, fiecare cântărind cam zece tone.

Ziarul Conception, din El Sur, Chile, numeşte platoul de la El Enladrillado „un loc misterios”. Locul este într-adevăr misterios – la fel ca toate locurile, cu tradiţie preistorică. Dacă îţi arunci privirea spre vest, întâlneşti abisuri uriaşe, deasupra cărora se rotesc condori şi vulturi, şi dincolo de care vulcanii par nişte santinele mute. În dealurile vestice se află o peşteră naturală, lungă de 100 de metri, în care se pot vedea încă urme ale activităţii umane. În prezent, savanţii cochetează cu ideea că oamenii epocii de piatră au excavat o vână de obsidian (formaţiune sticloasă a unor depuneri recente din lavă), şi că au lăsat astfel o urmă a capacităţilor lor tehnice, sub forma folosirii uneltelor metalice. Nu pot subscrie la aceasta. Oamenii epocii de piatră cu greu ar fi putut să aibă scule conţinând metal. Cred că această teorie nu este corectă.

În timpul cercetărilor arheologice şi geologice, savanţii au descoperit un monolit căzut, care şi într-o rână avea o înălţime de doi metri. După ce l-au întors, cu mari eforturi, pe cealaltă parte au descoperit câteva desene. O enigmă demnă de a fi inclusă în jungla de întrebări iscate de Insula Paştelui.

Merită să fie menţionată şi o altă remarcabilă descoperire. În mijlocul platoului se află trei bolovani cu diametre de la un metru la un metru şi jumătate. Atunci când s-au făcut măsurători, s-a descoperit că linia care

uneşte doi dintre cei trei bolovani se află exact pe direcţia nord-sud. Iar linia care porneşte de la primii doi la cel de-al treilea indică, cu o mică eroare, direcţia în care soarele se află vara la zenit. Iarăşi trebuie să ne întrebăm dacă este vorba de o cultură stinsă, care şi-a lăsat urmele cunoştinţelor astronomice, sau dacă nu cumva strămoşii noştri munceau „din ordine superioare”.

Aceste dovezi ale trecutului nu pot fi tratate drept coincidenţe.

În El Mercurio din Santiago de Chile, şeful expediţiei ştiinţifice, Humberto Sarnataro Bounaud, a susţinut punctul de vedere că o străveche cultură necunoscută ar fi făcut totul, pentru că băştinaşii din regiune nu ar fi putut niciodată să ajungă la asemenea realizări. Dar, spune Bounaud, era deja clar că platoul ar fi fost un excelent loc de aterizare pentru tot felul de obiecte zburătoare. Aceasta ar explica de ce cele 233 de blocuri de piatră aranjate perfect simetric, care ar putea fi privite ca nişte repere îndreptate spre cer.

Bounaud mai scrie: „Sau explicaţia, ar putea fi foarte simplă, anume că locul a fost folosit de nişte fiinţe necunoscute pentru scopurile lor”.

Am intrat atât de detaliat în descoperirile de pe platoul de la El Enladrillado din două motive. Mai întâi, pentru că acestea sunt cunoscute în Europa doar într-un cerc restrâns de specialişti, iar în al doilea rând pentru că ele se potrivesc perfect cu teoria mea care spune că marcajele de la golful Pisco sunt începutul unei linii drepte de-a lungul căreia se află terenuri de aterizare pentru cosmonauţi, care duc până în nordul statului Chile.

Trebuie să avem permanent în minte faptul că, deşi creatorii străvechilor culturi dispar, urmele lăsate de ei ne ridică întrebări şi ne provoacă. Pentru a găsi răspunsuri la întrebările lor, pentru a putea ridica mănuşa provocării, institutele de cercetări arheologice ar trebui să primească

de la guverne, sau poate de la organizaţiile internaţionale, fonduri adecvate, astfel încât să îşi poată sistematiza şi accelera investigaţiile. Este atât necesar, cât şi corect ca naţiunile avansate să investească în viitor miliarde, iar cercetarea trecutului să fie considerată o Cenuşăreasă? S-ar putea să vină ziua în care naţiunile să înceapă o cursă a cercetărilor arheologice, care să fie păstrate sub cel mai strict secret militar. Va apărea o situaţie similară cu cea din vremea primelor aselenizări, dar cursa arheologică nu va mai fi una de prestigiu, ci una care să implice mulţi bani.

În această privinţă, aş vrea să menţionez un număr de locuri în care cercetarea cu mijloace moderne ar duce probabil la „descifrarea" multor secrete ale trecutului, în beneficiul tehnologiei.

— Rămăşiţele unei aşezări umane datate cu metoda C, 4 acum 29600 de ani, găsite în insula Santa Rosa, California.

— La mai puţin de 20 de kilometri de oraşul spaniol Ronda, într-o vale montană singuratică, se găseşte peştera La Pileta. Se poate demonstra că aici au trăit oameni între anii ’30.000 şi 6.000 î.e.n. Pereţii peşterii sunt acoperiţi cu semne stranii stilizate, care nu sunt nişte mâzgăleli fără noimă, pentru că sunt executate artistic şi se repetă adesea. Ele ar putea constitui un tip de scris.

— În munţii Ennedi, din sudul Saharei, Peter Fuchs a descoperit patru personaje feminine gravate pe piatră, cu caracteristici de negăsit altundeva în Africa. Corpurile acestora poartă îmbrăcăminte şi au tatuaje similare cu cele găsite în Pacificul de Sud. Dar distanţa dintre sudul Saharei şi insulele Pacificului este de 25.000 de kilometri în linie dreaptă!

— Aşa-numitele meandre se cunosc de demult, din numeroase desene rupestre din Africa şi Europa. Ele sunt desene ale unor labirinturi; până acum, nimeni nu a ştiut

ce să facă cu ele. Dar aceste simboluri labirintice au fost găsite şi în peşteri din America de Sud, mai ales în Territorio Nacionál de Santa Cruz şi în Territorio de Neuguen, în Argentina. A existat un schimb de idei între artiştii care le-au creat? Cum altfel s-ar putea explica repetarea aceloraşi simboluri?

— Savantul argentinian Juan Moricz a demonstrat că limba maghiară era vorbită în vechiul regat Quito înainte de cucerirea spaniolă. El a descoperit nume de familie similare, toponimice similare şi obiceiuri funerare identice. Când vechii maghiari îşi înmormântau un mort, ei îşi luau rămas-bun de la acesta cu cuvintele: „Va dispărea în constelaţia Ursei Mari”. Iar în văile Quinche şi Cochasqui din America de Sud se găsesc tumuli care sunt reproduceri fidele ale celor şapte stele principale ale Ursei Mari.

— Din timpuri preistorice, o piatră înaltă de trei metri şi jumătate şi cu o circumferinţă de zece metri se află pe un deluşor între Abancay şi râul Apurimac, în Perú, pe drumul dintre Cuzco şi Machu Picchu. Această Piedra de Sihuite are reliefuri care arată minunate terase, temple şi blocuri de locuit, ca şi stranii „conducte” şi o scriere care nu a fost încă descifrată. Există reliefuri similare din zonă, cunoscute sub numele de Rumihuasi şi Intinuasi. Rumihuasi are un model al unui templu cu o nişă de un metru şi jumătate.

— În cunoscuta revistă americană National Geographic a apărut în februarie 1967 un articol despre un mic trib de Ainu, care trăieşte în insula japoneză Hokkaidō. Ainu încă susţin cu tărie că ei sunt descendenţii direcţi ai „zeilor” veniţi din Cosmos, iar miturile lor spun aceleaşi lucruri.

— Pe un vas care datează din secolul şase î.e.n., aflat la Vatican, Apollo este reprezentat zburând, cântând la liră stând aşezat pe un fel de scoică cu trei picioare lungi. Toată structura este purtată prin aer de trei aripi mari de

vultur.

— În parcul-muzeu de Villahermosa, Tabasco (Mexic) se găseşte un monolit îngrijit sculptat pe care este reprezentat un şarpe, sau mai degrabă un dragon, care înconjoară colosul din trei părţi, înăuntrul animalului se află un om care stă aşezat, cu spatele aplecat şi cu picioarele întinse. Picioarele sale se sprijină pe nişte pedale, iar mâna stângă odihneşte pe o „manetă", în timp ce mâna dreaptă poartă o cutiuţă. Capul este acoperit de o cască strânsă, care îi acoperă sprâncenele, urechile şi bărbia, lăsând la vedere doar faţa. Chiar lângă buzele sale se află un aparat care poate fi identificat cu un microfon. Îmbrăcămintea şi casca personajului aşezat sunt strâns legate.

— În cimitirul regal din Ur a fost găsită o daltă latăde cupru, pe care oricine poate vedea, de sus în jos: cinci bile, o cutiuţă ca un difuzor, două rachete absolut moderne, care stau una lângă alta şi emit raze spre înapoi, câteva desene ca de dragoni şi o „copie" destul de fidelă a unei capsule spaţiale. Artistul care a gravat aceste lucruri acum 5500 de ani trebuie să fi avut o imaginaţie de invidiat!

— Señor Gerardo Nieman (Hacienda Casa Grande, Trujillo, Perú) are în colecţia sa particulară două remarcabile vase de lut. Unul dintre acestea este înalt de 21, 5 cm şi reprezintă un soi de „capsulă spaţială" pe care se pot recunoaşte uşor motorul şi eşapamentul, ca în relieful care îl reprezintă pe zeul-pilot de rachetă Kukulkán de la Palenque. Un animal asemănător cu un câine, cu gura căscată, stă ghemuit în capsulă. Al doilea vas de lut arată un om care îşi foloseşte degetele arătătoare de la ambele mâini pentru a opera un fel de maşină de calcul sau un panou de comandă. Acest vas are o înălţime de patruzeci de centimetri. Ambele vase au fost găsite în valea Chicama, pe coasta de nord a Perú-ului.

Nu, nu ne aflăm la sfârşitul, ci doar la începutul marilor descoperiri care aduc trecutul în viitor.

9
INSULA PAŞTELUI UN SUBIECT INEPUIZABIL

Pe aproape toate insulele locuibile din Mările Sudului se găsesc rămăşiţe ale unor mari culturi necunoscute. Acestea, supravieţuitoare ale unor tehnologii inexplicabile, dar vădit foarte avansate uluiesc vizitatorul şi efectiv îl împing să facă speculaţii şi să emită teorii.

Mai ales pe Insula Paştelui.

Am petrecut zece zile pe peticul acela de rocă vulcanică din Pacificul de Sud. Zilele în care insula era vizitată doar o dată la şase luni de un vas de război chilian sunt demult duse. Am ajuns acolo cu un avion cvadrimotor. Nu există încă hoteluri, aşa că am locuit într-un cort. Avusesem grijă să aducem cu noi provizii, care pe insulă sunt foarte rare. De două ori am fost invitaţi la cină de către băştinaşi. Am consumat somon copt, pe care ei îl îngropau într-o gaură în pământ şi îl acopereau cu cărbuni aprinşi şi cu o grămadă de frunze diferite, care fac parte din reţetele secrete ale gospodinelor din Rapa Nui”. A trebuit să aşteptăm două ore scoaterea mâncării care sfârâia. Ca un gurmand ce mă aflu, trebuie să recunosc că papilele mele gustative au avut parte de un festin, un adevărat deliciu, o plăcere pe care a egalat-o doar festinul urechilor melc, atunci când oamenii din Rapa Nui au început să cânte din folclorul lor.

Calul încă este mijlocul de transport al insulei – cu excepţia unei maşini, care aparţine primarului Ropo, în vârstă de douăzeci şi şase de ani, om de statură medic şi cu o faţă rotundă, ales democratic de către concetăţenii săi. Ropo este regele neîncoronat al insulei, deşi există şi un „guvernator” şi un „comisar de poliţie”. Ropo provine dintr-o familie veche şi probabil ştie mai multe despre Insula Paştelui şi despre enigmele ei nerezolvate decât toţi

ceilalţi insulari la un loc. El şi doi dintre asistenţii săi s-au oferit să ne fie ghizi.

Limba vorbită în Rapa Nui este bogată în vocale: ti-ta-pe-pe-tu-ti-lo-mu. Nu o vorbesc, aşa că am comunicat într-un amestec de spaniolă şi engleză. Când nu ne mai înţelegeam, încercam să comunicăm cu ajutorul mâinilor, picioarelor şi al mimicii; cred că pentru privitori eram foarte amuzanţi.

Există multe versiuni ale istoriei Insulei Paştelui şi multe teorii despre aceasta. După cercetările mele de doar zece zile, evident că nu pot să spun ce s-a întâmplat acolo în trecutul îndepărtat, dar cred că am găsit argumente ca să arăt ce nu putea să se întâmple acolo.

Există o teorie care spune că strămoşii actualilor locuitori din Rapa Nui au dăltuit statuile, acum faimoase în întreaga lume, din roca vulcanică dură, de-a lungul a generaţii întregi de muncă grea. Thor Heyerdahl, pe care îl respect profund, descrie în cartea sa Aku-aku cum a găsit sute de unelte de piatră zăcând în dezordine în cariere. Din această masă de unelte, el a tras concluzia că un număr necunoscut de oameni au dăltuit la statui, iar apoi au abandonat în pripă munca într-un moment oarecare. Ei şi-au aruncat sculele şi le-au părăsit la locul de muncă.

Folosind un mare număr de locuitori, care au lucrat timp de optsprezece zile, Heyerdahl a ridicat în picioare o statuie de dimensiuni medii, folosind grinzi de lemn şi o tehnică primitivă, dar eficientă, iar apoi au transportat-o, cu ajutorul frânghiilor şi a aproximativ o sută de oameni, pe principiul „hei-rup”.

Iată o teorie care pare a fi verificată de practică! Cu toate acestea, arheologii din toată lumea au protestat împotriva acestui exemplu. În primul rând, spun ei, Insula Paştelui a avut întotdeauna un număr mic de oameni şi prea puţină hrană pentru a ţine în viaţă, numărul de pietrari necesar pentru a îndeplini marele ţel – chiar şi pe

timp de mai multe generaţii. În al doilea rând, ei afirmă că nu există dovezi că băştinaşii ar fi avut vreodată la dispoziţie lemnul pentru materialul de construcţie (pentru role, de pildă).

După ce am reflectat asupra subiectului la faţa locului, cred că pot să spun că teoria uneltelor de piatră nu stă în picioare la o analiză mai atentă a faptelor, care sunt dure, în sensul propriu al cuvântului. După încercarea reuşită a lui Heyerdahl, eram gata să tai de pe lista mea una din enigmele nerezolvate. Dar, după ce am ajuns în faţa peretelui de lavă din craterul Rano Raraku, am hotărât să las semnele de întrebare în continuare. Am măsurat distanţa scobită dintre lavă şi statuile neterminate şi am găsit spaţii de până la 2 metri, pe o distanţă cam de 35 de metri. Nimeni nu ar fi putut vreodată să scobească cantităţi atât de mari de lavă cu mici unelte primitive de piatră.

Thor Heyerdahl i-a pus pe băştinaşi să cioplească timp de săptămâni cu ajutorul vechilor unelte găsite acolo din abundenţă. Am văzut rezultatul: un şanţ de câţiva centimetri săpat în roca vulcanică dură! Şi noi am zgâriat ca nebunii în rocă, folosind cele mai mari pietre pe care le-am putut găsi. După câteva sute de lovituri, din „uneltele” noastre nu mai rămăseseră decât nişte ciobituri amărâte, în timp ce roca abia dacă prezenta câteva zgârieturi.

Teoria uneltelor de piatră ar putea să fie valabilă în cazul unora dintre statuile mai mici, provenind dintr-o epocă mai apropiată de a noastră, dar, după părerea mea şi a multor altor vizitatori ai Insulei Paştelui, ea nu poate fi acceptată pentru excavarea materiei prime a colosalelor statui din rocă vulcanică.

Astăzi, craterul Rano Raraku arată ca un gigantic atelier al unui sculptor, în care s-a dat încetarea lucrului chiar când munca era în toi. Statui terminate, pe jumătate terminate şi abia începute stau peste tot, în poziţie

verticală sau orizontală. Aici răsare din nisip un nas uriaş, acolo un picior pentru care nu există pantof pe lumea asta stă întins în iarba pipernicită, iar în altă parte o faţă iese din piatră, de parcă ar vrea să respire.

Primarul Ropo stătea lângă noi şi se uita cum dădeam în piatră cu toată puterea, dând din cap.

„De ce râdeţi? l-a întrebat prietenul meu Hans Neuner. Doar aşa au făcut şi strămoşii dumneavoastră, nu?”

Ropo i-a răspuns cu un zâmbet larg. Cu o privire piezişă, el a spus sec: „Aşa spun arheologii”.

Până acum, nimeni nu a reuşit să aducă o explicaţie măcar cât de cât acceptabilă de ce câteva sute de polinezieni, care abia îşi duceau zilele în lupta cu lipsa de hrană, s-au hotărât să se apuce de greaua muncă de a sculpta peste 600 de statui.

Nimeni nu a fost capabil să dea vreun indiciu privitor la tehnicile avansate cu ajutorul cărora blocurile de piatră au fost extrase din lava dură.

Până acum, nimeni nu a fost capabil să explice de ce polinezienii (dacă ei au fost sculptorii) au dotat feţele cu trăsături şi expresii pentru care nu exista vreun model pe insulă: nasuri lungi şi drepte, guri cu buze subţiri, ochi traşi şi frunţi înguste.

Nimeni nu ştie ce reprezintă aceste sculpturi.

Nici chiar Thor Heyerdahl!

Poate să pară din partea mea o obrăznicie nu numai să resping teoria lui Thor Heyerdahl despre modul în care au fost folosite unelte de piatră pentru a face statuile, dar şi să folosesc abundenţa de unelte exact pentru a demonstra contrariul, anume că uriaşele statui nu puteau fi realizate pe calea aceasta.

Dacă ce spun eu sună incredibil, iată explicaţia – ca de obicei, una care sună fantastic.

Un mic grup de fiinţe inteligente a eşuat pe Insula

Paştelui, datorită unei „probleme tehnice”. Naufragiaţii aveau un stoc mare de cunoştinţe tehnice, arme foarte avansate şi o metodă de prelucrare a pietrei necunoscută nouă, care a lăsat urme în multe locuri de pe Pământ. Străinii sperau că vor fi căutaţi, găsiţi şi salvaţi de ai lor. Dar cel mai apropiat pământ continental se afla la 4.000 de kilometri distanţă.

Zilele se scurgeau fără ca ei să facă ceva. Viaţa pe mica insulă devenise plictisitoare şi monotonă. Necunoscuţii au început să îi înveţe pe băştinaşi elemente de vorbire; le-au spus despre lumile străine, despre stele şi sori. Poate pentru a lăsa băştinaşilor o amintire perenă a şederii lor, dar poate şi pentru a semnaliza prietenilor care îi căutau prezenţa lor pe insulă, străinii au extras din roca vulcanică o statuie colosală. Apoi au făcut alţi uriaşi de piatră, pe care i-au dispus pe piedestale de piatră de-a lungul ţărmului, astfel încât să fie vizibili de departe.

Până când, brusc, a intervenit salvarea.

Iar băştinaşii au fost lăsaţi cu o grămadă de resturi, cu statui abia începute şi pe jumătate terminate. Ei au ales pe cele care erau cel mai aproape de finisare şi le-au terminat, după ce au muncit îndârjit ani de zile, folosind uneltele lor de piatră. Dar cele circa 200 de statui care erau doar schiţate în stâncă şi-au bătut joc de „zgârieturile” făcute de ustensilele de piatră. În cele din urmă, locuitorii nepăsători, care se gândesc doar la ziua de azi – nici chiar astăzi nu se prea omoară cu munca – au renunţat la treaba care nu le aducea nimic, şi-au aruncat uneltele şi s-au întors la peşterile şi colibele lor primitive.

Cu alte cuvinte, întregul arsenal de câteva sute de unelte de piatră care nu au reuşit să sape în stâncă a fost lăsat de ei, şi nu de sculptorii adevăraţi. Eu susţin că uneltele de piatră sunt dovada resemnării în faţa unei sarcini imposibil de îndeplinit.

De asemenea, bănuiesc că maeştrii care au dat lecţii

în Insula Paştelui sunt aceiaşi cu cei de la Tiahuanaco, de la Sacsayhuaman, de la golful Pisco ş.a.m.d. Evident, este una dintre multele teorii posibile şi ar putea fi contracarată prin invocarea distanţelor mari. Dar asta ar însemna să nu se ia în seamă teoria mea – şi eu nu sunt singurul care o susţine – că în trecutul îndepărtat au existat nişte fiinţe inteligente, posesoare ale unei tehnologii avansate, pentru care parcurgerea unor distanţe mari în aeronave de diferite tipuri nu constituia o problemă.

Lumea poate să se îndoiască de teoria mea, dar trebuie să recunoască faptul că lucrurile arată ca şi cum pentru sculptorii aceia tăierea coloşilor din lava tare ar fi fost un joc de copii.

Poate că pentru ei era un hobby.

Dar poate că aveau în minte o finalitate anume.

S-au săturat oare într-o zi de jocul de-a statuile?

Sau au primit un ordin care i-a determinat să înceteze?

În orice caz, ei au dispărut brusc.

Până acum, nu s-a făcut nicio săpătură mai adâncă. Poate că în stratele mai de jos se vor găsi vestigii care să facă posibilă o datare semnificativ mai timpurie.

Americanii au construit un aeroport; au săpat solul până au obţinut o pistă tare de calcar. Dar nu am văzut vreo săpătură sistematic făcută şi nici nu am auzit de planuri pentru aşa ceva. Localnicii îşi văd de treburile lor, fără să îşi facă probleme – şi de ce şi-ar face? Turiştii care se obosesc să vină până aici se minunează de ce văd şi fac poze pentru albumul de familie. Dar investigaţii arheologice serioase nu se fac.

Se ştie că Moai, cum numesc localnicii statuile, aveau pe vremuri pe capete nişte pălării roşii, făcute dintr-un material adus dintr-o altă carieră decât cea folosită pentru corpuri şi capete. Am. şi văzut cariera „de pălării”. În

comparaţie cu cea din craterul Rano Raraku, aceasta pare o groapă făcută de un copil în joacă. Locul este prea îngust pentru a putea face uriaşele pălării roşii. Iar pălăriile roşii, care sunt fragile şi poroase, mă fac şi ele sceptic.

Chiar au fost cioplite acolo?

Eu cred că mai degrabă au fost făcute dintr-un amestec de pietriş şi pământ roşu. Multe pălării sunt goale pe dinăuntru. Au vrut constructorii să le facă mai uşoare, pentru a le transporta mai uşor? Dacă acceptăm ideea pălăriilor făcute dintr-un amestec de pietre şi pământ – iar aceasta este destul de plauzibilă – atunci spinoasa problemă a transportului va fi instantaneu rezolvată. Pălăriile rotunde au fost pur şi simplu rostogolite de la cariera de tuf până la locul de amplasament al statuilor, întotdeauna aflate mai jos.

Atunci când am discutat această posibilitate cu primarul Ropo, acesta a spus că pălăriile trebuie să fi fost mult mai mari la construirea lor în cariera de tuf, pentru că la rostogolire ar fi trebuit să piardă mult material prin abraziune. Poate că aşa este, dar chiar şi astăzi pălăriile au o mărime respectabilă, cu o circumferinţă de 8 metri şi o înălţime de 2, 15 m. Chiar şi aşa, trebuie să fi fost foarte greu să pui asemenea pălării pe capete aflate la peste 10 metri înălţime.

Dar, la urma urmei, de ce au fost puse pălăriile roşii pe statuile acelea ciudate? Până acum, nu am văzut vreo explicaţie convingătoare în literatura despre Insula Paştelui. Prin urmare, îmi pun următoarele întrebări:

Au văzut băştinaşii nişte „zei” cu căşti şi şi-au amintit de acest lucru atunci când au construit statuile?

Din ce motiv statuile le-au părut incomplete fără pălăriile-căşti?

Vor aceste pălării să exprime acelaşi lucru cu „căştile” şi „halourile” de pe stâncile şi pereţii de peşteră de peste tot din lume?

Atunci când primii oameni albi au vizitat Insula Paştelui, de gâturile statuilor Moai încă atârnau tăbliţe de lemn cu inscripţii, dar nici măcar aceşti primi curioşi nu au găsit vreun băştinaş care să ştie citi cele scrise. Nici până acum cele câteva tăbliţe păstrate nu şi-au dezvăluit secretele. Dar ele sunt dovada că în trecut pe Rapa Nui se cunoştea scrierea, scriere care, în treacăt fie spus, seamănă uluitor cu cea chineză. Generaţiile care au urmat vizitei „zeilor" au uitat scrisul.

De asemenea, se găsesc şi petroglife, care conţin litere şi simboluri inexplicabile. Aceste pietre late cu inscripţii şi desene se află împrăştiate pe plajă ca nişte covoare. Multe dintre aceste pietre rupte sau fisurate au suprafeţe de 20 de metri pătraţi. Ele se pot găsi peste tot unde solul este destul de plat. Pe ele am putut identifica peşti, fiinţe greu de definit în stadiu embrionar, simboluri solare, sfere şi stele.

Pentru a face contururile mai clare, primarul Ropo le-a întărit cu creta. L-am întrebat dacă există cineva care să ştie să interpreteze acele semne. El a spus că ştia că petroglifele conţin date astronomice. A mai spus că toate templele de pe insulă fuseseră aliniate după Soare şi constelaţii.

După aceea, excursia noastră pe Insula Paştelui ne-a oferit o surpriză plăcută. Primarul Ropo ne-a dus pe plajă şi ne-a arătat un ou de piatră de proporţii uluitoare. În timp ce ne învârteam în jurul relicvei de piatră, el ne-a explicat că acel ou fusese iniţial amplasat în centrul Templului Soarelui, pentru că „zeii" veniseră la ei într-un ou. (Descoperită în ziua de Paşte a anului 1722, Insula Paştelui nu putea să ne facă o altă surpriză decât un ou.) Am adăugat recunoscător această informaţie la dosarul meu cu ouă stranii găsite în toată lumea.

La câţiva metri de armata de statui căzute, oul artificial se fărâmiţează pe malul mării. În cataloage, doar

un număr deosebeşte acest ou de toate fleacurile de piatră aflate pe plajă.

10

ÎN INDIA, PENTRU A CONSULTA SCRIERILE SFINTE

„Şi am intrat în camera cea mare, care strălucea ca interiorul unui templu. Fiinţe cu feţe umane şi cu mâini de om alergau peste tot. Purtau tot felul de aparate şi tot felul de cutii de toate mărimile, pe care le înmânau unor făpturi ce aşteptau în spatele unor ziduri scunde, purtând un acoperământ de cap ciudat, cu semnul vulturului. Sala templului era plină de o muzică cerească. Adesea auzeam o voce de înger, iar o dată am prins nişte cuvinte: «zborul 101 spre New York – poarta 12».

Apoi un heruvim m-a dus de mână şi m-a lăsat în seama unui serafim care a fost foarte blând cu mine şi mi-a spus «biletul dumneavoastră». Nu am putut descifra scrisul divin de pe el. Iar heruvimul a venit iarăşi lângă mine şi m-a condus la o pasăre cerească mare, care strălucea, aflată într-un loc neted, întins, în marele ţarc al fiarelor cereşti. Pasărea divină stătea aşezată pe opt roţi care ieşeau din pântecele ei de metal ca nişte picioare de viţel şi care păreau să fie făcute din piele tăbăcită. Creatura divină strălucitoare avea aripile larg întinse. Toată lumea aştepta pe zeul care urma să zboare cu noi şi pe care heruvimul l-a numit pilot.

Am urcat pe scara de argint a păsării şi am văzut pe aripi patru cutii, cu câte o gaură mare în ele. Şi am văzut că în una din acele cutii se roteau multe roţi. Pasărea cerească era sigur a zeului numit «Swissair», pentru că un zid care strălucea tare îi spunea des numele.

În pântecele păsării zeului aerului am auzit sunete de harpă, iar nasul mi s-a umplut de mirosul plăcut de iasomie. Un heruvim cu o faţă foarte plăcută m-a aşezat pe un tron şi mi-a legat strâns de piept o curea lată. Muzica

de harpă a încetat, iar o voce zeiască a anunţat: «Vă rugăm să nu mai fumaţi şi să vă strângeţi centurile de siguranţă». Vocea a mai rostit nişte profeţii pe care le-am înţeles tot atât de puţin pe cât am înţeles şi alte lucruri care s-au spus acolo. Dintr-odată a venit un zgomot mare, ca mugetul şi bubuitul unei furtuni. Pasărea a tremurat, a început să se mişte şi a vuit departe de celelalte păsări care veneau mai iute decât goana leopardului. Şi a mers tot mai iute şi mai iute, mai puternic decât talazul mării, tare ca un fiu al primului nostru părinte, Soarele. Frica îmi apăsa pieptul ca o curea strânsă, încinsă la roşu. Simţurile m-au părăsit.

Apoi heruvimul cel încântător stătea lângă mine şi îmi dădea nectar divin ameţitor, apoi ridica mâna şi deschidea o uşiţă deasupra capului meu. Faţa mi-a fost atinsă de un vânt celest răcoritor. Am ridicat ochii şi, iată, din pântecul păsării divine am putut vedea aripile, care nu se mişcau şi care nu s-au mişcat aşa cum se mişcă aripile păsărilor. Sub mine am văzut apă şi nori şi o învălmăşeală de verde şi brun în figuri cu colţuri ciudate. M-am simţit tulburat şi am tresărit. Apoi heruvimul stătea iar lângă mine şi îmi spunea cu înţelepciunea celor din cer: «Nu îţi fie teamă, nimeni nu a rămas vreodată aici»”.

Tocmai am povestit o călătorie cu avionul aşa cum ar fi spus-o unul dintre strămoşii noştri dacă ar fi zburat de la Zürich la New York într-un reactor modern. Aparent, este o închipuire absurdă, dar vom vedea că nu este deloc ridicolă.

Profetul Ezechiel (X, 1 – 19) ne-a lăsat o relatare care sugerează o similitudine cu tentativa mea de a reproduce călătoria unui strămoş cu avionul:

„1. Apoi m-am uitat şi, iată, pe firmamentul de deasupra capetelor heruvimilor a apărut ceva care era ca o piatră de safir, care arăta ca un tron.

2. Iar el vorbit-a omului îmbrăcat în pânză şi i-a spus "Du-te între roţi, chiar sub heruvim, şi umple-ţi mâinile

tale cu cărbuni de foc"... Şi el a trecut prin faţa ochilor mei.

3. Acum, heruvimii stăteau în partea dreaptă a casei, iar omul a intrat. Iar norul a închis de tot curtea.

4. Apoi slava DOMNULUI s-a ridicat de la heruvim şi a trecut peste pragul casei; iar casa s-a umplut de nor, iar curtea era plină de strălucirea slavei DOMNULUI.

5. Iar sunetul aripilor heruvimului se auzea chiar şi în celaltă curte, ca vocea Dumnezeului Atotputernic când vorbeşte.

6. Şi s-a făcut că atunci el i-a poruncit omului îmbrăcat în pânză, spunându-i, la foc dintre roţi, dintre heruvimi; iar el s-a dus şi a stat între roţi.

9. Iar când m-am uitat, iată cele patru roţi cu heruvimii, o roată la un heruvim şi o roată la alt heruvim: iar roţile erau de culoarea pietrei de beril".

10. Iar cum arătau ei, cei patru arătau la fel, ca şi cum ar fi fost o roată înăuntrul altei roţi.

11. Când se duceau se duceau în cele patru colţuri, dar nu se întorceau aşa cum veneau, ci la locul unde le era înainte capul.

12. Iar tot trupul lor, şi spatele lor, şi mâinile lor şi aripile lor, erau pline de ochi, chiar şi roţile pe care toţi patru le aveau.

13. Roţilor acestea, după cum am auzit eu, li s-a zis: „Vijelie".

16. Iar când heruvimii plecau, şi roţile se ascundeau, iar când heruvimii îşi ridicau aripile ca să se urce de pe pământ, şi roţile se ascundeau în spatele lor.

17. Când ei stăteau şi acestea stăteau, iar când se ridicau, şi ele se ridicau...

19. Iar heruvimii şi-au înălţat aripile şi s-au ridicat în faţa mea de la pământ. Cum urcau ei, roţile erau sub ei..."

Academia Internaţională de Studii Sanscrite de la Mysore (India) a fost primul organism care a făcut

experimentul de a interpreta un text sanscrit al lui Maharishi Bharadvaya, un clarvăzător dintr-o perioadă veche, într-o manieră potrivită modului nostru modern de gândire. Rezultatul, care mi-a parvenit negru pe alb, a fost atât de surprinzător, încât în cursul unei călătorii în India am verificat exactitatea traducerii atât la Mysore, cât şi la Colegiul Central din Bangalore. Iată cum arată în traducere modernă un vechi text sanscrit:

„6. Un aparat care se mişcă prin propriile puteri ca o pasăre, că este pe pământ, în apă sau în aer, se numeşte Vimana…

8… care se poate mişca pe cer dintr-un loc într-altul…

9… de la ţară la ţară, de la lume la lume…

10… este numit Vimana de către preoţii ştiinţelor…

11… secretul construirii de maşini zburătoare…

12… ce nu se poate rupe, nu se poate divide şi nu ia foc…

13… şi care nu poate fi distrus…

14… secretul facerii maşinilor zburătoare stă ascuns.

15… secretul care face invizibile maşinile zburătoare.

16… secretul care face să auzi zgomotele uşoare şi conversaţiile din maşinile zburătoare duşmane.

17… secretul care face să vezi ce se întâmplă în interiorul maşinilor zburătoare duşmane.

18… secretul de a prezice drumul maşinilor zburătoare duşmane.

19… secretul de a face ca fiinţele din maşinile zburătoare duşmane să îşi piardă cunoştinţa şi de a distruge maşinile duşmane”.

Mai departe, în text se descriu cu precizie cele treizeci şi una de piese principale din care este făcută maşina. De asemenea, se enumera şaisprezece feluri de metal care sunt necesare pentru a construi un vehicul zburător, dar numai trei dintre acestea ne sunt cunoscute

astăzi. Toate celelalte au rămas intraductibile până în ziua de astăzi.

Experimentul efectuat la Mysore asupra acestui text, a cărui vechime nu se cunoaşte, ar trebui să fie consacrat ca un exemplu de conţinut al unui text vechi exprimat în termeni moderni.

O curiozitate care nu îmi dă pace m-a determinat să mă duc direct la vechea sursă indiană originală. Ce mulţime de informaţii misterioase şi fascinante despre maşini zburătoare şi arme fantastice ar putea fi găsite în traducerile Vedelor indiene şi ale epopeilor! În faţa acestor bijuterii indiene, păleşte chiar şi Vechiul Testament, cu descrierile sale pline de vigoare.

Curiozitatea mea faţă de sursele originale s-a amplificat datorită unei întâlniri pur întâmplătoare. După ce am ţinut un curs într-un cerc restrâns la Zürich, un student indian s-a apropiat de mine şi mi-a spus cu o candoare dezarmantă: „Chiar credeţi că ce ne-aţi spus aici este nou sau surprinzător? Orice indian semieducat cunoaşte capitolele principale ale Vedelor şi ştie că zeii din timpurile vechi se deplasau în maşini zburătoare şi posedau arme îngrozitoare. Nu glumesc, în India şi un copil ştie asta!”

În mare, simpaticul tânăr voia doar să îmi confirme teoria şi poate şi să mă calmeze, pentru că mă aprind repede când discut subiectul meu favorit.

În anii care au urmat, am avut o corespondenţă cam unilaterală cu savanţi indieni, specialişti în sanscrită. Ei mi-au răspuns foarte politicos la întrebări şi mi-au trimis fotocopii ale textelor sanscrite, pe care nu le puteam citi. Singurii care au profitat de pe urma obsesiei mele au fost prietenii mei colecţionari de timbre. Dar eu nu îmi găseam liniştea. Trebuia să merg în India, la texte.

În toamna lui 1968 a zburat către Bangalore, capitala statului sudic Mysore. Bangalore este centrul educaţional

al sudului Indiei. Dar la început nu am remarcat aşa ceva. Prima zi a şederii mele acolo a fost un caleidoscop de impresii ameţitoare care îmi treceau prin faţa ochilor. Cerşetori, foamete, care cu boi, taxiuri rablagite, femei cu diamante în nas şi cu pete roşii pe frunte, colibe scorojite de lemn şi palate în stil englez colonial, freamătul străzilor şi vaci sfinte slăbănoage, cu ochii roşii, soldaţi în uniforme verzi-albăstrui şi o apă gălbuie murdară pe marginea străzilor şi mai presus de toate mirosul ciudat care părea să îmi pătrundă în creier.

Universitatea din Bangalore, care beneficiază de subvenţii din străinătate, este foarte bine echipată şi are multe minţi strălucite. Profesorii şi studenţii lucrează împreună la rezolvarea problemelor ştiinţifice care apar.

Specialişti în limba sanscrită, ca profesorul Ramesh J. Patel, de la Centrul cultural de la Kochrab şi T.S. Nandi de la Universitatea din Ahmedabad, mi-au rezervat o parte din preţiosul lor timp. În general, un simplu apel telefonic era de ajuns pentru stabilirea locului şi orei de întâlnire.

Am întrebat despre vechimea Vedelor şi a epopeilor. Savanţii mi-au spus în unanimitate că Mahābhārata, epopeea naţională a indienilor, care are mai mult de 80.000 de strofe, are actuala formă stabilită cam în 1500 î.e.n. Dar când am întrebat despre miezul epic am primit drept răspuns sau 7016, sau 2604 î.e.n. Neobişnuita precizie a datelor se datorează poziţiei unor constelaţii la vremea unei bătălii descrise în Mahābhārata. În ciuda acestor date astronomice, specialiştii încă nu s-au pus de acord asupra vechimii epopeii. Ca şi în cazul Vechiului Testament, autorul iniţial al Mahābhāratei nu este cunoscut. Se presupune că acesta ar fi un personaj legendar, Vyasa, dar se spune, cu o siguranţă destul de mare, că ultimul narator oral, Sauti, ar fi pregătit prima versiune scrisă completă.

Pentru uzul matematicienilor care îşi pot pune

calculatoarele la lucru pentru a calcula dilatarea temporală a zborurilor interstelare, pot menţiona două numere pe care le-am notat în Bangalore. În Mahābhārata, 1200 de ani divini sunt echivalenţi cu 360800 de ani ai oamenilor!

Am fost de-a dreptul furios că nu ştiu să citesc scrierea sanscrită; mi s-a arătat cu exactitate în ce texte pot găsi pasajele despre „superarme”, „arme zburătoare” şi „maşini zburătoare” pe care le căutam. Oamenii aceia au luat telefonul şi au avertizat bibliotecarii despre sosirea mea şi despre textele pe care voiam să le văd; mi s-au recomandat şi nişte studenţi săritori, ca să mă însoţească şi să se asigure că am găsit exact ce căutam.

Iar când ţineam în mână, în sfârşit, răspunsul la întrebările mele, esenţialul era scris în sanscrită sau în una dintre limbile vorbite în India. Dezamăgit de slabele rezultate, am decis să păstrez contactul, iar într-o zi să mă întorc cu ceva mai multă înţelepciune.

Încă nutream speranţa că există o autoritate capabilă să îmi satisfacă curiozitatea, spunându-mi în detaliu ce e cu acele texte. Din Elveţia, corespondasem cu profesorul dr. T.S. Nandi, savant sanscritolog la Universitatea din Ahmedabad. L-am vizitat, iar prin intermediul lui am făcut cunoştinţă cu profesoara Esther Abraham Solomon, care este şefa lui. Ea are vaste cunoştinţe de limbă sanscrită. A condus timp de şase ani Departamentul de Limba Sanscrită, iar savanţii din toată India o privesc ca pe unul dintre cei mai mari experţi în domeniu.

Ahmedabad este un vechi centru al industriei bumbacului şi are multe moschei şi morminte importante. Se află pe malul râului Sabramartic şi are 1.2 milioane de locuitori. Faima de astăzi i se datorează Universităţii Gujarat, fondată în 1961.

Ahmedabad are o atracţie turistică deosebită, Minaretele Tremurătoare. Acestea sunt două minarete

înalte de moschee, construcţii masive, iar în ele se poate urca până în vârf cu ajutorul unei scări spirale – desculţ, bineînţeles. Aceste minarete au o ciudăţenie unică în lume. Dacă un mic grup de oameni face să oscileze unul dintre turnuri prin mişcări ritmice, şi celălalt va începe să oscileze. Până acum, cele două turnuri au rezistat asaltului continuu al turiştilor şi după cum arată vor supravieţui şi turnului înclinat de la Pisa.

Profesorul Nandi mi-a aranjat o întâlnire cu profesoara Esther Solomon pentru ora prânzului. El mi-a spus: „Mergeţi la primul etaj; numele ei este scris pe uşă, intraţi şi simţiţi-vă ca acasă”.

Am plecat sub arzătorul soare al amiezii – era în noiembrie. Universitatea este o clădire tencuită, modernă, funcţională, cu două etaje, fără inutile decoraţiuni exterioare. Am aşteptat în vestibul. Pentru un european, indicaţia „intră şi simte-te ca acasă” este foarte neobişnuită. Am privit cum profesorii şi studenţii intră în diversele cabinete fără să bată, ca şi cum ar fi fost cel mai natural lucru din lume, şi am observat cât de politicos şi fără formalităţi se amestecau unii cu alţii.

Profesoara Solomon a sosit după ora unu. Avusese un seminar. Era îmbrăcată cu un sari simplu. Am estimat că avea cam cincizeci de ani. M-a primit ca pe un vechi prieten, evident, pentru că profesorul Nandi îi vorbise despre mine. Am purtat discuţia în limba engleză, iar ea mi-a permis să înregistrez convorbirea pe bandă magnetică.

Iată convorbirea noastră:

„Doamnă profesor, greşesc în interpretarea mea, sau am înţeles bine de la colegii dumneavoastră că vechile Vede indiene sunt mai vechi decât Vechiul Testament?”

„Nu putem şi nu trebuie să facem asemenea afirmaţii. Nici textele indiene antice, nici Vechiul Testament nu pot fi datate exact. Deşi înclinăm tot mai

mult să datăm cele mai vechi părţi din Mahābhārata în jurul anului 1500 î.e.n., este o estimare destul de prudentă şi o presupunere care se referă la nucleul epic, cel mai vechi, al epopeii. Evident, există multe adăugiri şi şlefuiri care au fost făcute în era noastră. Chiar şi datările exacte de astăzi trebuie privite cu rezerve.

Nucleul original al Mahābhāratei ar putea să fie mai vechi cu o sută sau mai multe sute de ani decât anul 1500 î.e.n. Ştiţi, cele mai vechi texte au fost scrise pe coajă de palmier, dar înainte de aceste texte pe palmier epopeea a fost transmisă timp de generaţii pe cale orală. Există şi inscripţii în piatră, dar acestea sunt relativ rare în India".

„În munca dumneavoastră aţi găsit paralelisme între textele Vechiului Testament şi textele indiene originale?"

„Fără îndoială, există unele paralelisme, dar după părerea mea asemenea similitudini se pot observa şi la cele mai multe dintre legendele omeneşti. Să ne gândim numai la Potop, sau la povestea zeilor care l-au creat pe om, sau la eroii care au fost goniţi din rai, sau la repetatele referiri la armele folosite de ei".

„Dar mai ales în vechile texte indiene şi tibetane se întâlnesc arme care amintesc de science-fiction. Mă gândesc la trăsnetul divin şi la armele cu raze, la acea armă de tip hipnotic, ca cea menţionată în Mahābhārata, sau la discul pe care îl aruncau zeii şi care se întorcea mereu la ei, ca un bumerang, ca şi la textele care par să ne spună despre arme bacteriologice. Ce credeţi despre acestea?"

„Ele sunt exagerări ale descrierilor închipuite ale imaginarei puteri a zeilor. Oamenii din vechime simţeau, fără îndoială, nevoia de a atribui conducătorilor şi regilor lor o aură mistică, misterioasă. În mod sigur, ei au inventat mai târziu acele incredibile atribute ale invulnerabilităţii – r amplificându-le cu fiecare generaţie".

„Ar putea aceste concepţii fantastice să fie

reconciliate cu lumea ideilor din epoca primitivă?”

„Evident. Dar noi înşine ne confruntăm mereu cu probleme!”

„Obiectele zburătoare numite Vimana sunt foarte des descrise în textele indiene şi tibetane. Ce credeţi despre acestea?”

„Ca să fiu sinceră, nu ştiu cum să le tratez. Descrierile duc la ceva care seamănă evident cu avioanele, în care zeii luptau în cer”.

„Atunci, putem sau ar trebui să le clasificăm ca simple mituri şi să le lăsăm deoparte pur şi simplu?”

Profesoara Solomon s-a gândit o clipă, apoi a răspuns resemnată:

„Da, aşa ar trebui”.

„Dar dacă acestea ar fi descrierile unor evenimente reale foarte îndepărtate?” „Asta ar fi fantastic!” „Dar imposibil ar fi?” „Nu ştiu, cu adevărat nu ştiu”.

Ajuns afară, am fost atacat de o căldură insuportabilă. M-am întors încet în oraş, trecând peste un pod care nu părea să aibă vreun rost, pentru că râul era secat şi arăta ca un pârâiaş. Producătorii de covoare îşi întinseseră marfa lor colorată la uscat în albia râului, cât vedeai cu ochii. Am încercat în mai multe rânduri să recapitulez discuţia. Nici măcar această femeie foarte inteligentă nu reuşise să dea un răspuns satisfăcător întrebărilor mele.

Căci exact lucrurile pe care profesoara Solomon nu putuse să mi le lămurească erau cele care mă împingeau de atâta vreme să compar teoria mea cu conţinutul celor mai veci cărţi ale omenirii şi să găsesc paralele în descrierea unor evenimente anumite.

Ajuns la hotel, climatizarea m-a mai adus la viaţă. Am deschis la întâmplare Mahābhārata şi am ajuns la pasajul acesta:

„Brighu, întrebat despre dimensiunile cortului

cerului, a răspuns:

«Infinit este acel spaţiu locuit de cei binecuvântaţi şi de divinităţi, încântător este, cu multe clădiri, iar marginile lui nu pot fi atinse.

Deasupra este sfera puterii, iar dedesubt Soarele şi Luna nu se mai văd, acolo zeii sunt propria lor lumină şi strălucesc ca soarele şi sclipesc ca focul.

Şi nici chiar ei nu văd graniţa măreţului cort al paradisului, pentru că este greu de atins, pentru că este nesfârşit… Dar în sus şi tot mai în sus, universul nu poate fi măsurat nici măcar de zei, şi este plin cu fiinţe care ard şi se luminează singure»”.

Poveştile din Mahābhārata sunt încă ancorate în ceţurile trecutului, chiar şi în India, unde acest text străvechi este supus celei mai pedante cercetări ştiinţifice.

Încă de când a fost capabil să gândească şi să folosească limbajul, omul a inventat mituri şi legende, care, după ce au fost repetate timp de mii de ani, la un moment dat au fost scrise. Este uimitor cum unele dintre aceste tradiţii au ajuns să fie bazele religiilor sau filosofiilor care au guvernat activitatea omenirii, iar altele au fost respinse şi au rămas fără vreo influenţă. O trăsătură comună a tuturor tradiţiilor străvechi este conţinutul lor nedemonstrabil. Cele ridicate la rangul de religie sunt „crezute”. Dacă încercăm să interpretăm dintr-un punct de vedere mai nou vechile texte, nu avem versiuni mai noi ale textelor, ci trebuie sau să ne mulţumim cu textele vechi, „crezute”, sau să ne adresăm textelor respinse. Şi totuşi, în acestea vom găsi informaţii uluitoare. Dar se pare că nu e voie să pui în discuţie dogmele „crezute”, nici să tratezi episoadele din mituri ca pe nişte rapoarte asupra unor evenimente reale.

M-am îngropat în biblioteca Universităţii Sorbona din Paris, în cele douăzeci şi şapte de volume ale ediţiei complete a Cabalei. Înainte de a scrie concluziile studiului

meu, trebuie să spun pe scurt că, cu siguranţă, Cabala este cea mai cuprinzătoare şi mai încifrată doctrină secretă a lumii, începerea scrierii ei a început, se presupune, în jurul anului 1200. Se mai spune că a constituit o reacţie la realismul şi materialismul Talmudului.

Cabala interpretează misterioasele sentinţe din Vechiul Testament şi face comentarii pentru un cerc restrâns de iniţiaţi asupra mesajelor codificate conţinute în vechile legi ebraice. Cabaliştii susţin că această carte a fost scrisă la porunca Domnului. Ea conţine semne secrete, simboluri şi formule matematice şi face legături între toate faptele oculte şi puterea mistică a diverşilor zei. Cei care fac parte din restrânsul cerc al iniţiaţilor şi care stăpânesc pe deplin misterele Cabalei dobândesc, se zice, puterea de a face miracole.

Întrucât am obiceiul de a considera descrierile din alte texte vechi drept reale, am luat şi istorisirile din Cabala drept relatări ale faptelor imediat după consumarea acestora. Este singura cale de a pătrunde în ideile oculte ale Cabalei şi în cele din urmă de a găsi o urmă adevărată care să ne ducă de la Pământul nostru la „zei”.

Cele „şapte lumi exterioare” ale Cabalei, cu locuitorii lor, sunt descrise foarte detaliat în mai multe pasaje. Iată câteva extrase pe care le reproduc, respectând sensul:

„Locuitorii lumii Geh însămânţează şi cultivă pomi. Ei mănâncă doar din copaci şi nu cunosc grânele sau alte cereale. Lumea lor este umbroasă şi în ea se găsesc multe animale mari.

Locuitorii lui Nesziah mănâncă tufişuri şi plante pe care nu trebuie să le cultive. Ei sunt mici de statură şi în loc de nas au în cap două găuri prin care respiră.

Ei sunt foarte uituci şi, după ce termină un lucru, uită de ce l-au început. În lumea lor se poate vedea un soare roşu.

Locuitorii lumii Tziah nu au voie să mănânce ce mănâncă alte fiinţe. Ei sunt foarte cinstiţi şi au mai multă credinţă decât oricare alte fiinţe. În lumea lor se află multe bogăţii şi multe clădiri mari. Pământul este uscat, şi se pot vedea doi sori.

Locuitorii lumii Thebel mănâncă totul din apă. Ei sunt superiori tuturor fiinţelor, iar lumea lor este împărţită în zone în care locuitorii au feţe şi culori diferite. Ei fac ca morţii lor să învie din nou. Lumea este foarte departe de soare.

Locuitorii lumii Erez sunt descendenţii lui Adam.

Locuitorii din Adamah sunt şi ei descendenţi ai lui Adam, pentru că Adam s-a plâns de lipsa de veselie de pe Erez. Ei cultivă pământul şi mănâncă plante, animale şi pâine. Ei sunt mereu supăraţi şi adesea se războiesc unii cu alţii. În această lume sunt zile, iar constelaţiile sunt vizibile. În trecut, ei erau adesea vizitaţi de locuitorii lumii Thebel, dar vizitatorii au fost loviţi de uitarea lumii Adamah şi nu au mai ştiut unde să meargă.

Locuitorii lumii Arqa însămânţează şi strâng recolte. Feţele lor sunt diferite de ale noastre. Ei vizitează toate lumile şi vorbesc toate limbile”.

Din nou se ridică vechea întrebare. Cum au ştiut autorii Cabalei că fiinţele din cele şapte lumi exterioare aveau altă înfăţişare decât locuitorii Pământului? De unde ştiau că ei au o hrană diferită şi alţi sori pe cer?

Merită să amintim şi afirmaţia din Cabala că, înainte, fiinţele umane nu se priveau în faţă în timpul actului sexual şi că unirea seminţelor avea loc într-o singură fiinţă. Cabalistica modernă susţine că iniţial Dumnezeu a creat, înainte de Adam, o altă fiinţă, şi care era doar „bărbat” – caracteristică ce nu l-a împiedicat să facă copii – care mai târziu s-a împerecheat cu şarpele.

Principala lucrare din Cabala, Cartea Zohar, este scrisă în aramaică şi interpretează Pentateuhul din punctul

de vedere al concepţiei cabalistice de Dumnezeu. Zoharul este considerat a fi opera lui Rabi Simon bar Yochai (130 – 170 e.n.), dar probabil că tradiţia orală a fost scrisă pentru prima dată de Moses de Leon, în Spania, la sfârşitul secolului treisprezece, iar tipărirea a avut loc în Cremona, în 1558.

Lucru uimitor, în Zohar apare convorbirea dintre un pământean şi cineva venit din lumea Arqa. Din acest dialog, aflăm că după ce lumea a fost distrusă prin foc, câţiva refugiaţi, conduşi de Rabi Yossé, care au supravieţuit catastrofei, au întâlnit un străin care a ieşit din crăpătura unei stânci şi care avea „o faţă diferită". Rabi Yossé s-a dus la străin şi l-a întrebat de unde a vine.

Străinul i-a răspuns: „Eu sunt locuitor al lumii Arqa". Refugiatul a fost surprins şi l-a întrebat: „Vrei să spui că pe Arqa sunt creaturi vii?" Străinul i-a răspuns:

„Da. Când v-am văzut venind, am ieşit din peşteră ca să aflu numele lumii pe care am ajuns".

Iar străinul le-a mai spus că în lumea lui anotimpurile nu erau la fel cu cele din ţara lor; acolo însămânţarea şi recolta se fac numai după câţiva ani; aranjarea constelaţiilor era altfel de cum se vede de pe Pământ...

În spatele acestei tradiţii stau 1800 de ani de tradiţie orală, care nu a fost pusă pe hârtie decât acum 700 de ani şi nu a fost tipărită decât acum 400 de ani. Dar, iarăşi, trebuie să pun întrebarea: ce ştiinţă veche se ascunde în spatele acestor cuvinte?

Este evident că un străin care vizitează Pământul vede constelaţiile dintr-un alt punct decât de pe planeta sa, care are şi anotimpuri în altfel de succesiune decât cea de pe Pământ.

Afirmaţiile sunt prea realiste ca să le aruncăm deoparte ca pe nişte pure fantezii.

Iată Cartea lui Dzyan, cu semnele sale simbolice sacre. Nimeni din lume nu îi cunoaşte adevărata vârstă. Se

spune că originalul ei este mai vechi decât Pământul. Se mai spune că este atât de tare magnetizată, încât „aleşii” care o iau în mână văd evenimentele descrise trecând prin faţa ochilor şi pot înţelege simultan misterioasele texte prin impulsuri transmise ritmic, cu condiţia ca limba lor să aibă un vocabular adecvat.

Timp de mii de ani, această doctrină esoterică a fost păstrată în cel mai strict secret în criptele Tibetului. S-a spus că învăţăturile secrete ar putea fi teribil de periculoase în mâinile ignoranţilor. Textul original – nu se ştie dacă mai există pe undeva – a fost copiat cuvânt cu cuvânt din generaţie în generaţie şi îmbogăţit de către „aleşi” cu noi istorisiri şi noi cunoştinţe dobândite de aceştia.

Se crede că această Carte a lui Dzyan îşi are originea dincolo de munţii Himalaya. Pe căi neştiute, învăţăturile ei au ajuns în Japonia, India şi China, iar urme ale ideilor sale se găsesc chiar şi în tradiţiile din America de Sud. Fraţii secrete, care se ascund în trecătorile izolate ale lanţului muntos Kun-lun din China, sau în văile adânci ale munţilor Altyn-tag, şi aceştia situaţi în vestul actualei Chine Populare, veghează asupra unor colecţii de cărţi de mare anvergură. Comorile lor literare sunt încredinţate unor încăperi subterane, la care se ajunge prin tuneluri. Ei trăiesc în temple sărăcăcioase. Şi Cartea lui Dzyan este păzită în aceste fortăreţe. Primii părinţi ai bisericii au făcut toate eforturile pentru a şterge această doctrină secretă din amintirea celor cărora le era familiară. Dar toate eforturile au eşuat, iar textele au fost transmise oral din generaţie în generaţie.

Mi s-a spus adesea în străinătate despre aceste învăţături, dar nu am întâlnit pe nimeni care să fi văzut o copie „autentică” a cărţii. Părţi ale Cărţii lui Dzyan care au fost păstrate, sau, mai precis, au fost făcute cunoscute, circulă prin lume în mii de texte traduse în sanscrită. Toate

relatările spun că această doctrină secretă remarcabilă ar conţine cuvântul primordial, formula creaţiei şi că ar cunoaşte evoluţia omenirii de-a lungul a milioane de ani.

Cele şapte strofe ale creaţiei din Cartea lui Dzyan sunt atât de interesante, încât voi da extrase din ele:

Stanţa I.

„Timpul nu era, căci dormea la sânul nesfârşit al duratei…

…Doar întunericul singur umplea nesfârşitul întreg…

…iar viaţa pulsa inconştient în spaţiul universal…

…Cei şapte stăpâni sublimi şi cele şapte adevăruri încetaseră să mai fie…

Stanţa II.

…Unde erau constructorii, fiii luminoşi…

Făcătorii formei din ne-formă – rădăcina lumii…?

…Ora încă nu izbucnise; raza nu sclipise în germene…

Stanţa III.

…Ultima vibraţie a celei de a şaptea eternităţi sfredeleşte infinitul.

…Vibraţia trece şi atinge cu aripa sa uşoară întregul univers şi germenul care stătea în întuneric, întunericul care respira deasupra apelor adormite ale vieţii…

…Rădăcina vieţii era în ultima picătură a oceanului nemuririi, iar oceanul arunca lumină, care era foc şi căldură şi mişcare. Întunericul a dispărut şi nu a mai fost…

…Iată… spaţiu strălucitor, fiu al spaţiului întunecat… El luceşte mai departe ca soarele; el este strălucitorul dragon divin al înţelepciunii…

…Unde se afla germenul, şi unde era acum întunericul?…

…Germenul este aceea, iar aceea este lumina, strălucitul fiu al ascunsului tată întunecat.

Stanţa IV.

…Ascultaţi, voi, fii ai pământului, de învăţătorii

voştri, fiii focului…

…Învăţaţi de la noi, care coborâm din cei şapte ai începuturilor, noi, născuţi din focul cel dintâi, am învăţat de la părinţii noştri.

…Din fulgerarea luminii – raza pornită din eternul întuneric – s-au împrăştiat în spaţiu energii retrezite… Iar de la omul divin au emanat formele, scânteile şi animalele sacre şi mesagerii părinţilor sacri…

Stanţa V.

…Primele şapte răsuflări ale dragonului înţelepciunii dau naştere la rândul lor, din sfânta lor rotire, vârtejului de foc.

…Fiul cel iute al fiilor divini… aleargă în cercuri la întâmplare… El trece ca fulgerul prin norii de foc…

…El este spiritul lor călăuzitor şi conducătorul lor. Când el începe să lucreze, în scântei împrăştie mândre împărăţii de jos, care plutesc [în bucuria facerii lor luminoase…

Stanţa VI.

…Cel iute şi luminos… aşază universul pe temelii eterne…

…El le [îi] construieşte după asemănarea vechilor roţi, şi le [îi] plasează pe osii nepieritoare…

…Cum au fost ei făcuţi de Fohat? El adună praful de foc. El face mingile de foc, aleargă printre ele şi le învârte şi înăuntru împrăştie viaţa, apoi le pune în mişcare… Ele sunt reci, el le face fierbinţi; ele sunt uscate, el le umezeşte; ele strălucesc, el suflă şi le răceşte. Aşa face Fohat de la un amurg la altul, de şapte eternităţi.

…Ouăle mamei au umplut întregul. Au fost bătălii ale creatorului cu distrugătorii şi au fost bătălii pentru spaţiu.

Stanţa VII.

…Iată începutul vieţii conştiente fără formă. Mai întâi, divinul, cel născut din spiritul-mamă…

…Unica rază se înmulţeşte în mai multe raze…

…Apoi constructorii, după ce au făcut prima îmbrăcăminte [primul acoperământ], coboară pe pământul cel luminos şi domnesc asupra oamenilor - care sunt ei înşişi”.

Pentru cititorul cult, acest mit al creaţiei nu necesită vreun comentariu suplimentar. Este uimitor cum aceste texte şi interpretează singure în epoca călătoriilor spaţiale. Numai câteva concepte necesită o dezvoltare.

Eterna mamă = spaţiul.

Şapte eternităţi = eoni, sau perioade. „Eternitatea” din teologia creştină este lipsită de sens în ideologia asiatică. Un eon se întinde pe o perioadă mare de timp, anume 100 de ani ai lui Brahma, sau 311.040.000.000.000 ani tereştri. O zi a lui Brahma constă în 4.320.000.000 de ani ai muritorilor. Îmi permit să amintesc cititorului legile dilatării temporale, fără de care aceste unităţi de timp ar fi de neconceput.

Timp = succesiunea stărilor conştiente.

Spaţiu = materie.

Lumină = ceva inimaginabil, pentru că sursa ei este necunoscută.

Tată şi mamă = principiile masculin şi feminin ale naturii primordiale.

Şapte stăpâni sublimi – şapte spirite creatoare.

Constructori = adevăraţii creatori ai universului, sau arhitecţii sistemului planetar.

Răsuflare = spaţiul fără dimensiune.

Raza = materia lumii-ou.

Ultima vibraţie a celei de a şaptea eternităţi =. fenomenul de apariţie periodică a inteligenţei universale.

Oul virgin = simbol al formei originare a oricărui lucru vizibil – de la atom la corpuri cereşti.

Fii ai pământului – fii ai focului = forţe cosmice care capătă formă.

Fohat = forţă constructivă a energiei cosmice.

(Citatele şi exegeza sunt luate din Doctrina secretă de Hélène Petrovna Blavatsky, publicată în Germania, în 1888!)

Despre alte secţiuni ale cărţii lui Dzyan se afirmă că ar spune că acum 18 milioane de ani pe Pământ se aflau fiinţe fără oase şi elastice, care vegetau fără raţiune sau inteligenţă. Se crede că acele fiinţe se reproduc prin diviziune. Acum patru milioane de ani, din acestea a apărut, după o lungă evoluţie, un fel de fiinţe blânde şi paşnice. Aceste fiinţe au trăit într-o perioadă de beatitudine liniştită, o lume a visătorilor fericiţi. În următoarele trei milioane de ani s-a dezvoltat o specie gigantică de un cu totul alt fel. În Dzyan scrie că aceşti giganţi erau androgini şi se împerecheau cu ei înşişi. Apoi, acum 700.000 de ani, ei au început să se împerecheze cu animale femele, dar au rezultat monştri cu un aspect îngrozitor. Aceşti monştri erau incapabili să se elibereze de această metodă bestială de reproducere şi au devenit dependenţi de animale şi proşti ca animalele.

Cartea lui Dzyan ar spune şi că în anul 9564 î.e.n. s-ar fi scufundat mari întinderi de uscat din largul actualelor Florida şi Cuba. Până acum, legendara Atlantida nu a fost localizată, deşi cele mai recente teorii sugerează existenţa ei pe insula Thera, din Mediterana. O Ar putea ea să fie pământul despre care Cartea lui Dzyan spune că s-ar fi scufundat? Poate că Atlantida este ca OZN-urile – ambele fiind puternic ancorate în imaginaţia omenească.

Mahābhārata, Cabala, Zohar, Dzyan. Identice prin faptul că arată în aceeaşi direcţie.

Sunt ele relatări ale unor lucruri care s-au petrecut în realitate?

Legende la ilustraţii.

Fig. 1 – Două sigilii cilindrice asiriene. STÂNGA: Două fiinţe, jumătate om-jumătate animal, sprijină o a treia fiinţă înaripată. O a patra fiinţă apare într-un obiect

ovoidal. DREAPTA: Soarele, luna şi obiecte zburătoare sferice sunt înfăţişate din nou în partea superioară. Obiectul din stânga sus ne aminteşte de un aparat de zbor.

Fig. 2 – Această sferă de piatră (2, 15 metri diametru) serveşte ca obiect decorativ în faţa unei clădiri din San José (Costa Rica).

Fig. 3 – Marcaj uriaş, pe golful solitar de la sud de Pisco (Perú). Acest imens jalon fosforescent, înalt de aproape 250 metri, este orientat direct către cer.

Fig. 4 – Din avion, câmpia Nazca pare un aerodrom gigantic, cu piste de aterizare radiale şi convergente. Să fi fost cândva folosit de „zei" drept centru spaţial?

Fig. 5 – Această maimuţă, înaltă de circa 70 metri, este inclusă într-un sistem geometric de linii desenat cu extremă acurateţe, care ar fi fost de neconceput fără cunoaşterea survolărilor aeriene.

Fig. 6 – Aceste „pălării" sunt goale la interior, au o înălţime de maxim 2, 15 metri şi o circumferinţă de până la 7, 5 metri.

Fig. 7-Tabletă cu inscripţii din Insula Paştelui. Scrierea, încă nedescifrată, nu este cunoscută în nicio insulă polineziană.

Fig. 8-Semnificaţia şi originea acestui petroglif sunt necunoscute. În fundal se vede o siluetă stranie, jumătate om, jumătate peşte, cu un simbol stelar.

Fig. 9 – „Oul zeilor" se fărâmiţează pe o plajă de pe Insula Paştelui. Pe vremuri, aici se găsea un templu dedicat zeilor.

Fig. 10 Această pictură rupestră din districtul Central Kimberley din Australia reprezintă pe Vondjina, făptura mitică fără gură a preistoriei. Ca personificare a Căii Lactee, Vondjina a fost obiectul unei veneraţii speciale şi s-a bucurat de prioritate faţă de alţi zei.

Fig. 11 – Urmele acestea, perfect paralele îşi continuă parcursul până pe versantul învecinat. Ele leagă

două platouri pe al căror sol se află nişte desene.

Fig. 12 – Aceste desene scrijelite pe versanţii dealurilor de lângă Nazca arată nişte fiinţe înalte de câţiva metri, cu coroane radiale, similare cu aureolele din picturile creştine.

Fig. 13 – Desene de cult făcute pe piatră. Conform tradiţiei peruane, liniile în zigzag sunt atribute ale zeilor.

Fig. 14 – Monolitul-dragon din Parcul Olmec din Villahermosa (Mexic).

Fig. 15 – Personajele gigantice ale acestui grup pitoresc din Yabbaren, Tassili, poartă costume spaţiale. Să fie oare pământeni sau cosmonauţi din vechime?

Fig. 16 – Uriaşi de piatră ca aceştia sunt aliniaţi de-a lungul ţărmurilor nisipoase ale Insulei Paştelui. Pe cap aveau drept „pălării” nişte pietre rotunde, care însă au căzut.

Fig. 17 – O statuie neterminată la marginea craterului Rano Raraku. Să fie oare posibil ca această statuie enormă să fi fost tăiată din roca vulcanică dură cu unelte primitive de piatră?

Fig. 18 – întreaga faţă a stâncii este un mozaic de statui gigantice neterminate. Astăzi, ele se află îngropate pe mai mult de două treimi din înălţimea lor.

Fig. 19 – Fizionomia Moai tipică: cap îngust, arcade joase, ochi îngropaţi în orbite, nas exagerat de mare, buze foarte subţiri şi urechi lungi.

Fig. 20-Statui neterminate în pereţii craterului Rano Raraku. Distanţa dintre ele este de 1, 25 m. Oamenii care au putut executa opere atât de desăvârşite trebuie să fi posedat unelte ultramoderne.

Fig. 21 – Nu se întreprinde nicio cercetare arheologică. Monumentele nu sunt protejate. Băştinaşii folosesc vestigiile unei culturi cândva puternice la construirea caselor şi a digurilor.

Fig. 1

Fig. 2

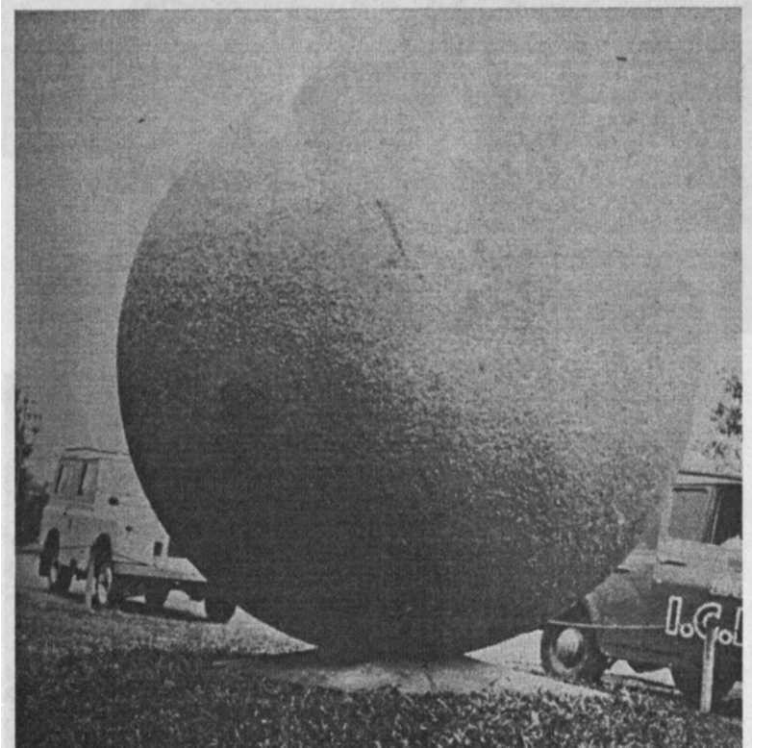

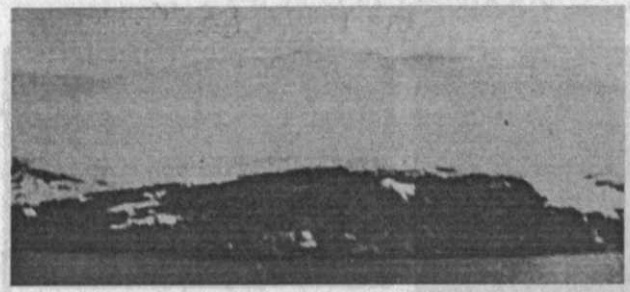

Fig. 3

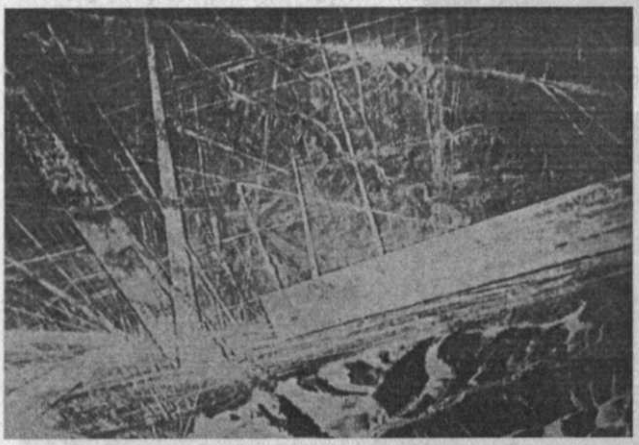

Fig. 4

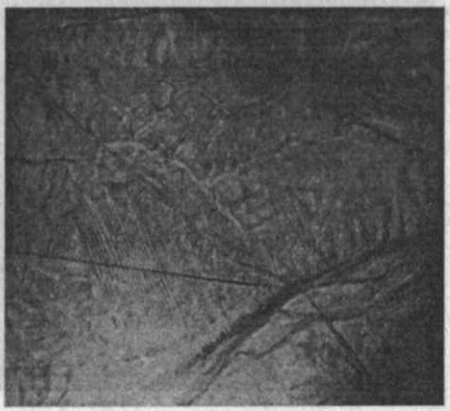

Fig. 5

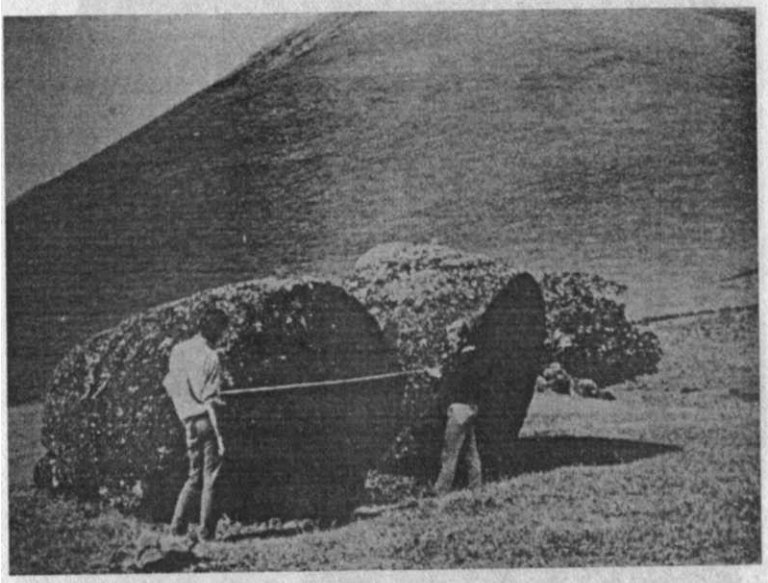

Fig. 6

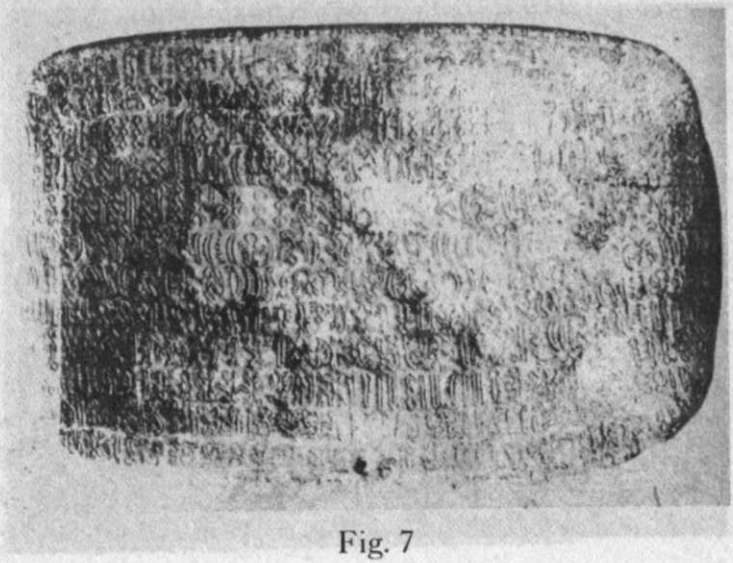

Fig. 7

Fig. 8

Fig. 9

Fig. 10

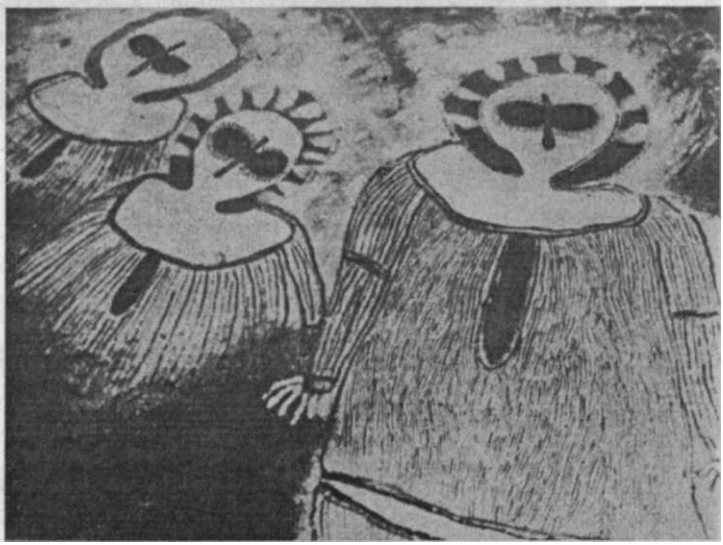

Fig. 11

Fig. 12

Fig. 13

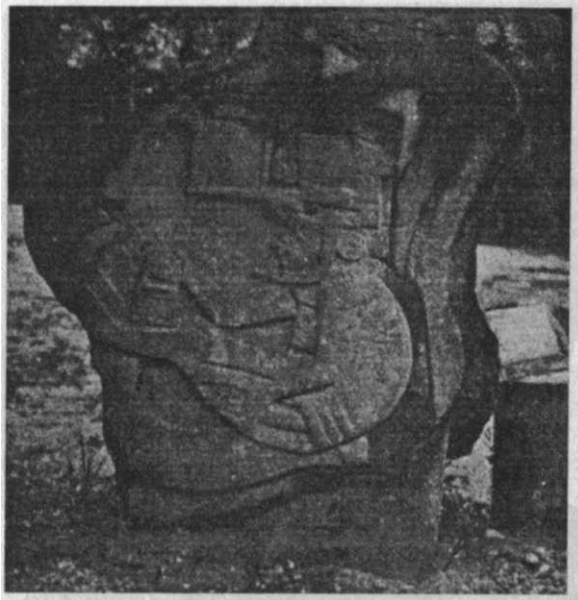

Fig. 14

Fig. 15

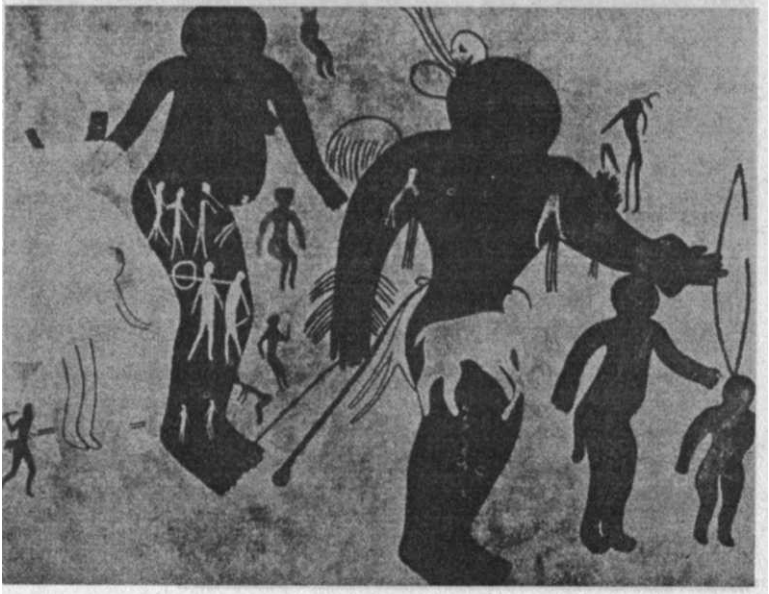

Fig. 16

Fig. 17

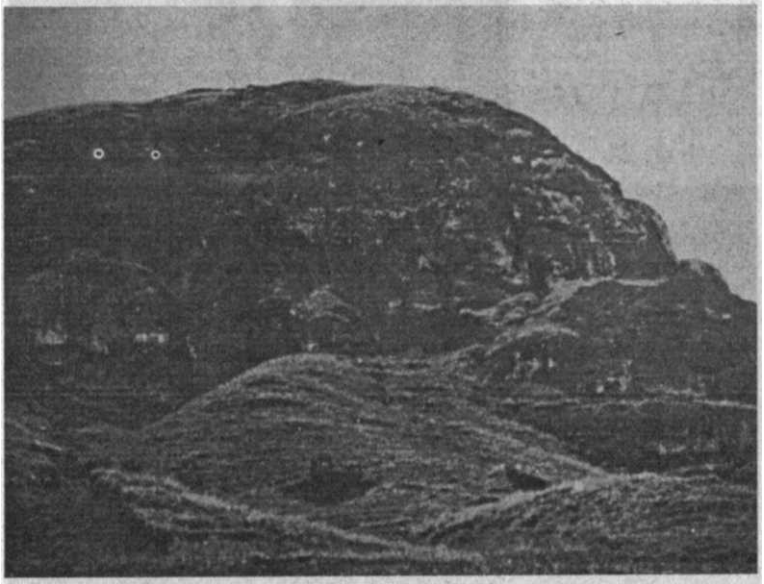

Fig. 18

Fig. 19

Fig. 20

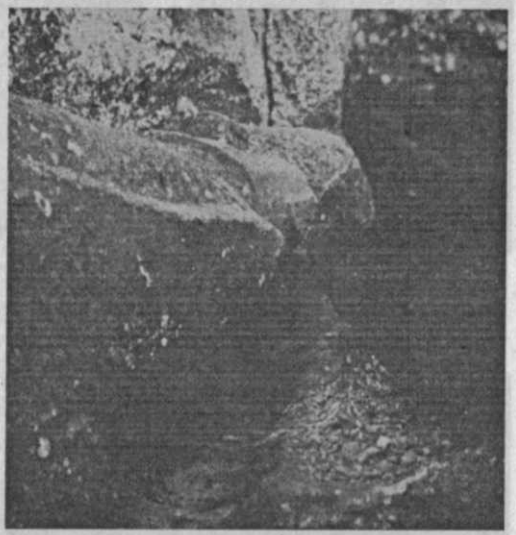

Fig. 21

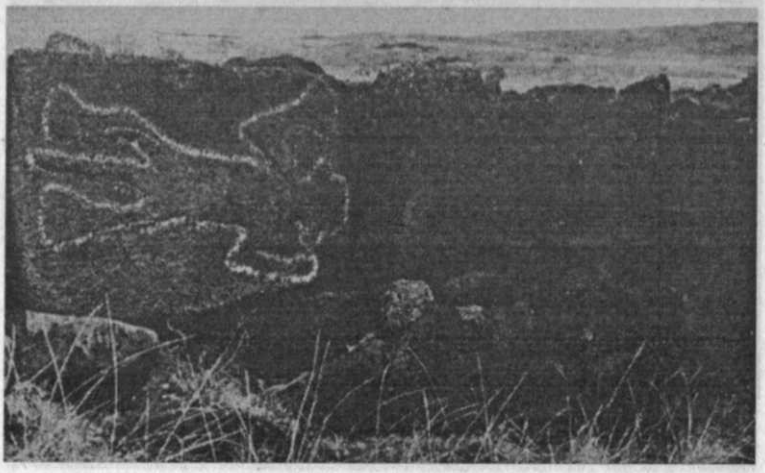

11
PERVERSIUNILE STRĂMOŞILOR NOŞTRI

În vremurile de demult, trebuie să fi existat un hibrid între om şi animal. Literatura şi arta antichităţii nu lasă nicio îndoială asupra acestui lucru. Picturi de animale înaripate cu capete umane, sirene, oameni-scorpion, oameni-păsări, monştri cu mai multe capete sunt vii în memoria noastră. Cărţi mai vechi spun că aceste fiinţe hibride trăiau chiar şi în timpurile istorice în hoarde, triburi şi chiar în unităţi mari, în popoare. Ele vorbesc de hibrizi special crescuţi, care îşi petreceau existenţa ca „animale de templu" şi par a fi fost favoriţii mulţimii. Regii sumerieni, iar mai târziu cei asirieni vânau – poate pentru a se distra – fiinţe jumătate om-jumătate animal. Texte misterioase vorbesc despre jumătate-oameni şi despre hibrizi, a căror existenţă remarcabilă se pierde în tărâmul de neatins al miticului.

Berbecul egiptean încă bântuie în povestirile despre Ordinul Cavalerilor Templieri, fondat în secolul doisprezece. Acesta este descris ca mergând drept, cu păr uman pe cap, picioare de ţap, părţi posterioare de ţap şi un falus mare. În cartea Istorie egipteană, Herodot (490 – 425 î.e.n.) vorbeşte despre porumbiţe negre stranii, despre care se credea că fuseseră femei (II, 57). Vedele indiene ne vorbesc despre mame care „umblă în mâini". Epopeea lui Ghilgameş spune că Enkidu trebuie să fie „smuls dintre animale". La nunta lui Piritous, centaurii, busturi umane pe corpuri de cal, necinstesc pe soţiile lapiţilor. Minotaurului cu cap de taur i se „sacrifică" şase băieţi şi şase fete. În sfârşit, se pare că fetele însufleţite ale lui Hefaistos au o conotaţie sexuală. De asemenea, am foarte puţine dubii că dansul din jurul viţelului de aur era punctul culminant al unei orgii sexuale.

Platon scrie în Symposion: „Înainte, pe lângă bărbat şi femeie, mai exista un al treilea sex. Acest tip de oameni

aveau patru mâini şi patru picioare… mare le era puterea acestor oameni, iar minţile foarte îndrăzneţe, ei plănuiau să răscolească cerurile şi să îi atace pe zei…”

Cabeiri, numiţi mai ales „mari zei” în inscripţii, aveau un misterios cult al fertilităţii, care a existat din epoca faraonică şi până în cea elenistică şi din nou în perioada de înflorire culturală romană. Deoarece riturile Cabeiri erau secrete, nu avem idee despre jocurile sexuale pe care le jucau doamnele şi domnii unii cu alţii. Cu toate acestea, este sigur că la această distracţie luau parte doi bărbaţi şi două femei Cabeiri, ca şi un animal. Bărbatul şi femeia nu erau singurii care copulau, un rol activ juca şi animalul!

Poate că ar trebui să amintesc în acest context şi Boul Apis, „taurul sacru de la Memphis”. Din cauza fertilităţii lor, ei erau mumificaţi în sarcofage lungi de trei metri şi înalte de patru metri. Am avut ocazia să stau într-o asemenea cameră mortuară stătută, adânc îngropată sub nisipurile deşertului şi m-am întrebat ce or fi făcut aceste animale fertile în timpul vieţii.

Tacit (Analele, XV, 37) descrie o orgie nocturnă în casa lui Tigellinus, în cursul căreia au avut loc împerecheri nelegiuite, la care au luat parte semioameni-semianimale. Nu se poate spune precis de cât timp durau aceste lucruri în societăţile secrete.

Uneori, lucrurile par să deranjeze, Herodot încercând să eufemizeze (II, 46): „În această provincie, nu cu mult timp în urmă, un ţap a asaltat o femeie, în văzul tuturor – o întâmplare foarte neobişnuită”.

Artiştii clasici îl reprezentau pe zeul Pan cu picioare şi cap de ţap. Şi asta pare să îl deranjeze pe Herodot (II, 46): „Dar aşa vor ei să îl picteze, de ce, prefer să nu spun”.

Talmudul evreiesc aminteşte că Eva s-a acuplat cu un şarpe. Această idee a inspirat mulţi artişti. Pe nişte cioburi de ceramică găsite la Nippur s-a găsit pictura unei femei cu sânii bine dezvoltaţi şi cu o coadă de şarpe – o

reprezentare care, întâmplător, seamănă cu sirenele care ademenesc pe frumoşii tineri.

Oricât ar fi de deprimant, această parte păcătoasă a trecutului nostru nu poate fi trecută cu vederea. Pe vremea aceea, pornografia era un lucru foarte cerut. Desene preistorice ale unor excese sexuale se găsesc pe tăbliţe de lut, pe pereţi de stâncă şi pe oase de animale şi ele vorbesc de la sine.

Pe reliefurile obeliscului negru al lui Salmanasar II, de la British Museum, se pot vedea fiinţe stranii, jumătate oameni, jumătate animale. La Luvru, la Muzeul din Bagdad şi în alte locuri există desene ale unor remarcabile acuplări dintre animale şi oameni. Pe insula Malta există mari figuri în piatră cu o anatomie remarcabilă, cu gambe globulare şi labe ascuţite. Nu li se poate în niciun fel desluşi sexul. În operele de artă asiriene, desenele de semioameni nu sunt o raritate. Textele care le însoţesc vorbesc de „oameni-animale capturaţi”, puşi în lanţuri şi duşi Marelui Rege ca tribut al provinciei Musri. Un os provenind din epoca de piatră timpurie, de la Le Mas d’Azil (Franţa) arată un hibrid – jumătate om, jumătate maimuţă – al cărui falus trebuie să fi fost deosebit de atractiv.

Conform actualelor cunoştinţe de biologie, o încrucişare între om şi animale este imposibilă, pentru că nu se potriveşte numărătoarea cromozomilor. O asemenea împerechere nu a produs niciodată o fiinţă viabilă. Dar nu s-a auzit de un cod genetic obţinut din punerea împreună a celor două sisteme de cromozomi?

Cultul sexual om-animal care era practicat cu rafinament şi plăcere de oamenii antichităţii pare să fi fost celebrat împotriva bunului lor simţ. Dar nu ar putea acest „bun simţ” al cuplării cu unul din specia ta să fi venit de la nişte fiinţe inteligente necunoscute?

Au călcat greşit locuitorii pământului după plecarea „zeilor”?

Este acest pas greşit echivalent cu păcatul originar?

Le era poate teamă de ziua în care „zeii” se vor întoarce şi vor condamna această alunecare înapoi? Factorul care a frânat evoluţia în timpurile primitive a fost probabil amestecul cu animalele. Din acest punct de vedere, Căderea a fost o evoluţie stopată sau întârziată, datorită amestecului cu sângele animal. „Păcatul originar” devine logic doar dacă la fiecare naştere se păstrează ceva de la partea animalică, un caracter care se moşteneşte.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce alt „păcat” mai puteam să moştenim?

Sumerienii aveau un unic cuvânt pentru întregul univers: an-ki, care se poate traduce imprecis prin „cer şi pământ”. Miturile lor vorbesc despre „zei” care au venit din ceruri în tunete şi nave de foc, au coborât din ceruri, i-au fertilizat pe strămoşii lor, iar apoi s-au întors la stele. Panteonul sumerian este „animat” de un grup de fiinţe care posedă vagi forme umane, dar care par să fie deasupra oamenilor, cu adevărat nemuritori. Dar textele sumeriene nu lasă loc de îndoială în privinţa „zeilor” lor; ele spun foarte limpede că pe vremuri oamenu îi văzuseră pe zei cu ochii lor. Înţelepţii lor erau convinşi că îi cunoscuseră pe „zeii” care îndeplineau munca de instruire. În textele sumeriene putem citi cum s-a petrecut totul Zeii le-au dat scrierea, le-au arătat cum să obţină metalele (traducerea cuvântului metal din sumeriană este „metal divin”) şi i-au învăţat să cultive orzul. Să remarcăm şi faptul că, după textele sumeriene, primii oameni au apărut din încrucişarea zeilor cu copiii pământului.

Tradiţia sumeriană spune că (cel puţin) zeul-soare Utu şi zeiţa lui Venus, Inana, veneau din univers. Cuvântul sumerian pentru coastă este „ti”; „ti” înseamnă şi „a crea viaţă”. Ninti este şi numele zeiţei sumeriene care creează viaţa. Tradiţia mai susţine că Enlil, zeul aerului, a lăsat grele multe femei. O tăbliţă cuneiformă spune că Enlil şi-a

lăsat sămânţa în pântecul lui Meslamtea: „sămânţa stăpânului tău, sămânţa luminoasă, este în pântecul tău; sămânţa lui Sin, numele zeiesc, este în pântecul meu…”

Înainte de crearea oamenilor, când în oraşul Nippur locuiau doar zeii, Enlil a necinstit-o pe încântătoarea Ninlil şi a lăsat-o grea, din ordin de sus. La început, minunatul copil al Pământului, Ninlil, a refuzat să fie fertilizată de un „zeu”. Textul cuneiform despre frica lui Ninlil faţă de viol: „Vaginul meu este prea mic, nu înţelege împreunarea. Buzele mele sunt prea mici, nu ştiu să sărute…”

Divinul Enlil trece peste cuvintele de refuz ale lui Ninlil, pentru că este vorba despre hotărârea „zeilor” de a stârpi scârboasa stirpe a creaturilor necurate de pe faţa Pământului, aşa că îşi slobozeşte sămânţa în pântecele lui Ninlil. Pe una din tăbliţele traduse de sumerologul S.N. Kramer citim: „Pentru a distruge stirpea oamenilor se proclamă hotărârea adunării zeilor. După cuvintele poruncitoare ale lui An şi Enlil… stăpânirea lor se va termina…”

Este în mod clar o operaţie de asanare. O altă tăbliţă spune:

„În zilele acelea, în camera creaţiei a zeilor, în casa lor Duku, unde erau făcuţi Lahar şi Ashman…

În acele zile Enki i-a spus lui Enlil:

«Părinte Enlil, Lahar şi Ashman, pe ei, care au fost creaţi în Duku, lasă-ne să îi coborâm din Duku»”.

Oare această „cameră de creaţie a zeilor” era acelaşi lucru cu Duku? Iar Duku, din care trebuie coborâţi cei doi era nava spaţială a zeilor? Această presupunere este automat sugerată de descrierea realistă.

În 1889, savanţi de la Universitatea Pennsylvania au adus acasă dintr-o expediţie cel mai vechi plan la scară al unui oraş, planul oraşului Enlil-ki (= Nippur). În acest oraş al zeului aerului, Enlil, era o „poartă a celor cu sexul impur”. Cred că această poartă era o măsură de

precauţiune luată de zei după îndeplinirea misiunii. După ce au produs o nouă generaţie, ei au vrut să prevină căderea în animalitate, separând „oamenii noi” de mediul lor încă viciat. O tăbliţă cu cuneiforme face chiar o scurtă referire la metodele de fertilizare ale zeilor, anume la implantarea seminţei divine.

Pentateuhul, care deja mi-a furnizat din abundenţă material ilustrativ despre mijloace de locomoţie ale supraoamenilor galactici din timpurile primitive, este pentru mine o mină de informaţii legate de teoria mea (atâta timp cât textele sunt citite folosind imaginaţia, cu ochii omului care trăieşte în era călătoriilor spaţiale). Să îi vedem iarăşi pe „zei” coborâţi pe Pământ, aşa cum îi vede descrierea lui Moise. Poate că relatările lui conţin şi ceva nou şi surprinzător despre practica bestialităţii printre fiinţele primitive.

În Exodul, XIX, 16 – 19, este scris:

„Şi a venit ziua a treia de dimineaţă, în care au fost tunete şi fulgere, şi un nor gros pe munte, iar sunetul trâmbiţelor era foarte tare; iar oamenii din tabără tremurau cu toţii.

Iar Moise i-a scos din tabără pe oameni, ca să îl întâlnească pe Dumnezeu; iar ei au stat de partea cealaltă a muntelui.

Iar muntele Sinai era tot un fum, pentru că DOMNUL a coborât pe el în flăcări: iar fumul se ridica la fel cu fumul unui cuptor, iar muntele întreg se cutremura.

Iar… vocea trâmbiţei a sunat lung şi tot mai tare…”

Iar Exodul XX, 18, spune:

„Iar toţi oamenii au văzut tunetele şi fulgerele şi sunetul trâmbiţei şi fumul de pe munte: iar când oamenii le-au văzut, s-au dus şi au plecat departe”.

Mai crede cineva astăzi că Domnul Dumnezeu Cel Atotputernic avea nevoie să călătorească într-un vehicul

care să scoată fum şi flăcări şi să producă cutremure, şi care făcea un zgomot diabolic, ca un avion de luptă cu reacţie? Doar Dumnezeu era omniprezent. Dar, dacă era omniprezent, cum putea în acelaşi timp să aibă grijă de „copiii" săi şi să apară sub o asemenea formă înfricoşătoare? De ce i-a speriat pe „copiii" săi atât de tare, încât i-a pus pe fugă? El, Dumnezeul milostivirii! Cu toate acestea, el i-a ordonat lui Moise să îndepărteze oamenii de muntele pe care a avut loc aterizarea. Exodul, XIX, 23 – 24, o descrie pe aceasta după cum urmează:

„... Poporul nu poate veni sus pe muntele Sinai, pentru că Tu ne-ai însărcinat, ai spus, Puneţi graniţă la muntele acela şi loc sfânt să vă fie.

Iar DOMNUL i-a vorbit, Coboară-te şi apoi te urcă, iar Aaron să vină cu tine: dar nu lăsa preoţii şi poporul să pătrundă şi să vină la DOMNUL, ca să nu fie nimiciţi".

Unul dintre psalmii lui David ne descrie de o manieră dramatică apariţia lui Dumnezeu (Psalmii XXIX, 7 – 9):

„Iar glasul DOMNULUI a împrăştiat flăcările de foc.

Glasul DOMNULUI cutremură sălbăticia; DOMNUL cutremură sălbăticia Kadişului.

Glasul DOMNULUI îţi ridică părul pe spate şi lasă pădurea desfrunzită..."

Iată, în Psalmi CIV, 3 – 4, o relatare entuziastă a aterizării unei nave spaţiale:

„... cine face din nor carul său: cine calcă pe aripile vântului:

Cine aduce armatele de îngeri; şi pe preoţii cu foc aprins..."

Dar profetul Mica merge chiar mai departe (I.

3 – 4):

„Căci, iată, DOMNUL se va pogorî de la locul său şi va veni jos şi va călca pe înălţimile de pe pământ.

Iar muntele se va topi sub el, iar valea se va crăpa, ca ceara înaintea focului..."

Ca să scoată aşa ceva, cineva are nevoie de ceva mai mult decât de pura imaginaţie. Dar ce au avut în plus aceşti cronicari din Vechiul Testament? Descriau ei ceva ce nu văzuseră în viaţa lor? Ei ne imploră iar şi iar să credem că totul a fost aşa cum au descris ei.

În zilele acelea imaginaţia nu te putea duce la vehicule care să scuipe foc, care să învolbureze nisipul deşertului, sau să facă munţii să se topească sub ele. Noi, copiii secolului douăzeci, care am citit povestea Hiroshimei, avem pentru prima dată ideea că epifania lui Dumnezeu, descrisă în Vechiul Testament, ar fi putut avea loc ca atare.

Ar trebui să examinăm cele scrise în Vechiul Testament despre inseminarea artificială. „Dumnezeu” (sau „zeii”) coborâseră pe Pământ într-un vehicul cosmic. Ei au început importanta lor misiune de fertilizare a locuitorilor Pământului cu seminţele lor. Au separat oamenii aleşi pentru acest experiment de lumea animală hibridă din jur şi i-au menit unei „călătorii în sălbăticie”. Acolo, ca să spun aşa, i-au folosit drept cobai în carantină. I-au protejat de duşmani şi le-au dat mană cerească şi ambrozie, ca să nu flămânzească. Ei au fost obligaţi să stea „în pustie” timp de o întreagă generaţie. Exodul, XIX, 4, spune:

„Aţi văzut ce le-am făcut egiptenilor şi cum v-am adus pe aripi de vultur (!) la sânul meu”.

Dacă este adevărat că „zeii” erau maeştri ai codului genetic, aceasta ar arunca lumină asupra întunericului care înconjoară multe texte, de exemplu acest pasaj din Geneza I, 26 – 27:

„Iar Dumnezeu a spus, Să facem omul după chipul şi asemănarea noastră, ca pe noi… Şi Dumnezeu l-a creat pe om după înfăţişarea sa, după chipul său l-a creat Dumnezeu”.

După cum am menţionat deja, femeia a fost creată

din bărbat abia mai târziu, cum ne spune Moise în Geneza Îl, 22:

„Iar coasta, pe care DOMNUL DUMNEZEU a scos-o de la bărbat, din ea a făcut o femeie…”

Noe, supravieţuitor al potopului şi părintele tuturor raselor de oameni, a fost pus în pântecele lui Bat-Enosh de către „zei”. Soţia lui Abraham, Sara, care nu mai putea purta sarcini, din cauza vârstei sale înaintate, a fost vizitată de „Dumnezeu” şi a adus pe lume pe fiul său Isaac. Moise povesteşte acest lucru în Geneza XXI, I:

„Iar DOMNUL a vizitat-o pe Sara cum spusese şi DOMNUL a binecuvântat-o aşa cum spusese.

Iar Sara a prins rod şi i-a născut lui Abraham un copil la vârsta lui înaintată…”

Iar „Domnul” face mărturisiri în Ieremia (I, 5):

„Înainte de a te pune în pântec eu te-am cunoscut; şi înainte de a ieşi la lumină te-am uns…”

Afirmaţia cunoaşterii înainte de naştere a lui Ieremia este limpede ca un cristal, dacă o privim din punctul de vedere al programării codului genetic. Multe istorisiri din Vechiul Testament par să se refere la fertilizarea făcută de zei. Interpretarea mea este că „zeii” au creat o specie specială, aptă de a purta mai departe sarcinile pe care ei i le-au încredinţat mai târziu. Moise vorbeşte despre noua specie, în Geneza XV, 5:

„(Dumnezeu îi vorbeşte lui Abraham) Priveşte spre cer şi spune câte stele sunt, dacă poţi să le numeri… tot aşa va fi şi stirpea ta”.

Dar această stirpe trebuie să îşi prezerve caracteristicile, după Leviticul XX, 24:

„Eu sunt DOMNUL Dumnezeul tău, care te-a făcut altfel decât alţi oameni”.

Totuşi, necazurile „zeilor” cu creaturile lor nu se termină aici, căci acestea nu renunţă la obiceiurile de acuplare cu animalele. Aşa că Moise îi avertizează pe cei

care alunecă înapoi şi îi ameninţă cu pedepse, în Leviticul XVIII, 23, şi urm.

„Nici nu vei sta în faţa unui animal pentru a te murdări cu el: nici că o femeie va sta în faţa unui animal ca să se întindă cu el: acestea nu sunt bune.

Nu te mânji pretine cu aşa lucruri: căci toate noroadele de care vorbesc în faţa ta şi fac aşa sunt murdărite.

Iar pământul este pângărit, iar eu voi blestema această nelegiuire şi pământul va vărsa afară locuitorii.

Drept care să te ţii de poruncile şi de judecata mea…”

Pedepsele pentru acest păcat erau foarte severe. Trebuia să fie aşa, pentru că împerecherea cu animalele era în mod evident un obicei răspândit. Iată exemple de pedepse, date de Moise în Leviticul XX, 15 – 16:

„Iar dacă un bărbat se culcă cu un animal, fără greş să îl dai morţii; şi animalul să îl măcelăreşti.

Iar, dacă o femeie se apropie de un animal şi se întinde cu el, fără greş să omori femeia şi animalul; fără greş să îi dai morţii…”

„Poporul ales” a fost în cele din urmă vindecat de deviaţia sa sexuală, dar numai după ce a petrecut patruzeci de ani în pustie, în carantină. După aceea, noile generaţii au fost dezgustate de ideea unei însoţiri cu animalele. Deci „zeii „au purtat o bătălie grea, dar încununată de succes, împotriva semioamenilor, semianimalelor, în numele oamenilor superiori programaţi genetic de ei. În consecinţă, ei au permis tinerei generaţii să se îndrepte spre „pământul făgăduinţei”. Să vedem ce spune Numeri XIV, 29 – 30, despre lucrul acesta:

„Trupurile voastre moarte vor cădea în pustie; iar toţi aceia care aţi fost număraţi la numărătoarea completă, toţi de la douăzeci de ani în sus [şi aţi murmurat împotriva mea]

Nu veţi intra în ţara ce vă făgăduisem…”

Dar, conform lui Iosua, XXIII, 7 şi 12 – 13, aceste legi stricte se aplică şi vieţii de pe pământul făgăduinţei:

„Să nu vă amestecaţi cu neamurile acestea care au rămas printre voi…

Dacă… vă veţi uni cu ele prin căsătorie şi dacă veţi avea legături cu ele.

Fiţi încredinţaţi că DOMNUL nu va mai goni pe aceste neamuri din calea voastră… ci ele vă vor fi laţ şi cursă, un bici în coaste şi spini în ochi…”

După intrarea pe pământul făgăduinţei, obiceiurile şi moravurile erau strict supravegheate. Problema „bestialităţii” a fost rezolvată doar prin noi legi date de „zei”.

„Zeii” au dat grupului de oameni mutanţi nişte reguli igienice precise, care sunt reproduse în Leviticul XII, 2 – 4:

„Dacă un om are pe pielea trupului o umflătură, o coajă, sau o pată albă, iar aceasta va arăta pe pielea trupului ca o rană de lepră, atunci omul va fi adus în faţa lui Aaron, preotul, sau a fiilor acestuia, preoţii.

Iar dacă preotul va cerceta rana de pe piele şi va vedea că părul din rană s-a făcut alb, iar rana este mai adâncă decât pielea trupului, este o rană de lepră…

Iar dacă pata cea albă de pe pielea trupului său la vedere nu este mai adâncă decât pielea, iar părul nu s-a făcut alb, atunci preotul să îl ţină deoparte pe cel care are rana timp de şapte zile”.

„Zeii” i-au învăţat pe noii oameni să diagnosticheze bolile şi să izoleze bolnavii, ca în cazul de mai sus.

Se dau şi instrucţiuni pentru o dezinfecţie totală şi scrupuloasă. Acestea sunt descrise în detaliu în Leviticul XV, 4 – 12:

„Orice pat pe care va zăcea cel cu boala, va fi necurat, iar orice lucru pe care va sta el va fi necurat.

Iar oricine va atinge patul său sau lucrul pe care a

stat îşi va spăla hainele sale şi se va îmbăia pe el în apă…

Iar cel care îi va atinge carnea acelui care are boala îşi va spăla hainele sale şi se va îmbăia pe el în apă…

Iar de cel care are boala scuipă pe cel care este curat, atunci [acesta] îşi va spăla hainele sale şi se va îmbăia pe el în apă…

Iar şaua pe care va călări cel care are boala va fi necurată…

Iar oricine a atins un lucru care a stat sub el va fi necurat…

Iar vasul de lut pe care l-a atins acela care are boala va fi spart…"

Acestea sunt precauţiuni sanitare ultramoderne. Dar cine putea să aibă asemenea cunoştinţe în antichitate? Dacă privim prin ochelarii mei moderni, vedem că lucrurile s-au întâmplat după cum urmează:

„Zeii" au venit din cosmos.

„Zeii" au selectat un grup de fiinţe şi le-au fertilizat.

„Zeii" au înzestrat grupul care purta materialul lor genetic cu legi şi instrucţiuni care să îi ducă la o civilizaţie capabilă să se dezvolte.

„Zeii" au distrus acele fiinţe care reveniseră la vechiul mod de trai.

„Zeii" au dat grupului ales cunoştinţe serioase de igienă, medicină şi tehnologie.

„Zeii" au adus arta scrisului metode şi de cultivare a orzului.

În expunerea teoriei mele, am omis în mod deliberat cronologia. Textele Vechiului Testament sunt nişte trepte în edificarea unei religii; ele nu reflectă precis desfăşurarea în timp a evenimentelor. Comparaţia cu literatura altor popoare vechi (sau mai vechi) duce la concluzia că evenimentele reflectate de Pentateuh nu puteau avea loc în perioada atribuită lor de către teologi. Vechiul Testament este o minunată culegere de legi şi

instrucţiuni practice de civilizaţie, de mituri şi de crâmpeie de istorie autentică. Această culegere conţine foarte multe probleme nerezolvate, pe care cititorii religioşi se luptă să le rezolve de sute de ani, dar conţine şi prea multe fapte care nu se pot împăca cu ideea de Dumnezeu atotputernic, bun şi atoateştiutor.

Problema centrală este: cum poate un zeu atoateştiutor să facă greşeli? Putem să numim atotputernic pe un zeu care, după ce a creat omul, spune că a făcut o treabă bună, dar puţin după aceea este plin de regrete pentru ce a făcut?

Să comparăm Geneza I, 31:

„Iar Dumnezeu a văzut tot ce a făcut şi, iată, era foarte bun”.

Cu Geneza, VI, 6:

„Iar DOMNUL s-a căit că a făcut omul pe pământ şi în inima Lui s-a mâhnit”.

Acelaşi zeu care l-a creat pe om a decis să îşi distrugă opera. Lucru pe care l-a făcut adesea. De ce?

Ideea de „păcat originar” mi se pare, de asemenea, cam inconsistentă. Nu ar fi trebuit ca zeul care a creat omul să fi ştiut că acesta avea să fie păcătos? Iar dacă nu a ştiut, cum ar mai putea fi numit atoateştiutor?

După Căderea lor în păcat, Dumnezeu i-a pedepsit nu numai pe Adam şi Eva, ci şi pe descendenţii lor nevinovaţi. Dar copiii copiilor lor nu au luat parte la păcat; ei nu ştiau nimic despre acesta. Oare în mânia sa Dumnezeu a vrut să fie îmbunat prin sacrificarea sângelui nevinovat? Mă îndoiesc că un zeu nesfârşit de bun ar putea să nutrească sentimentul răzbunării. Şi nu înţeleg nici de ce Dumnezeul cel atotputernic a permis mai târziu ca propriul său fiu nevinovat să fie dat morţii într-un mod atât de crud, doar ca să mântuiască lumea toată de păcatele sale.

Atunci când pun aceste întrebări, nu încerc să denigrez sau să pun sub semnul întrebării marile religii.

Doar evidenţiez aceste contradicţii, pentru că sunt convins că marele Dumnezeu al Universului nu are absolut nimic în comun cu „zeii” care populează legendele, miturile şi religiile, care au făcut mutaţia animalului în om.

Toată această abundenţă de dovezi „literare” mă duce cu gândul la o frază cu care Michel-Eyquem de Montaigne (1533 – 1592) a încheiat un discurs într-un cerc de iluştri filosofi:

„Domnilor, tot ce am făcut eu a fost să fac un buchet din flori gata culese, adăugându-i doar sfoara care le ţine împreună”.

Pentru că intru în lucruri la temelia lor, am primit scrisori care mă roagă să nu iau sursele atât de literal. Dar înaintaşii noştri sunt de 2000 de ani obligaţi să ia Biblia literal. Dacă ar fi exprimat vreo îndoială, ar fi avut de suferit. Astăzi este permis să discuţi problemele şi punctele îndoielnice şi să pui mai multe întrebări.

De ce se arată „Dumnezeu” şi „îngerii” mereu însoţiţi de fenomene cum ar fi focul, fumul, cutremure, trăsnete, tunete, vânt? În cursul a 2000 de ani de antrenament dialectic, am putut ajunge şi la nişte răspunsuri îndrăzneţe şi pline de imaginaţie. Dar cine are curajul să ia misterul drept realitate?

Profesorul elveţian dr. Othmar Keel crede că epifaniile lui Dumnezeu trebuie înţelese ca ideograme, în opoziţie directă cu profesorul Lindborg, care interpretează aceleaşi evenimente ca experienţe halucinatorii. Expertul în Vechiul Testament, dr. A. Guillaume, consideră că acestea sunt evenimente naturale, în timp de dr. W. Beyerlein recunoaşte părţi din ritualurile sărbătorilor religioase israelite în aproape toate fenomenele.

Explicaţii savante? Nu văd în ele decât contradicţii. Dar schimbarea climatului mental adusă de tânăra generaţie este înviorător.

Astfel, dr. Fritz Dumermuth a scris în revista

facultăţii de teologie din Basel că „la o analiză mai atentă, relatările în discuţie pot cu greu fi echivalate cu fenomene naturale meteorologice sau vulcanice. A sosit timpul să abordăm aceste probleme dintr-un nou punct de vedere, dacă vrem ca cercetările biblice să facă vreun progres în explicarea lor”.

Eu am bănuiala că inteligenţele necunoscute nu au depus efortul de a crea un om nou din motive pur altruiste. Deşi ştiinţa nu a adus vreo dovadă, se poate presupune că „zeii” bănuiau că pe Pământ s-ar afla un material de care ei aveau nevoie cu disperare şi că l-au căutat. Era oare combustibil pentru navelor spaţiale?

Multe indicii duc la concluzia că „zeii” şi-au primit răsplata pentru ajutorul dat evoluţiei. Exodul XXV, 2, menţionează ofranda, un concept care poate fi uşor interpretat greşit. Traducătorii germani experţi m-au asigurat că aceste ofrande ar putea însemna obiecte ridicate sau introduse în ceva. Iată ce spune Moise în Exodul XXV, 2 – 7:

„Vorbeşte fiilor lui Israel să îmi aducă un dar înălţat; de la oricine are tragere de inimă să iei darul Meu înălţat.

Iată ce veţi lua de la ei ca ofrandă: aur, argint şi aramă.

Material albastru, purpuriu, stacojiu şi pânză subţire şi păr de capră.

Şi piei de berbeci vopsite în roşu şi piei de focă şi lemn de salcâm…

Pietre de onix şi pietre pentru umărar şi pentru pieptar”.

Pentru a nu apărea erori în aducerea ofrandelor, lista era detaliată. În Numeri XXXI, 50 – 54, găsim:

„Am adus, deci, în dar DOMNULUI, ce a găsit fiecare, lucruri de aur, lănţişoare, brăţări, inele, cercei şi salbe…

Iar aurul pe care l-au adus ei DOMNULUI în dar… a

fost de şaisprezece mii şapte sute şi cincizeci de si Äi.

Iar Moise şi preotul Eleazar au luat aurul dat de ei DOMNULUI... ca aducere aminte pentru fiii lui Israel în faţa DOMNULUI".

Dar este greu de crezut că Dumnezeul lui Israel ar putea să ceară bani grei pentru binele făcut copiilor săi de pe pământ. De asemenea, din text reiese că ofrandele nu erau destinate preoţimii, pentru că înşişi preoţii erau obligaţi să colecteze şi să livreze ofrandele. În plus, procedura colectării pentru zei era atât de precis detaliată, încât un asemenea calcul meschin nu ar fi demn de un zeu real.

Erau cumva ofrandele pretinse de „zei" pentru marea cantitate de cunoştinţe transmise?

Vechile surse dau impresia că „zeii" nu aveau să stea pe pământ la infinit. Ei şi-au îndeplinit planurile, apoi au dispărut pentru mult timp. Dar ei s-au gândit la modalităţi de a proteja fiinţele pe care le creaseră, pe timpul absenţei lor. Întrucât ei posedau nişte aptitudini ieşite din comun, probabil că au făcut apel la tehnologie pentru a-i supraveghea.

În vremea cât ei erau departe, apărea foarte des câte un profet care căuta ajutorul şi sfatul de la stăpânul său, cum descrie Samuel, în Cartea 1, III, 1:

„Iar copilul Samuel a slujit DOMNULUI în faţa lui Eli. Iar în zilele acelea glasul DOMNULUI se auzea rar şi rare erau viziunile" (adică Dumnezeu nu răspundea prea des).

Oamenii cei noi nu au fost lăsaţi fără apărare. Textele vorbesc despre „slujitori ai zeilor", care serveau pe Pământ din ordine superioare, care îi protejau pe cei aleşi şi apărau clădirile „zeilor". Erau aceşti „servitori ai zeilor" nişte roboţi?

Epopeea lui Ghilgameş descrie dramatica bătălie dintre Enkidu şi Ghilgameş, pe de o parte, şi monstrul

Chuwawa, care păzea cu succes, cu mâna goală, locuinţele „zeilor”. Ploaia de lănci şi de bâte cu care l-au lovit Enkidu şi Ghilgameş nu a făcut niciun rău „monstrului strălucitor”, iar în spatele acestuia o „uşă” vorbea cu o „voce tunătoare” omenească. Isteţul Enkidu i-a descoperit servitorului zeilor, Chuwawa, „călcâiul lui Ahile”, şi a reuşit să îl scoată din funcţiune.

Chuwawa nu era nici „zeu”, nici om. Aceasta reiese dintr-o serie de texte publicate de James Pritchard în cartea *Străvechi texte din Orientul Apropiat*. Textul cuneiform spune:

„Cât timp nu îl distrug pe acest «om», dacă om este, cât timp nu omor acest zeu, dacă zeu este, nu îmi voi îndrepta pasul către oraş… O, Stăpâne (adresându-se lui Ghilgameş) tu, care nu ai văzut lucrul acela… nu eşti atins de groază, eu, care am văzut acel «om» sunt atins de groază. Dinţii lui sunt ca dinţii dragonului, faţa lui e ca faţa leului”.

Nu este aceasta descrierea unei lupte cu un robot? A găsit Enkidu locul întrerupătorului şi l-a folosit pentru a decide în favoarea lor acea luptă inegală?

O altă traducere, a lui N.S. Kramer, mă face de asemenea să bănuiesc că acel „servitor al zeilor” era un robot programat:

„… acei ce o însoţesc pe ea, Inanna (zeiţa), sunt fiinţe care nu cunosc hrana, nu cunosc apa; nu mănâncă mâncarea pusă în faţa lor şi nu beau apa care li se dă…”

Tăbliţele asiriene şi cele sumeriene menţionează adesea asemenea fiinţe, care „nu mănâncă hrană şi nu beau apă”. Uneori, aceşti monştri ciudaţi sunt descrişi ca „lei zburători”, sau ca „dragoni care scuipă foc”, sau ca „ouă luminoase ale zeilor”.

Cunoaştem şi paznicii lăsaţi de „zei” din miturile greceşti. Legenda lui Hercule povesteşte despre Leul din Nemeea, care nu putea fi rănit „de nicio armă omenească”.

O altă legendă descrie pe dragonul Ladon, care avea ochii mereu deschişi şi ale cărui arme erau „focul şi un şuierat înfricoşător”. A trebuit ca Medeea şi Iason să îl păcălească pe dragon, care era acoperit cu solzi strălucitori de fier, şi care se rotea, învăluit în flăcări, pentru a obţine Lâna de Aur.

Găsim roboţi şi în Biblie. Ce altceva ar putea să fie îngerii care l-au salvat pe Lot, şi pe familia acestuia înainte de pieirea Sodomei şi Gomorei? Şi cum tratăm „armatele Domnului”, care dădeau o mână de ajutor la bătăliile poporului ales? Moise ne povesteşte despre un înger care a fost de ajutor, la porunca Domnului, în Exodul XXIII, 20 – 21:

„Iată, am să trimit un înger înaintea ta, ca să te ocrotească pe drum şi să te ducă la locul pe care l-am pregătit.

Fii cu băgare de seamă cu el, nu i te împotrivi, căci nu îţi va ierta încălcarea legii, căci Numele Meu este în el”.

Mie îmi pare logic ca un robot să aibă „în el” numele sau mintea constructorului şi. ca el să nu se poată abate de la programare.

Unul dintre lucrurile care în copilărie mă încântau în copilărie este experienţa lui Iacob, povestită în Geneza, XXVIII, 12. Atunci când Iacob s-a întins să doarmă, seara, într-una din călătoriile sale, el a văzut o scară care ajungea la cer şi pe care urcau şi coborau Îngerii Domnului. Surprinsese Iacob pe „servitorii Domnului” încărcând bunuri într-o navă cosmică? Este minunata experienţă a lui Iacob relatarea unui martor ocular?

Ca un test crucial al afirmaţiilor mele îndrăzneţe, cititorii ar putea să facă experienţa de a citi „robot”, aşa cum înţelegem astăzi termenul, oriunde apare în cărţile vechi cuvântul „dragon”. Este uimitor cât de inteligibil devine dintr-odată textul.

Ştiu că teoriile pe care le-am expus sunt supuse unor

atacuri îndârjite. Au pus capăt inteligenţele necunoscute bestialităţii şi comportamentului sexual anormal? A primit o nouă specie umană primele elemente de civilizaţie de la inteligenţe necunoscute? Inteligenţele necunoscute, după ce şi-au încheiat misiunea, se presupune, au dispărut înapoi în spaţiu, dar au lăsat în urmă supraveghetori ai noii omeniri? Iar aceşti supraveghetori se presupune că ar fi fost roboţi sau automate?

Încerc să disting faptul real care a existat în vechime în spatele miturilor, legendelor şi tradiţiilor. Iată nişte fapte de netăgăduit.

Tibetanii şi hinduşii numesc universul „mama" speciei terestre.

Băştinaşii din Malekula (Noile Hebride) afirmă că prima rasă de oameni consta din descendenţi ai „fiilor cerului".

Amerindienii spun că ei sunt descendenţii „păsării tunetului".

Incaşii credeau că ei coboară din „fiii soarelui".

Băştinaşii din Rapa Nui consideră că se trag din oameni-păsări.

Mayaşii presupuneau că sunt „copii ai Pleiadelor".

Teutonii susţineau că înaintaşii lor veniseră cu „Wanen zburătoare".

Indienii cred că se trag din Indra, Ghurka sau Bhima – toţi trei fiind veniţi din cer în „bărci de foc".

Enoch şi Ilie au dispărut pentru totdeauna într-un „car de foc".

Insularii din Mările Sudului spun că descind din zeul cerului, Tangalao, care a venit din cer într-un ou strălucitor enorm.

Toate aceste poveşti au un miez comun: „zeii" au coborât, au ales un grup pe care l-au fertilizat şi l-au separat de cei necuraţi. Ei i-au împărtăşit tot felul de cunoştinţe moderne, iar apoi au dispărut pentru o perioadă

sau pentru totdeauna.

Karl F. Kohlenberg descrie ceea ce ne-a mai rămas în cartea sa Völkerkunde (Etnologie):

„... enigma zeilor, enigma originii omului, tradiţii haotice, al căror înţeles erudiţia noastră limitată nu poate încă să îl explice".

Fie-mi permis să mai fac o trimitere la „enigma zeilor". În prima mea carte, am menţionat teoria relativităţii, formula de bază a rachetei şi curgerea diferită a timpului în zborurile interstelare. Am văzut că pentru echipajul navei care călătoreşte cu o viteză cu puţin sub cea a luminii timpul trece considerabil mai încet decât pentru cei care au rămas pe planeta de lansare. Să privim ca pe o coincidenţă scrierile vechi, independente una de alta, care subliniază permanent faptul că pentru zei unităţile de timp sunt altele decât cele ale noastre?

Pentru zeul indian vishnu, o generaţie umană este doar un „moment". Toţi împăraţii legendari ai Chinei erau nişte conducători cereşti, care veneau din cer pe dragoni care suflau foc şi trăiau 18.000 de ani tereştri. Într-adevăr, P-an Ku, primul conducător celest, a călătorit prin cosmos două milioane două sute de mii douăzeci şi nouă de ani, şi chiar familiarul nostru Vechi Testament ne asigură că în mâna lui Dumnezeu totul stă „un timp, două timpuri şi o jumătate de timp" (Daniel VII, 25), sau în magnifica exprimare a Psalmului XC, 4:

„Căci înaintea Ta, o mie de ani sunt ca ziua de ieri, care a trecut, şi ca o strajă de noapte".

12
ÎNTREBĂRI ŞI IAR ÎNTREBĂRI

Au fost oare semnele exterioare ale tradiţiilor ancestrale greşit înţelese în timpul ultimelor milenii?

Au mers oare tentativele noastre de interpretare în direcţia greşită?

Oare am complicat inutil ceea ce se afla şi încă se

află sub ochii noştri?

Oare indicaţiile practice şi tehnice foarte precise au căpătat o interpretare viciată de misterele religioase şi filosofice?

Oare tradiţiile acumulate în mituri şi religiile erau în intenţie mult mai puţin misterioase şi mult mai practice decât am tot crezut timp de mii de ani?

Va veni o vreme când vom reuşi să înţelegem ce ne spun puţinele vestigii care ne-au mai rămas din preistoria umană, înainte ca această cantitate redusă de material să fie devorată, împrăştiată, sau distrusă de buldozere?

Când vor face arheologii o secţiune de un kilometru în rocile nisipoase numite Stâncile Externe, din Pădurea Teutoburger?

Când va căpăta o expediţie complet echipată permisiunea de a face săpături în locurile învăluite de mister din jurul Maribului?

Când se vor face măsurători ale radioactivităţii cu aparatură modernă în Marea Moartă?

Când vor pune arheologii în aplicare ideea mai veche de a sonda şi alte piramide decât cea a lui Kefren?

Când va fi îndepărtat stratul de depuneri de la Tiahuanaco, astfel încât să aflăm secretele care încă sunt ascunse sub el?

Cât timp vor mai fi obligaţi lupii singuratici însetaţi de cunoaştere să sape în Sahara fără ajutor şi fără susţinere? Când li se vor pune la dispoziţie, chiar şi pentru scurt timp, elicoptere cu care să poată scruta teritorii întinse?

Când se va face, în sfârşit, o analiză chimică a Platoului Nazca?

Câtă vreme se vor mai lupta nişte amatori entuziaşti să elibereze ruinele de junglă în Guatemala şi Honduras?

Când vor începe săpăturile în Zimbabwe?

Ce organizaţie internaţională se va declara gata să

finanţeze un institut cartografic care să lămurească o dată pentru totdeauna conexiunile geografice şi geodezice care există între rămăşiţele misterioaselor culturi primitive de pe diferitele continente?

Va lua vreodată o organizaţie internaţională, poate UNESCO, hotărârea de a cataloga toate picturile şi desenele rupestre, în număr de mii şi mii, din toată lumea?

Nu este oare posibil ca cheile „împărăţiei cerurilor" să se afle ascunse în multe locuri de pe Pământ?

Am fost loviţi de orbire atâtea mii de ani?

Şi mai suntem încă orbiţi?

De fapt, vechii „zei" ne-au spus dintotdeauna că suntem surzi şi orbi, dar că într-o zi vom cunoaşte adevărul.

Din timpuri imemoriale, toate religiile au promis că îi vom găsi pe „zei", este de ajuns să îi căutăm, iar odată găsiţi zeii, vom merge toţi în Rai şi pe Pământ va domni pacea eternă.

De ce să nu luăm aceasta literal?

Poate că greşim atunci când interpretăm conceptul de „paradis" ca pe o altă lume, o stare de fericire perpetuă. Poate că „paradisul" înseamnă pur şi simplu „universul".

Trebuie oare să îi căutăm pe „zei" şi mesajele lăsate de ei aici, pe Pământ, în loc să sperăm că îi vom întâlni undeva, într-o eternitate nesfârşită?

Nu s-ar putea ca aceşti „zei", după care umanitatea a tânjit şi la care s-a rugat atâtea mii de ani, să fi lăsat instrucţiuni tehnice care să ne facă apţi de a-i întâlni în univers?

De la începuturile istoriei umane, războaiele au fost şi sunt încă purtate încontinuu, într-un colţ sau altul al planetei. Oare „zeii" ne-au promis pacea pe Pământ ştiind că o dată ce locuitorii Pământului vor simţi impactul priveliştii micii lor planete văzute din spaţiu, vor înţelege

că toate certurile lor pământeşti sunt absolut fără sens?

Se aşteaptă, sau speră zeii că, odată ajunse în spaţiu, fiinţele terestre îşi vor pierde conştiinţa naţională şi vor recunoaşte în schimb cosmosul infinit şi o patrie universală?

Din perspectivă universală, toţi oamenii vor fi doar locuitorii celei de a treia planete a unui soare micuţ de la marginea Galaxiei – nu ruşi, sau chinezi, sau americani, sau europeni, negri sau albi.

Îşi va împlini omenirea visul etern de a „ajunge în paradis" dacă îşi va ţine promisiunea făcută „zeilor"? „Zeii" au promis implicit oamenilor că se vor putea întoarce la stele; iată, în Geneza, XI, 6:

„Domnul vorbeşte poporului O… iată ce s-au apucat să facă. Acum nimic nu îi va împiedica să facă tot ce şi-au pus în gând".

Iar dacă într-o zi va avea loc primul contact cu fiinţe inteligente de pe alte planete, curând vom învăţa să ne înţelegem unii cu alţii într-o limbă unică, precum în timpurile Turnului Babel. Cele 2976 de limbi care sunt vorbite pe Pământ astăzi se pot păstra ca dialecte ale unor zone. Dar savanţii din toate ţările şi de pe toate planetele vor face schimbul de cunoştinţe într-o limbă unică.

Dar atunci imaginea noastră familiară despre lume, păstrată cu grijă atâta vreme, se va prăbuşi, iar noua generaţie a erei spaţiale va şterge din conştiinţa sa ultimele sentimente naţionaliste, care vor deveni fără sens.

Fie şi numai din această cauză, cred eu, şi este de datoria noastră să examinăm atât interpretările aparent fantastice ale vechilor texte tradiţionale, cât – şi evidenţa materială, cu cea mai riguroasă abordare ştiinţifică. O dată ce vom fi absorbit mesajele lăsate în urma lor de „zei", întâlnirile cu astronauţi în carne şi oase îşi vor pierde încărcătura de groază, pentru că vom şti că aceste fiinţe au cu noi ceva în comun: şi ei au trăit o zi a creaţiei, cândva,

într-un punct al timpului.